

**BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!**

KOMÜNİST

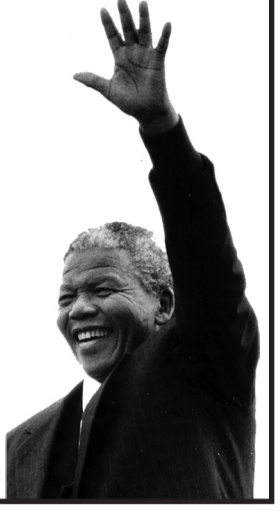
# KÖZ



AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 34 OCAK 2014 WWW.KOZONLINE.ORG

## Nelson Mandela'nın Ardından

...Lenin burjuvazinin, kimi düşmanlarını öldükten sonra başlarında bir haleyle azizleştirerek kendine mal etmeye çalıştığına işaret etmişti. Mandela onlardan biri olmadı. O daha sağlığından itibaren dünya burjuvazisinin itibarını kazanmıştı. Daha ölmeden dünyanın dört bir yanında burjuvazinin muhtelif kesimlerinin sözcüleri, adeta Mandela'ya sahip çıkan emekçiler ve ezilenlerle yarışmasına onu kendilerine mal etmek üzere harekete geçmişlerdi bile. **s.10**



# Gerileyen AKP'yi, ABD Gündümlü Savcılar Değil!



**"HIRSIZ VARI": AKP'İN KİRİ, DİĞER BURJUVA PARTİLERİ VE TÜSİAD'I AKLAMAMALI**

AKP iktidarı peş peşe yolsuzluk "iddiaları" ile sarsıyor. Ayakkabı kutularından fırlayan milyon dolarları, yatak odalarından çıkan kasaları emekçilerden gizlemiyor. Öte yandan yolsuzluk, kara para aklama, siyasi iktidarın nimetlerini yakınlarının ve destekçilerinin zenginleşmesi ve vurgun vurma için kullanma ilk defa AKP hükümetinin icat ettiği yöntemler değildir.

**AMERİKA İSTEDİ SEÇİMLERDE  
CHP-MHP-CEMAAT BİRLEŞTİ!**

Bugün AKP'ye saldıran ABD gündümlü, Cemaat etiketli savcılardır. Gerici bir güç olan AKP'ye karşı, ABD güdümünde Cemaat-CHP-TÜSİAD gerici güçleri birleşmiştir. Bu bakımdan bu it dalaşından taraflardan birinin diğerini alt etmesi değil, ezilenlerin emekçilerin bu it dalaşının tüm taraflarına karşı cepheden karşı duruş sergilemesi tüm tabloyu değiştirecek yegâne yoldur.

**AKP'İN GİDİP GİTMEYECEĞİ DEĞİL  
NASIL GİDECEĞİ BELİRLEYİCİDİR**

AKP'nin rakipleri ve efendileri tarafından yıkılmasını beklemeden, emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliğini yerel seçimlere kadar yükseltme ödevi bu kesimlerin çıkarlarını savunma iddiasında olan her kesimin ödevidir. Bunun tek yolu ise Gezi Parkı'ndan patlak veren ayaklanmanın dinamikleri ile Rojava'dan esen rüzgârı birleşmektir.

## Köz'ün Sözü

AKP, 2011 genel seçimlerinde toplam oylarını adeta rekor düzeyde artırarak yüzde 49,83 oranında oyla TBMM'de 327 sandalye kazanarak seçimin birinci partisi oldu. Burjuva diktatörlüğünün temsili yahut parlamenter demokrasi denen biçiminin tilsimine ve gerçekten temsili bir nitelik taşıdığına inanan ve Lenin'in sık sık "parlamentarist ahmaklık" diye tanımladığı arazla malul olanlar bunu büyük bir zafer olarak algıladılar. Sermaye egemenliğinin parlamenter biçiminde sandıktan çıkan oyların değil...



s.18

**19 Aralık ve Maraş katliamlarını  
andık! Petek**



s.8

**Binler hırsızlara karşı İzmir  
ve İstanbul sokaklarını doldurdu!**



s.4-5



**Koç Üniversitesi'nde sınıf  
dayanışması adına yeni bir  
mevzi yaratıldı**

s.6

**30 Mart'ta  
AKP'ye Kanma  
CHP'ye Yol Verme!**

**BROŞÜRÜ  
ÇIKTI!**

Gezi Ayaklanması ve  
Rojava Devriminin  
Rüzgârını Buluşturalım

**30 MART'TA  
AKP'YE KANMA  
CHP'YE YOL VERME!**

**Köz  
Broşürleri**



# Okur/Yazar Mektupları



## Deniz Kültür Sanat Evi çalışmalarına yeniden başladı

Mudanya'da içinde faaliyet gösterdiğimiz Deniz Kültür Sanat Evi yer sorunu dolayısıyla faaliyetlerini belli bir süredir yapamamaktaydı. Yaptığımız toplantılarda içerisinde faaliyet gösterdiği kurumun tekrar faaliyetlerine başlaması için değişik alternatifler üzerinde değerlendirmeler yapıldı.

Kendi başımıza bir yer kiralamanın şimdilik imkânı olmadığı için yerelde bulunan diğer kurumların yerlerini kullanma yönünde bir karar aldık. İlk önce Mudanya Dayanışma Evi ile görüşüldü, kurum olumlu cevap verdi. Fakat kurumun yeri yapacağımız çalışmalara uygun olmadığı için diğer alternatif olan sendikayla görüşüldü. Bu istegimiz sendika temsilcisi tarafından olumlu karşılandı.

Bu kurumun yerini kullanarak daha önce yürüttüğümüz kültür sanat çalışmalarını sürdürmeye karar verdik ve ilk olarak bir tiyatro çalışması başlattık. Böylece belli süredir ara verilen kurum çalışmalarına başlamış oldu.

**Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz**

**Bursa'dan Komünistler**

## Ege Üniversitesinde YÖK eylemi



Merhaba! Ben Ege Üniversitesi öğrencisiyim. 6 Kasım Çarşamba günü okulda gerçekleştirilen YÖK protestosuna katıldım. Bu eylem benim okulda katıldığım ilk eylem oldu. Eyleme katılanların pek çoğu ilk defa bir eyleme katılıyor gibi heyecanlıydılar. Açıkçası bu durum benim de okuldaki ilk eylemin olmasına rağmen eylemde bir yabancı hissetmememi sağladı.

Saat 12'de Fen Edebiyat Fakültesi önünde kitle toplanmaya başladı. Bende kitleye yemekhanenin önünde katıldım. Kortejin başında "Geziden Üniversiteye, YÖK Tarihin Çöplüğüne" pankartı yer alıyordu. Bir süre burada bekledikten sonra sloganlarla Yabancı Diller binasının önüne geçtik. Burada öğrencilere dönük ajitasyon konuşmaları yapılarak öğrenciler eyleme çağrıldı. Daha sonra Ziraat Fakültesinin önüne gelinerek burada da ajitasyon konuşmaları yapıldı. Bu noktadan kortej oluşturularak Gıda Kafe'ye yüründü. Eylem çağrısı burada da yapıldı ve Gezi'de düşenler için saygı duruşunda bulunduk. Buradan sloganlarla okulun ana kapısına yürüdü.

200'e aşkın öğrencinin katıldığı ve yoğun yağış altında gerçekleşen eylemde YÖK'ü protesto eden sloganlar dışında ODTÜ'deki direnişi selamlayan sloganlar öne çıktı.

Yağışa rağmen kayda değer bir katılımın olduğu eylem özellikle başlarda oldukça coşkuluydu. Ben de bundan böyle okuldaki bu tür eylemleri daha yakından takip edeceğim.

**Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!**

**İzmir'den Bir Köz Okuru**

## Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor!

Ekim Devrimi'nin tarihçesini ve bugün için önemini konuştuğumuz söyleşiye İlk Buhar Makinesi adlı filmimizi izleyerek başladık. Filmin arkasından bir arkadaşımız 1905 Devrimi öncesinde Çarlık Rusyasının genel durumu hakkında bilgi verdi. Başka bir arkadaşımız ise 1905 Devrimi ile Rusya'daki geri çekilme ve yükseliş dönemlerini, 1917 Şubat ve Ekim Devrimlerini anlattı. Söyleşiye 15 kişi katıldı.

İlk olarak Çarlık Rusyasında 1876'da St. Petersburg'da kurulan ve mücadelelerinin sloganını isimlerine taşıyan Toprak ve Özgürlük hareketi, daha sonra bunların ayrılmaları ile doğan "Halkın İradesi" (Narodnaya Volya) ve Emegin Özgürlüğü hareketi ve bu hareketten doğan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) kuruluşu ve Lenin'in yirmi marksist çalışma grubu ile Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katıldığı, daha sonra menşeviklerle ve ekonomistlerle nasıl mücadele edildiği üzerinde duruldu. 1903'te yaşanan ilk bolşevik menşevik ayrışması anlatıldı.

1905 Devrimi, yenilgisi ve 1905 Devrimi'nin Rusya ve dünya devrimci tarihi açısından en özgün yönü olan Sovyetler aktarıldı. Geri çekilme döneminde Duma'nın kuruluşu, bolşeviklerin Duma'ya girişi ve yükseliş döneminin nasıl oluştuğu, 1912 ve 1917 dönemleri ve partinin menşeviklerden ayrışması anlatıldı. Aynı zamanda patlak veren emperyalistler arası paylaşım savaşı olan Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ve 2. Enternasyonal'in savaş karşısındaki vatan savunmacı oportünist tutumları ve bolşeviklerin savaş karşısında "Asıl düşman kendi yurdundadır" söyleminin ifadesi olan Şubat Devrimi anlatıldı.

Ekim Devrimi'ne gelindiğinde ise Şubat Devrimi ve Ekim Devrimi arasındaki geçici hükümet dönemi ve bolşeviklerin geçici hükümete karşı nasıl mücadele verdikleri üzerinde duruldu. İki Taktik ve Nisan tezleri anlatıldı. Lenin'in Nisan Tezleri'nde partinin adının değiştirilmesi ve Enternasyonal kurma önerisine değinildi. Ekim Devrimi'nde nihai darbe neden yapılmalı, komünist partinin önemi ve tarihte ilk ve son yaşanan proletarya diktatörlüğüne vurgu yapıldı. Sovyet Cumhuriyeti'nin kuruluşu ve proletarya diktatörlüğü yani Sovyetlerin ilk kararları anlatıldı. Bolşeviklerin ve menşeviklerin sovyetlere bakışının farklılığı anlatıldı. Menşevikler sovyetlere dışarıdan muhalefet rolü biçerken, bolşevikleri iktidarı sovyetlerin alması gerektiği düşüncesine vurgusu yapıldı.

Ekim Devrimi'nin hemen ardından Komünist Enternasyonalin kuruluşu anlatıldı.

Bugüne gelindiğinde yani 21. yüzyılda ve nesnel koşulların değiştiğini bu yüzden de proleter devrimlerin mümkün olmadığı burjuvazi tarafından sık sık dile getiriliyor; bu aynı zamanda bazı sosyalistler tarafından da söyleniyor. Bugün Türkiye'de de dünyada da Şubat Devrimi gibi devrimler ayaklanmalar oluyor, olmaya devam edecektir ancak oluşan bu somut durumları Ekim Devrimi gibi nihai

bir devrime dönüştürülme sorunu var, bunun eksikliği ayaklanmaları yapanların yığınların değil bolşevik parti gibi bir partinin olmadığı koşullarda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kurulamayacağındandır.

Bu konuşmanın ardından soru ve sohbet bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alanlar sunlara değindi:

- Komünistlerin birliği nasıl sağlanacak?
- Komünist parti olsaydı Gezi Ayaklanması'nın sonucu ne olurdu?
- 1917'deki kitle hareketi ile bugünün bağı nedir, biz Rusya ile karşılaştığımızda ne durumdayız?
- Sovyetler neden başarısız oldu?

Bu bölümde ise SSCB'nin neden başarısız olduğu sorusuna Ekim Devrimi'nin dünya devrimine dönüştürülebilmesi ve komünist enternasyonalin kapısına kilit vurulmasını ve dünya devriminden vazgeçildiği bir durumda işçilerin sovyetlerinin olmasının bir mucize olduğunu ve bu koşullarda da 91'de somut olarak ortadan kalktığının ve bunun kitlelerin değil komünistlerin eksikliği olduğunu söyledik.

Gezi Ayaklanması çıkışı itibariyle farklı bir durumu vardı ancak oradan parti olduğu koşullarda da devrim olmayabilirdi, Şubat Devrimine benzer bir devrim olabilirdi, bunu buradan göremeyebiliriz. Ancak Gezi'de kıvılcımı çakanlar işçi sınıfı değildi hedefleri ise AKP'nin devrilmesiydi. Sonrasında hareketlendiren ve mahallelere taşınmasını sağlayanlar işçiler ve devrimcilerdi. Ezilenler ve emekçiler çoktandır düşmanlarını tanıyorlar ve biz ne yaparsak yapalım Şubat Devrimlerinin kıvılcımını çakan ayaklanmalar olacaktır, bizim Ekim Devrimi gibi bir devrimi gerçekleştirecek bir partiyi yaratmamız gerekiyor. Kitleler iktidarı kendileri alamazlar, çünkü yönetebileceklerine inamazlar bu ancak komünist partinin olduğu koşullarda olabilir.

Türkiye'yi 1907 ile 1912 yılı arasındaki geri çekilme dönemi diye tarif edilen döneme benzetiyoruz. Biz bugün partinin olmadığını bilerek hareket ediyoruz. Bu yüzden eylem birliklerine katılıyor.

KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin tek hedefi bolşeviklerin yapmış olduğu devrimi aşacak nihai bir devrimi yapmak ve sovyet tipi bir proletarya diktatörlüğü kurulmasını sağlamak. Ancak böyle bir parti eylem birliklerinden kurulmayacaktır. Komünistlerin birliği için yola çıkanlar olarak böyle bir partiyi kurmak için Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresini ve 21 koşulu referans alanlar ile birlikte o partiyi kuracak kongreyi hedefleyenleri o zamana kadar bir arada durmaya çağınıyoruz.

**Tuzla'dan Komünistler**

**KOMÜNİST KÖZ** YEREL, SÜRELİ, AYLIK TÜRKÇE SİYASİ GAZETE SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

**MURAT ÖZYAVUZ**  
YÖNETİM YERİ:

**OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞ SOKAK ELİF İŞHANI DAİRE: 5 KAT: 2**  
KADIKÖY - İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92



# Adaylar için halk toplantısı

HDP'nin, Tuzla'da seçim üst komisyonunu oluşturmak hedefiyle çağrıcısı olduğu toplantıya Köz olarak katıldık. Toplantıda önce komisyonun tarif edilmesini istedik. Seçim çalışmalarında HDP'yi destekleyeceğimizi söyledik. HDP'nin içinde olmadığımızı ve ortak çalışma yürütebileceğimizi söyledik. Daha sonrasında seçim komisyonunun sınırlanması gerekir denildi. Toplantıda BDP, ESP, EMEP, UIDDER, Köz ve herhangi bir siyasetin temsilcisi olmayan 2-3 kişi vardı. Komisyon bizden önce 20 kişi olmuştu. Bizde bu toplantıları üç kişi takip edeceğimizi söyledik. Komisyona tek kişi katılmamız yönünde bir ısrar oldu, bizde üç kişi katılacağımız konusunda ısrarcı olduk. Komisyonun bir yandan sınırlama olsun derken, bir yandan da katılmak isteyen herkesi alabileceğini söylemesi belli çelişkilere neden oldu. İkinci olarak konuşulan konu adayların azlığı ve adayların ortaya çıkmasıydı. HDP bileşenlerinden ESP halk toplantısı ya da mahalle meclisi toplantısı yapalım önerisi getirdi. Bizde bu öneriyi destekledik. HDP seçim çalışmalarına başladığını duyurur ve adaylar oradan çıkabilir dedik. Toplantıda BDP İlçe Başkanı, meclis toplantısına gerek yoktur adaylar kendilerini komisyona sunsun biz seçelim, solcuların bir alışkanlığı var en küçük bir konuyu bile teori meselesine getiriyor ancak halk toplantıları yapalım diyor ve sonrasında hiç bir şey yapmıyorlar diyen bir eleştiri getirdi. HDP'nin içindeki bileşenlerin ortak kararıyla halk toplantısı önerisi kabul edildi. Aydın ve Şifa mahallelerinde toplantı kararı alındı. Biz meclis toplantısının çalışmalarını için planlanan buluşmaya katılmadık. Aydın Mahallesi için yapılmak istenen çalışmalardan haberdar edildik ve çalışmalara katıldık.

Meclis toplantısına 6 kişi katıldık. Toplantı açılış konuşması yapılmış ve seçim çalışmaları tarif edilmişti. Adayların kim olacağı konuşuluyordu. Biz de adayların AKP ve CHP adaylarından farklı olarak halk toplantılarından seçilmesi gerektiğini, AKP ve CHP'de adaylık için para vermek gerektiğini ve adayların kitleye sorularak değil parasına bakılarak belirlendiğini söyleyerek sadece basit bir gözle bile burjuva partilerden ayrıştılabilmemizin mümkün olduğunu söyledik. Bizim farkımız, adayların bizim denetimimiz ve taleplerimiz doğrultusunda hareket edebilmesidir dedik. Bu toplantılardan çıkarılacak olan aday çok dilli belediyeyi savunan, kentsel dönüşüm yasalarına karşı olan, taşeronlaşmaya karşı olan kişiler olacaktır dedik. Bu konuşmanın ardından toplantının sözcüsü olan EMEP'li arkadaş "Bugün herkesin duyduğu üzere CHP ile ittifak gündemde, CHP'nin içinde emekten yana hareket eden iyi insanlar var ve ittifak yapabiliriz" diyen bir konuşma yaptı. Ardından bir kişi söz aldı ve uzunca bir şekilde 90 yıllık CHP döneminde ve CHP'nin Kürtlere, Alevilere ve işçilere yaptığı katliamlarını anlattı ve biz bu CHP ile mi ittifak yapacağız dedi.

"Türkiye Haziran ayında çok önemli bir dö-

nemden geçti ve biz HDP olarak bu süreçten istediğimiz anlamda faydalanamadık. Bu eksikliği CHP tamamlamış ve bugün seçimlerde Gezi'den aldığı artılarla ilerlemektedir. Baraj altında kalan pek çok siyaset belli bölgelerde CHP'nin önünü açmaktadır. MHP, Saadet gibi siyasetlerin belli bölgelerde yapamadığı çalışmalar sonucunda bugün yaratılan boşluk CHP'ye bırakılmıştır. Açık konuşmak gerekirse HDP-CHP ittifakında biz Tuzla'yı CHP'ye mi bırakacağız? CHP'nin içerisinde iyi insanlar var olabilir ama neden iyi işler yapabilecekleri partide değiller. Bu kadar zor mu?" diyerek konuşmasına devam etti. "Bence HDP kendi seçim çalışmasını kendisi belirlemelidir. Yeni CHP olarak kendini tanımlayanlar kendilerine iyi ve yeni diyenler Ankara'da il binasının önüne büyük bir pankart açıyor ve dev çınar ağacının yanında 91 yıllık bir parti olduklarını yazıyorlar. Maraş'ı, Sivas'ı, Dersim'i sordugumuzda ise biz değildik onlar yapıyorlar. Biz CHP'ye baktığımızda 1 Mayıs geliyor aklımıza, Dersim geliyor, Gazi geliyor. Nasıl değişimlerini ortaya koyacaklar hangi yüzle ortaya koyacaklar. Bence HDP kendi politikasını ortaya koymalıdır. Bu tür toplantılar ne kadar asgari olsa da, bir kişi bile olsa yapılmalı, devam edilmelidir." diyerek konuşmasını bitirdi.

HDP il yönetiminde görev alan ESP'li arkadaş söz alarak "Bu ittifak meselesi Cumhuriyet Gazetesi'nin atmış olduğu bir iddiadır. Fakat HDP'nin yaptığı açıklamalara bakarsak böyle bir ittifak yoktur. Beyoğlu meselesi ise Taksim Dayanışması'nın belediye için bağımsız bir adayın seçilmesi üzerinden CHP'ye ve HDP'ye gidilmesidir. Her yerde bu söylenti duyuyoruz. CHP ile bir ittifak olamaz." dedi.

Biz konuşmamızda "Bize seçimlerde dayatılan bir durum var. Ya AKP ya da CHP deniliyor. İşçilerin, emekçilerin lehine düzen partilerine kanmamaları için HDP'nin bağımsız hattında ilerlemesi gerekiyor. CHP ile ittifak konusunda taşeronlaşmayı tartışalım; kendilerinin taşeron firmaları var, kentsel dönüşümü tartışalım; geçtiğimiz aylarda yaşanan Emevler örneği var. Başka yerlere baktığımızda ne anadilde ne de başka şeylerde adım atmıyor. HDP gibi hak ve özgürlük mücadelesi veren bir parti çevresinde, işçilerin ve emekçilerin yönetiminde ve denetiminde söz almasını sağlayan bir odak yaratmaya çalışırsak, bu ittifak çelişen ve ezilenlerin siyasi olarak bağımsız hattının önünü kesen bir hareket olur. CHP ile ittifak demek aynı zamanda CHP'ye yedeklenmek anlamına gelir. Bizim düşündüğümüz anlamda bir belediyeçilik olacağı eğer böyle ittifak söylemleriyle değil kendi özgücümüzü kullanarak çalışmalıyız." dedik.

Konuşmalarda CHP'nin tuzağına düşülmemesi gerektiğini toplantıya katılanlar sıkça vurgulayarak kendi yönetimimizi kendimizin belirlememiz gerektiğini belirttiler.

HDP'li bir başkasının konuşmasında ise "Pat-

ronlar, işçilerin siyasetle uğraşmasından rahatsızdır, Tuzla'da geçen dönem bir seçim çalışmasında CHP adayı 2 trilyon para harcadı. Neyi düşünerek bu kadar parayı harçayabiliyor? Hiçbirimiz bu parayı karşılayamayız. Onlar istiyor ki işçiler siyasetle ilgilenmesinler. Gebze'de AKP, işadamları derneği başkanı olan belediye başkan adayı için hazırladığı seçim pankartında bu kişinin içimizden biri olduğunu yazıyorlar. Aynı havayı solunmadığımız, aynı lokantada yemek yemediğimiz insanlar mı içimizden biri. Biz diyoruz ki birlikte yönetelim, hepimiz elimizi taşın altınaoyalım. Onlar çöle kökürüyor yok satıyorlar biz ise buz gibi soğuk suyu satmıyoruz. Burada bir yanlışlık var. Biz HDP olarak diyoruz ki biz bunu birlikte değiştirmeye adayız."

Biz ise tekrar söz alarak "Haziran ayının başında Türkiye'de ki ayaklanmayı hatırlamamız gerekmektedir. 80 darbesinin getirdiği korku ile oğullarımızı, kızlarımızı eylemlere gönderirken, Gezi Ayaklanması'nın getirdiği güven ile kendimiz yolladık ve bu eylemlere destek verdik. Bu hükümete bu devlete birlikte başkaldırdık. HDP ise ne AKP, ne CHP diyen kurtuluşun birleşik mücadelede olduğunu gösteren bir çizgidedir ve bu anlamda önemlidir. Biz klasik belediyeçilik anlayışını değiştireceksek, biz buraya yenilik katacağsak ortak adayların olması gerektiğini ve bu toplantılardan bu adayların belirlenmesi gerektiğini söylüyoruz. Bugün burada biz kendi adaylarımızı belirliyoruz ve CHP'nin yaptığı kirli oyunları, ikiye bölme oyununu burada hep beraber teşhir etmemizin önü açılıyor. Bu yüzden de burası desteklemesi gereken bir yerdir." dedik.

Gerçekleşen toplantıda belediye başkan adayları, meclis üyeleri adayları kendilerini önerdi. ESP'li arkadaş eşbaşkanlık sisteminin demokratikleşme yönünde nasıl bir önem taşıdığından bahsetti ve kadının belediyeçiliğe neler katabileceğini bahsederek iki arkadaş önerdi.

Biz Köz'ün arkasında duran komünistler olarak Haziran ayındaki ayaklanmadan dersler çıkararak girdiğimiz seçim sürecinde birlikte hareket etmenin öneminden ve adayların forumlardan, meclislerden, halk toplantılarından çıkarılması gerektiğinden bahsettik. Katıldığımız toplantılarda ancak halk toplantılarından çıkarılan ortak adayın işçi ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda hizmet edebileceğini söyledik. Düzen partilerinin kirli oyunlarını bozabilecek yegane gücün varoşlarda birleşen işçi ve emekçilerin olduğunun altını çizilmesi gerektiğini, seçim çalışmalarının da varoşlardan güç alarak yürütülmesi gerektiğini söyledik.

**AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme!**

**Roboski'de AKP, Dersim'de CHP!**

**Katliamların Hesabını Emekçiler Soracak!**

**Tuzla'dan Komünistler**

## Karabağlar seçim çalışmaları

BDP Karabağlar ilçe binasında HDP ilk seçim toplantısını aldı. Biz de bu toplantıya Köz'ün arkasında duran komünistler olarak katıldık. Toplantı başlamadan önce TAYDER temsilcisi bir arkadaş duyuru yaptı. Duyurusunda cezaevlerinde baskıların arttığını, işkenceye uğrayan tutsakların olduğunu ve sağlık durumu kritik olmasına rağmen tedavilerinin yapılması için bırakılmayan kanser tutsakların varlığına dikkat çekti. Bu durumu teşhir etmek için Şakran Cezaevi önünde yapılacak basın açıklamasına kitlese katılmak sağlanması gerektiğini söyledi ve ardından ölüm riski olan hasta tutsakların da salınması için başlatılan imza kampanyasına imza toplanması gerektiğini iletti. Biz de toplantı sonrasında destek sunarak imza toplamak için föylerden aldık.

Daha sonra divan TAYDER'e teşekkür ederek toplantıya başladı. Divanda il seçim komisyonundan bir arkadaş seçimlere batıda HDP, Kürdistan'da ise BDP ile gireceğini, HDP'ye BDP gibi sahip çıkılması gerektiğini söyledi. Önderliğin Mahirlerden aldığı emaneti bizlere teslim ettiğini ve HDP'nin de bu yüzden önemini belirten bir konuşma yaptı. Toplantıda daha çok önerilerin alınacağı, seçim komisyonlarına katılacak arkadaşların isimlerini yazdırması istendi.

İlk önce biraz donuk olan toplantıda HDP'nin halk tarafından tam olarak tanınmadığı aktarıldı. Bunun üzerine seçim çalışmalarına katılacak arkadaşlara bir eğitim verilmesi gerektiğini, BDP dışında diğer HDP bileşenlerinin de mahalle komisyonlarında yer almasının önemli olduğunu, seçim bürolarının zaman kaybetmeden açılması gerektiğini ve böylece hem çalışanların daha disiplinli çalışmasının sağlanacağı hem de insanların ziyaret ettikleri, akıllarına takılanları sordukları bir odak haline getirilmesi gerektiğini önerdik. Ayrıca Karabağlar için kentsel dönüşüm projesi içinde olduğundan bir muhtar bile seçilmesinin ne kadar önemli olduğuna vurgu yaparak yerel yönetimlere dahil edeceğimiz her arkadaşın bu konuda gözümüz kulağımız olacağına da dikkat çektik.

Daha sonra söz alan arkadaşlar seçimlerin önemli olduğunu bunun için de çalışmalara katılacaklarını belirterek mahalle komisyonlarına isimlerini yazdırdılar. Ardından 70-80 kişinin aldığı bu toplantının Karabağlar için yetersiz olduğunu ve daha geniş bir toplantı yapılması önerilerinde bulunuldu. Bunun üzerine Karabağlar İlçe Örgütü daha geniş bir toplantı almak üzere sorumluluk aldı ve toplantı sonlandırıldı.

**Limontepe'den Komünistler**

# Bursa'da yerel seçim çalışmaları başladı



Yerel seçimlerin yaklaştığı bu dönemde Bursa'da bir seçim örgütlenme komisyonu kurulmaya çalışıldığı ve bunun için bir toplantı olacağı bilgisini aldık ve bu toplantıya biz de davet edildik. Bizden bir arkadaş bu komisyona seçildi.

Yapılan toplantıda, Bursa genelinde seçim çalışmalarının yapılabilmesi için ilçe bazında seçim komisyonlarının kurulması kararı alındı. İl seçim örgütlenme komisyonunda olan arkadaşlar hangi ilçelerde görev almak istediklerini belirttiler.

Biz de içinde çalışma yürüttüğümüz kurumun bulunduğu ilçe olan Mudanya'da seçim komisyonu kurulması için EMEP ile görev aldık.

Bu görevi aldıktan sonra ilçede bir toplantı yaptık. Bu toplantıda beş kişilik bir ilçe seçim komisyonu kuruldu. Bu beş kişinin seçim çalışmasını örgütlemek için yetersiz olacağı bunun için bu komisyonun genişletilmesi için gereken çalışmaların yapılması kararlaştırıldı.

Daha sonra belediye başkanlığı ve encümen

üyeliği adaylarını belirlemek için başka bir toplantı yapıldı. Bu yapılan toplantıda bizden bir arkadaş ilçe seçim komisyonuna girdi.

Yapılacak bir sonraki toplantıda adayların netleştirilmesi kararı alındı. Bunun yanı sıra bir mahallede bayan muhtar adayı gösterileceği bunun seçim çalışmasının yapılacağı kararı alındı.

Yerel seçimler yaklaşırken, seçimlere solda duranların en geniş birliğini yaratarak hazırlanmak gerekiyor. Gezi Ayaklanması'ndan sonra kurulan forumlarla yakalanan birlikteliğin devam ettirilmesi yerel seçimler yaklaşırken mahallerde halk meclisleri oluşturmak, seçmen toplantıları düzenlemek ve en geniş kitlese eylemleri öne çıkarmak gerekiyor.

**AKP'ye Aldanma CHP'ye Yol Verme!**

**Bursa'dan Komünistler**



# Gezi'de saldıranlar, milyonları çalanlar!



17 Aralık tarihinde başlatılan yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarının ardından muhtelif şehirlerde protesto gösterileri düzenlendi. İstanbul'un Büyükdere, Okmeydanı, Kadıköy, Beşiktaş gibi semtlerinde yapılan gösterilerin ardından Taksim Dayanışması bir basın açıklaması yapacağını duyurdu ve 27 Aralık akşamı saat 7'de Taksim'de toplanma çağrısı yaptı. Biz de komünistler olarak bu çağrının ardından Taksim'e çıktık.

Galatasaray Meydanı, Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesinin üzerindeki hemen her noktada çok sayıda polis vardı. Bunlardan başka Tarlabası'nda, Sıraselviler'de polisler bulunuyordu. Eylemlerden saatler öncesinde anıtın çevresi olay yeri inceleme seritleri ile çevrildi. Akrep ve TOMA'lar getirildi. Twitter üzerinden #taksimgegitmegünde mi değişim başlığı ile kitlenin Taksim'e çıkmasını engellemeye dönük bir kampanya başlatıldı. Çeşitli internet sitelerinde Taksim'deki mobesele-

rin söküldüğüne dair haberler dolaştı. Bunlardan başka polis müdahalesinin başlamasından kısa bir süre sonra Kadıköy'den gelen vapurlar iptal edildi. Bunlara rağmen hatırı sayılır çapta bir kitle Taksim'e çıktı. Fakat polis insanların toplanmasına müsaade etmiyordu. Basın açıklamasının yapılacağı ilan edilen saatten daha önce müdahale başladı. Taksim'de "Hırsız Tayyip", "Her yer rüşvet, her yer yolsuzluk" gibi operasyona dönük sloganlar ile "Hükümet İstifa", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Gezi şehitleri ölümsüzdür" gibi sloganlar atıldı. Ayrıca Roboski'nin yıldönümü olması sebebiyle Roboski ile ilgili sloganlar atıldı, yazılımlar yapıldı. Ancak bunların yanında "Mahir, Hüseyin, Ulaş, kurtuluşa kadar savaş", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakka-ya" gibi devrimcilerin sloganları da atıldı. Zaten bu sloganların çoğu zaman Gezi'de olduklarından yüksek duyulması, eyleme katılan kitlenin

toplamının da örgütsüz insanlardan değil, ağırlıklı olarak devrimcilerden oluştuğunun göstergesiydi. Polis İstiklal Caddesi üzerinde, ara sokaklarda, Tarlabası'nda ve Sıraselviler'de müdahalelerde bulundu. İstiklal Caddesi üzerinde barikatlar kuruldu. Taksim ve civarında 23:30'a kadar çatışmalar devam etti. Ertesi gün 36 kişinin göz altına alındığını öğrendik.

Gezi ayaklanmasının ardından yaşanan çeşitli eylemliliklere göre nispeten kalabalık bir kitle eylemlere katıldı. Fakat Cuma gecesi Taksim'e eğlenmeye çıkan insanlar açısından eylemler çok büyük bir zorluk teşkil etmedi. Gecenin büyük bölümünde Galatasaray Lisesi'nden Mis Sokak'a kadar olan aralık polis tarafından kapatılmıştı, fakat bunun haricindeki yerlerde Cuma gecesi hareketliliği çok az etkilenerek devam etti.

**İstanbul'dan Komünistler**

## Kentsel dönüşüme karşı mücadeleyi büyütelim!

Sermaye iktidarının emekçilere karşı kullandığı yeni silah olan kentsel dönüşüm artık her mahallede konuşulur tartışılır hale gelmiştir. Burjuva medyası tarafından da şişirilen "daha güzel bir şehir yaratma" yalanıyla işçi sınıfının bulunduğu yoksul mahalleler bir bir yıkılıp yerlerine gösterişli devasa rezidanslar, apartmanlar ve siteler yapılmaktadır.

2008 küresel krizinin ardından uluslararası sermaye grupları yeni yatırım alanları olarak gelişmekte olan ülkeleri belirlediler. Sermayenin sıcak para akışı bu ülkelere yönelmesinin nedeni ise buralardaki yüksek faiz oranları. Türkiye'de de var olan konut açığı ve hızlı şehirleşme, aynı zamanda Türk bankalarının verdiği yüksek faiz oranları Türkiye'yi sermayenin çekim merkezi haline getirmiştir. AKP'nin tüm ülkeyi İstanbul'dan başlatarak yıkması, sermayeye uzun dönemli bir kar ve rant alanı açması anlamına gelmektedir. Nitekim 17 Aralık operasyonu gün yüzüne çıkan gerçekler de bunu doğrular niteliktedir. Deprem riski bahane edilerek apar topar çıkarılan afet yasası da aslında bu rantı en kısa yoldan elde edebilme kaygısı ile hazırlanmıştır. Fakat şehrin yıkılıp yeniden inşa edilmesinin önündeki en büyük engel ezilen ve emekçi kitlelerdir. Çünkü mahallelerinin kendilerinden koparılması ve patronlara aktarılması için emekçilerin gösterdikleri direnişin kırılması gerekmektedir. Devletin ve sermayedarların bu soygun hesabını teşhir etmek ve bu hesabı boşa çıkarmak için ezilenlerin ortak kent mücadelesini örgütlemek önemlidir.

Ezilen ve emekçi kitleler, konut sorununu çözmeye dönük değil yüksek rant vurgusunu amacıyla ne deprem ne de sağlıklı bir kentleşme kaygısı gözetmeden ihale edilen bu toplu konutlarda sel yahut deprem yıkıntılarında kalıp ölmektense birleşik mücadele hattını örmelidir. Mahallelerde yıkıma karşı direnişlerin topyekün bir saldırıya karşı toplu bir direnişin parçalarını hatırlatmak ve bu alanlarda mücadele eden dernekler arasında dayanışmayı artırıp birlikte hareketi sağlamak için örgütlenen 22 Aralık Kent Mitingi yerel seçimler öncesi bu yolda atılmış çok önemli bir adımdır.

### MAYISTA YAŞAM ORTAKLARININ YENİ ORTAK SORUNU: KENTSEL DÖNÜŞÜM

Kentsel dönüşüm Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin bulunduğu bütün yerlerde hem ortakların hem de yerellerin başlıca gündemi olması dolayısıyla kooperatifin de gündemine taşınmıştır. 1 Mayıs mahallesindeki yıkım tehdidi, Aydınli'da TOKİ önderliğinde yapılacak istenen dönüşüm,

Sultanbeyli'de yaşanan 2B arazileri ve tapu sorunu zaten yıllardır kooperatif gündeminde olan ve her yerelde tartışılan yakıcı bir mevzudur. Kooperatif düzenlediği pikniklerde, halk toplantılarında Kent Hareketleriyle birlikte bu yağma planını anlatmış, emekçilerin bu konuda birleşik mücadelesini örnek için sorumluluk almıştır. Aynı zamanda son Kitle Örgütleri Koordinasyonunun ana teması kentsel dönüşüm olmuştur. Böylelikle Mayıs'ta Yaşam, aynı sorunu yaşayanların soruna bütünsel bakması, birbirlerine deneyimlerini aktarması ve birlikte hareketin sağlanması için mekanizmaları geliştirmekten geri durmamıştır. Bu çerçevede son olarak Mayıs'ta Yaşam'ın, Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneğiyle beraber örgütlediği Emevler Forumu gerçekleşmiştir.

Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi Gezi ile birlikte oluşan Forumlar Arası Koordinasyonun Kentsel Dönüşüm Atölyesi toplantılarını takip etmiş buralarda sorumluluk almış ve önerilerde bulunmuştur. Dolayısıyla kentsel dönüşüm gündemi hiçbir zaman kooperatifin uzağında olmamış tersine eğitim gündemi yanında hatırı sayılır bir yer edinmiştir.

### MAYISTA YAŞAM GÖZÜNDEN KENT MİTINGİ

Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin yönetim toplantılarında 22 Aralık mitingi yaklaşık iki aydır gündemdediydi. Yönetimde mitinge dair bulunduğumuz yerlerdeki yıkım karşıtı dernekleri mitinge katmak, derneklerle ortak iş yapmak, yerellerden katılımı artırmak ve yerel seçimler öncesi kent taleplerimizi dile getirip bu talepleri ortaklaştırmak üzerinden konuştuk. Neticede her kooperatif yürütmesinde bu konuyu gündem edip, bulunulan yerdeki derneklere ulaşarak buraları bu mitingin örgütleyicisi olmaya çağırarak ve çalışmalarını mahallelerde ortak yapma kararına varıldı. Aynı zamanda "mitinge nasıl katılırız", "taleplerimiz neler olmalı" temalı toplantılar yapmak hedef olarak belirlendi.

Her hafta yapılan miting toplantılarına Mayıs'ta Yaşam'dan en az iki kişi katıldı. Bu toplantılarda sloganlarımızı, taleplerimizi ortaklaştırmak gerektiği üzerine yaptığımız konuşmalar sonucu 2B Hak Sahipleri Platformu ile temas kuruldu. Yapılan ziyaretler sonucu Sultanbeyli şubesi bu platformla birlikte ortak bir pankart arkasında ve ortak dövizlerle yürüdü. Böylelikle ortak iş yapabilmenin sağlandığı, kurumlar arası koordinasyonun olanaklarının arttığı bir çalışma yapılmış oldu. Aynı zamanda 1 Mayıs Mahallesi Şubesi'nde

toplantılar düzenlendi. Mahallede bulunan yıkım karşıtı Site ve Esenevler Yardımlaşma ve Dayanışma Derneğiyle görüşüldü. Mayıs'ta Yaşam'ın dernekle birlikte yürüme önerisi kabul görmemiş olsa da derneğin Mayıs'ta Yaşam'ın belirlediği şifarlardan birini kullanması ve Mayıs'ta Yaşam ile aynı kortejde ortak hareket etmesi yine yapılan çalışmaların birer sonucu oldu. Bir başka yerel olan Tuzla Aydınli Mayıs'ta Yaşam ise kendisine komşu bir mahalle olan Orhanlı'da faaliyette bulunan Orhanlı Yıkım Derneği ile görüştü. Yapılan görüşmelerde dernek üyelerinin Mayıs'ta Yaşam'a karşı olumlu tavırları ve birlikte çalışmaya açık olmaları, mitingin toplantılarına birini göndere-medikleri için Mayıs'ta Yaşam'ın bilgi akışı ve materyal vs. gibi konularda derneğe destek vermesi mahallelinin kooperatife olan bakışını daha da pozitif bir hale getirdi.

Mayıs'ta Yaşam 22 Aralık mitingine Kent Hareketlerinin bulunduğu Numune kolundan katıldı. Okmeydanı Dayanışması, Gülsuyu Forumu ve Orhanlı Yıkım Derneği ise Söğütözü kolundan arka arkaya yürüdü. Mayıs'ta Yaşam olarak "Sermayenin yeni silahlı kentsel dönüşüme karşı emekçilerin birleşik mücadelesini örelim" pankartı ve "Rantsal dönüşüm değil, dayanıklı, yaşanabilir konut", "Deprem bahanesiyle yıkım değil, dayanıklı yaşanabilir konut", "Kendi ellerimizle yaptık, kendi örgütümüzle savunacağız", "Villalara savaş, kondulara barış", "İşgalci değil, kondular bizimidir", "Yaşam alanlarımızda söz hakkı sermayenin değil bizindir", "Gezi parkında AVM'ye geçit vermedik varoşlarda rantsal dönüşüme geçit vermeyelim", "Sulukulede AKP, Emevlerde CHP, rantçı belediye değil denetlenebilir yerel yönetim", "Evlerimizi yıkan deprem değil sermayenin kar hırsıdır" "2B yasası iptal edilsin, rayiç bedelleri geri çekilsin", " Afet yasası oldu halkın tasası" dövizleriyle katıldık.

Temasta olduğumuz 2B Hak Sahipleri Platformu "Barınma hakkımız satılmaz", Site ve Esenevler Derneği " Evlerimizi ve mahallerimizi kendi ellerimizle kurduk, birlikteliğimizle savunacağız.", Orhanlı Yıkım Derneği ise " TOKİ ellerini evlerimizden çek" pankartlarıyla mitinge katıldılar. Mayıs'ta Yaşam ortaklarıyla birlikte aynı kortejde yürüdü.

Emekçiler için yaşanabilir bir kent için mücadele etmek demek, kar için konutların yapıldığı sermayenin kentlerinin değil konut ihtiyacı ve hakkının korunduğu emeğin kentinin oluşturulması mücadelesini vermek demektir. 22 Aralık Kent Mitingi de emekçiler ve ezilenlerin taleplerini güçlü bir şekilde dile getirdiği, seçim öncesi alanlara dökülerek afet yasasının ezilen ve emekçiler lehine değişmesi için basınç yaratabildiği, tüm kentsel dönüşüm mağdurları ve mağdur adaylarının birbirlerinin mücadelesini görüp dayanışmayı büyütebilmesi için olanaklar sağlayabilen bir miting oldu. Bundan sonra yapılması gereken bu temasın artırılması, koordinasyonun güçlenmesi üzerine çalışmaktır.

**İstanbul'dan Komünistler**

## Kentsel dönüşüm mitingine yolsuzluk gündemi damga vurdu!

22 Aralık pazar günü Forumlar Arası Koordinasyon, Kentsel Dönüşüm Komisyonu ve Kent Hareketleri'nin öncülüğünde, çeşitli derneklerin ve siyasi örgütlerin de örgütleyicisi ya da destekçisi olduğu miting "Artık Yeter! Yağmaya Karşı Haydi İstanbul'u Savunmaya" şiarıyla Kadıköy'de gerçekleşti.

Kentsel dönüşümün asıl mağdurlarının damgasını vurmadığı, onların kendi taleplerinin ve birlikte mücadele vurgusunun alana yansımadağı, varoşlarda yaşayan ve evleri ya kentsel dönüşüm ya da 2-b kapsamında ellerinden alınacakları ya da buldukları yerlerden sürüleceklerin katılımının sınırlı olduğu bir miting gerçekleşti.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak mitinge KÖZ korteji oluşturarak değil içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütleriyle ya da irtibat halinde olduğumuz kurumlarla birlikte onların taleplerinin daha güçlü bir şekilde alana yansımaları için katıldık. Fakat alanda üzerinde "Barınma Hakkımızı Gasp Eden AKP'yi Amerika Gülümlü Savcılar Değil Emekçilerin Birleşik Mücadelesi Devirmeli" yazan pankartımızı açtık.

Yirmi bine yakın kişinin alana geldiği mitinge siyasetler, kitle örgütleri, forumlar ve çeşitli dernekler katıldı. Mitingin ağırlıklı gündemleri barınma hakkı, doğa katliamı ve son dönemde ortaya çıkan yolsuzluklardı. Mitinge katılan siyasetler yolsuzluklar ile ilgili genel olarak "bu pisliği halk/devrim temizler" gibi tutumlar benimsediler. Barınma hakkı ile ilgili ise örgütlenme ve mücadele etme gerekliliğini öne çıkardılar.

Miting başlamadan önce arama noktasında polisin bir gruba müdahalesi sonucu kısa süreli gerginlik yaşandı. Polisin biber gazı kullandığı ve eylemcilerin taş ve sopalarla karşılık verdiği olay polisin geri çekilmesi sonucu yatıştı ve mitinge devam edildi.

Kürsüden yapılan konuşmalarda genel olarak AKP'nin yağma politikalarına karşı mücadele edileceği, yaşadığımız alanlarla ilgili söz hakkının o alanda yaşayanlarda olması gerektiği vurgusu yapıldı.

Miting konuşmalarının arkasından konserlerle devam etti.



# Binler hırsızlara karşı sokakta

AKP-Cemaat kapışmasının sonucunda açığa çıkan yolsuzluk-yağma ve yalanların ardından peş peşe istifalarla sarsılan AKP, İzmir'de yine binlerce insanın katıldığı bir sokak eyleminde kitlenin hedefindeydi.

DİSK, KESK ve TMMOB İzmir bileşenlerinin çağrısıyla binlerce kişi Alsancak'ta başlayan, kentten en işlek cadde ve bulvarlarının saatler boyunca trafiğe kapalı kaldığı, Alsancak'tan Basmane'ye, oradan da Konak'a ve en sonunda yeniden Alsancak'a yürünen yaklaşık iki buçuk saat süren bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Alsancak Kıbrıs Şehitleri Bulvarı'nda toplanan binlerce kişi DİSK, KESK ve TMMOB İzmir bileşenleri tarafından hazırlanan 'Hükümet İstifa' pankartı arkasında yürüyüşe geçti.

Plevne Bulvarı üzerinden Lozan ve Montrö Meydanı'na gelen kitle buradan Basmane Meydanı'na geçmek isteyen polislin TOMA ve akreplerle kurduğu engelle karşılaştı. DİSK, KESK ve TMMOB yetkilileri ile polis arasında süren görüşme sonrasında polis barikatı hızla AKP Konak ilçe binası önüne kadar çekildi. Basmane Meydanı'nda bulunan Konak Belediyesi önünde ortak bir basın açıklaması yapıldı. Kurumlar adına ortak açıklamayı TMMOB İzmir İKK Sekreteri Ferdan Çiftçi okudu.

Hükümet ve AKP'den istifalar ile krizin her geçen gün derinleştiğini belirten Çiftçi, "Bakan Erdoğan Bayraktar'ın kamuoyu ile paylaştığı açıklamaları, komplo teorilerini alt üst etmiştir. Bayraktar'ın, 'Soruşturulan İmar Planları Başbakan Erdoğan'ın talimatıyla yapıldı.' açıklamaları sadece manidar değil aynı zamanda bir itirafıdır" vurgusunu yaptı. Çiftçi; "Rüşvet çarkı kuran ve işlenenler, yolsuzluklar üzerinden sağladıkları kaynaklarla küfeleri dolduran ve her türlü kirli ilişkiye girenler yargı önünde hesap vermelidir. Bugün, bu ülkede tuz da siyasi iktidar da kokmuştur. Bu aşamadan sonra Bakanların istifası değil AKP Hükümeti vakit geçirmeden derhal istifa etmelidir" dedi.

Açıklamanın ardından yürüyüş, Gazi Bulvarı üzerinden devam ederken kimi yapı ve örgütlenmeler Basmane Meydanı'nda bir süre daha kalarak AKP'yi ve polis şiddetini protesto ettiler.

Eyleme katılan Köz'ün arkasındaki komünistler "Vekillerimiz İçeride, Hırsızlar İktidarda; Haramilerin Saltanatını Yıkacağız!"; "Gezi Ayaklanması ve Rojava Devrimi'nin Rüzgarını Buluşturalım!"; "AKP'ye Cemaat' Geçit, CHP'ye Yol Verme!"; "Hırsızların Hakından Emekçilerin Örgütlü Mücadelesi Gelecek!" dövizlerini taşıdılar.

Komünistlerin birliğini savunanlar yürüyüş



boyunca "Bankalarda; Hırsız var!, Bürokraside; Hırsız var!, İktidarda: Hırsız Var!", "Hırsızlardan Hesabı Emekçiler Soracak!", "AKP'ye Geçit CHP'ye Yol Verme!", "Saraylara Savaş, Kondulara Barış!", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!", "Komünist Bir Dünya Kuracağız!", "Roboski'nin Hesabı Sorulacak!" sloganlarını attılar.

Komünistler yürüyüş boyunca gazetemizin "Yolsuzluk Yağma Yalan Düzeni Sallanıyor! AKP

Kan Kaybediyor!" başlıklı özel sayısının dağıtımını da gerçekleştirdi.

**Yolsuzluğa, Yağmaya, Yalana Karşı Emekçilerin Kitlese Birleşik Mücadelesini Örelim!**

İzmir'den Komünistler

## Kamu emekçileri sokakta haykırdı: "Hırsız var!"



KESK'in 2014 bütçesine karşı "Satış Sözleşmesini Kabul Etmeyoruz! Bütçeden Hakkımızı İstiyoruz!" şıarlarıyla gerçekleştirdiği 19 Aralık grevi birkaç gün önce açığa çıkan yolsuzluk ve talana karşı kitlese bir eyleme dönüştü.

Kamu emekçileri, Basmane'den Konak Meydanı'na yürüyerek 2014 Bütçesi'nde emekçilere reva görülen kırıntıları ve AKP'nin bakan ve bürokratlarının adlarının karıştığı yolsuzluğu protesto ettiler.

Fevzipaşa Bulvarı üzerinden gerçekleşen yürüyüş, Haziran Ayaklanması'ndan bu yana fiili olarak kullanılan güzergahtan, Konak Pier Köprüsü'nün altındaki otoyolun kapatılması ile sürdü. Kortejler buradan, daha önce yasaklı olan ve

yine Haziran Ayaklanması'nın kazanımlarından biri olarak emekçilere açılan Konak Meydanı'na girdiler. Meydanı geçerek kürsünün kurulduğu Büyükşehir Belediyesi önünde toplandı.

Eyleme, egemenler arasındaki it dalaşı sonucunda açığa çıkan ve milyarlarca dolara telaffuz edildiği yolsuzluk ve vurgun damgasını vurdu. AKP ve AKP'nin bu yolsuzluklara karşı meseleyi örtmeye çalışan tutumu tüm kortejlerde hedef tahtasındaydı. Dövizlere ve sloganlara en çok yansıyan yansıyan slogan "Hırsız Var!" oldu. Yine çok sayıda kamu emekçisinin medyaya yansıyan ve içlerinden milyon dolarlar fırlayan ayakkabı kutularına atıfla boş ayakkabı kutuları taşıdığı görüldü.

Büyükşehir Belediyesi önüne kurulan platformdan açıklamayı Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ramis Sağlam yaptı. Sağlam, "Bugün iktidara geldiği tarihten bu yana emekçilere işsizlik, yoksulluk ve güvencesizlikten başka bir hayat sunmayan AKP'nin yağma ve talan bütçesine karşı sesimizi yükseltmeye, bütçeden hakkımızı almaya geldik. Yoksulluğumuzu zaten biliyorduk. Yolsuzluklardan da şüphemiz yoktu. Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı yolsuzluk operasyonuna tanık olduk. Bu düzen yolsuzluk, yoksulluk ve rüşvet düzenidir! Bu düzen gemicilerin, medikallerin, hanların, hamamların düzenidir!" şeklinde konuştu. 19 Aralık'ta düşen devrimcilerin de kürsüden anıldığı eyleme binlerce kamu emekçisinin yanı sıra pek çok örgütlenme de kendi kortejleri ile katıldı.

KESK'in aldığı grev kararı örgütlü olunan sektörlerde hizmetin üretilmemesi anlamında sahici bir grev olarak örgütlenemedi. İş bırakılan işyerleri sınırlı sayıda kaldı. Ancak bu eylemlilik için denilen dönemde kamu emekçilerinin ve solun geniş kesimlerinin AKP'nin gerçekleştirdiği yolsuzluğu ve iktidardaki kapışmayı ifşa etmesi açısından paha biçilmez bir imkân sundu. KESK mensuplarının konuya dair genel olarak diri bir refleks sergilemeyi başardığı söylenebilir.

### TÜM BEL-SEN'Lİ EMEKÇİLERDEN GREV ÇALIŞMASI

TÜM BEL-SEN üyesi kamu emekçileri işyerlerinde grev öncesi yoğun bir çağrı gerçekleştirdi-

ler. Ofislerde yapılan konuşmalarda şu vurgular yapıldı: "Yatak odalarından, ayakkabı kutularından milyon dolarlar fırlıyor. Biz kamu emekçilerine bütçeden düşen pay kırıntılardan ibaret iken yaşadığımız ülkenin tüm maddi kaynakları göz göre göre yağmalanıyor. İktidarda süre giden bu it dalaşının tarafları bugün kavgalı olsalar da yarın uzlaşabilirler. Bu çekişmenin taraflarına cevabı emekçiler sokakta vermeli. Bugün sokağa çıkıp 'Hırsız var!' demenin ayrı bir önemi var. Bu yüzden hepimizi greve katılmaya ve gerçekleştirecek yürüyüşe katılmaya davet ediyoruz."

Greve katılım oranı yüksek olmasa da yapılan konuşmalar ciddi bir etki yarattı. Bu etki gerçekleştirilen yürüyüşte TÜM BEL-SEN kortejine de yansıdı. TÜM BEL-SEN 'li emekçiler yürüyüş boyunca hırsızların nerede olduğuna işaret ederek şu sloganları attılar: "Bankalarda; Hırsız var! Bürokraside: Hırsız Var! İktidarda: Hırsız var!", "Hırsızlardan Hesabı Emekçiler Soracak!", "Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!". Kortejde yapılan ajitasyon konuşmalarında geçtiğimiz dönemde TÜM BEL-SEN özetinde sınıflı bölme gayretleriyle sendika bürokratlarının sendikadan tepesinden giriştiği sendikayı tasfiye girişimlerine de vurgu yapılarak bu mücadelenin kazanımının TÜM BEL-SEN li emekçiler olduğu, sendika ağalarının amaçlarına ulaşamadığı vurgulanarak "İşte Sendika, İşte KESK!" sloganı da sıklıkla atıldı.

### Hırsızların ve Burjuva Partilerin Hakkından, Emekçilerin Örgütlü Mücadelesi Gelecek!

İzmir'den Komünistler

## "Vekiller içeride, hırsızlar dışarıda!"

HDP'nin çağrısıyla Konak YKM önünde bir araya gelen yüzü aşkın kişi tutuklu vekillerin serbest bırakılması ve başlatılan yolsuzluk operasyonlarının tamamlanmasını talebiyle 20 Aralık Cuma günü bir yürüyüş gerçekleştirdi.

"Vekiller içeride, hırsızlar iktidarda", "Tutuklu vekiller serbest bırakılsın" sloganları ile YKM önünden Hükümet Konağı'nın önüne yürüyen kitle adına basın açıklamasını HDP İzmir İl Eşbaşkanı Neşe Dilek Bakış okudu. Açıklamada şu görüşlere yer verildi: "Ülkede her gün yeni gelişmeler olduğu bir süreçten geçiyoruz. Sadece Aralık ayında: Hakkari Gever'de polislin göstericilere yönelik silahlı müdahalesi sonu-



cunda üç yurttaşımız hayatını kaybetti. Ergenekon davasında tutuklu milletvekili Mustafa Balbay Anayasa Mahkemesi kararıyla serbest bırakıldı. Anayasa Mahkemesinin bu karar emsal teşkil ettiği için; Cezaevinde tutuklu bulunan BDP milletvekillerinin de serbest bırakılması talebi Diyarbakır Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri tarafından reddedildi ve son olarak da AKP-Cemaat arasındaki iktidar kavgasının bir

sonucu olarak 'Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu' patlak verdi.

Ülkedeki 'Çözüm ve Barış Süreci'nin önemli bir aşamasında yaşanan bu gelişmeler 'paralel devlet', 'paralel hukuk' tartışmalarını başlatırken, yargı bağımsızlığı da bir kez daha sorgulanmaktadır.

... Hükümetin bu suçlamalara açık bir yanıt

vermek yerine kendini mağdur konumuna yerleştirmesi, bir "cemaat operasyonu"na maruz kaldığı savunması kabul edilemez.

Bu yolsuzluk operasyonu hangi nedenlerle başlamış olursa olsun, açığa çıkardığı kirli ilişkiler, siyasi ve bürokratik sonuçlar açısından herhangi bir engele takılmadan sürdürülmeli ve tamamlanmalıdır. Yolsuzluklara karşı mücadele, temiz ve yeni bir siyaset açısından vazgeçilmezdir" denildi.

Eylemi Devrimci İşçi Partisi (DİP), Halkevleri, Halkların Demokratik Partisi (HDP), İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi, Komünist KöZ, Öğrenci Kolektifleri ve ÖSP örgütledi.

### Vekiller İçeride Hırsızlar İktidarda!

İzmir'den Komünistler



# Koç Üniversitesi'nde sınıf dayanışması adına yeni bir mevzi yaratıldı

Nisan direnişinin ardından Koç Üniversitesi işçileri; Koç Üniversitesi çatısı altında mücadelelerini sürdürebilecekleri bir örgütlenme arayışına girdiler. Bu ihtiyacın giderilmesi için yapılan girişimler üniversite yönetimi tarafından sürekli olarak geçiştirilince ve bundan sonra da geçiştirileceği anlaşılınca geçtiğimiz günlerde yapılan bayramlaşma etkinliğinde herhangi bir ek onay beklemeksizin, 5 Kasım 2013 günü, Taşeron İzleme Kurulunun (TİK) kurulmasına karar verilmişti. TİK, işçilerin yönetim karşısında tek başlarına haklarını savunmadaki zorlukların önüne geçebilmesi, yönetimden bağımsız ve okul bileşenlerinin içinde yer aldığı bir kurul olması ve sendikalaşmanın zor olduğu taşeron sisteminde işçilerin örgütlenme ihtiyacını bir nebze karşılayabilmesi sebebiyle işçi arkadaşlar tarafından desteklenen bir oluşumdur. Biz de Taşeron İzleme Kurulu'nun (TİK'in) kurulması için sorumluluk aldık ve süreç boyunca birlikte hareket etmenin önemini vurgulayarak TİK'in propagandasını yaptık.

Okul açıldığında işçilerle bir piknikte bir araya geldik ve piknik sırasında yaptığımız sohbette işçilerin mücadelesinin devamlılığının nasıl sağlanabileceğini belirlemek için toplanmaya karar verdik. Toplantıda yazın çeşitli nedenlerle heyetin işleyişinin aksadığı ve onun yerine bireysel girişimlerle sınırlı kalan hak arayışlarının ise sonuçsuz kaldığı konuşuldu. İdareden TİK'in kurulmasıyla ilgili olumlu cevap gelmemiştir; ancak konuşmalarında işçilerin kurulun kurulmasına ihtiyaçları olduğu ve bunda kararlı oldukları görüldü. Bunun üzerine TİK'in kurulması için yönetime karşı yapılacak baskı yöntemleri konuşuldu ve hukuki süreçleri beklemektense kamuoyu yaratarak baskı oluşturmaya karar verildi. Biz de toplantıda söz alarak kurulun kutulmasının olumlu olacağını anlattık. Daha ileri bir tarihte Sarıyer Halkevlerinde daha geniş katılımlı bir toplantıda TİK'in geleceğine dair kesin karar vermek üzere anlaşıldı.

Halkevleri'ndeki toplantıya katılımın fazla olması için işçiler arasında duyuru yaptık. Bu arada öğrenciler ve işçiler birlikte Kazova Direnişi ziyareti gerçekleştirdik. Bu ziyaret işçilere nisan direnişindeki birlik ve beraberliğin tekrar hatırlatılması ve kararlı bir direniş gerçekleştiren Kazova işçileriyle konuşarak moral bulmaları açısından anlamlı oldu.



Halkevlerindeki toplantıya işçi katılımı fazla oldu, ancak öğrenci ve öğretim üyelerinin katılımı daha dardı. Toplantıda söz alan işçiler TİK'in kurulmasındaki kararlılıklarını belirttiler ve TİK'in okul istemesi de kurulması gerektiği konusunda mutabakata varıldı. Biz de toplantıda söz alarak; işçiler arasında iki farklı firma çalıştırarak yapay bir ayrım yaratmak isteyen üniversite yönetiminin oyununa gelmemek gerektiğini ve direnişte olduğu gibi ancak birlikte mücadele ederek kazanım sağlayabileceğimizi söyledik. Toplantıya katılan Sağlık-İş örgütlenme uzmanı da TİK'in meşruiyetinin artması için tüm birim ve firmalara ulaşılması gerektiği ve herkesin tek tek ikna edilmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine tüm birimlerden üçer temsilci seçildi ve bu temsilciler arası iletişimi sağlamak için de biz görev aldık. Koç Üniversitesi'nde çalışma yürüten komünistler olarak bu temsilcilerin seçim sonrası görevini oldukça önemli bulduk ve böyle düşündüğümüzü kendilerine her fırsatta belirttik. Bu temsilciler seçim çalışmalarını oldukça sistemli bir biçimde yürüttüler. Toplantı sonunda TİK seçimine kesin olarak karar verildi ve 5 Kasım günü toplantı kararlaştırıldı.

Temsilcilerle ayrı bir toplantı yaparak toplantıda, diğer işçilere TİK'in gerekliliğini, onlarla nasıl iletişime geçmek gerektiğini, diğer işçileri nasıl ikna edebileceklerini konuştuk. Bu toplantılara işçi

temsilcilerinin tamamına yakını katılım gösterdi. Böylece hem bizim onlarla ilişkimiz gelişti hem de onlar kendi aralarında bir örgütlülük sağladılar. İşçi temsilcileriyle okul dışında iki toplantı daha gerçekleştirdik. Bunlarda da yine TİK'i anlatırken karşılaştıkları kimi zorlukları konuştuk. Kendi aramızda firma ayrımını yapmamak ve TİK'e dair olumsuz fikirleri olanlara veya gelmeyenlere suçlayıcı konuşmamak gerektiği üzerinde durduk. Ayrıca iş günlerinde işçilerle molalarında bir araya gelerek seçimin herkes tarafından bilinmesi ve maksimum katılımın sağlanması için yoğun bir çaba gösterdik.

Bir yandan da okulda TİK seçimini gündem edebilmek adına öğrencilerle toplantılar yaptık. Ancak öğrencilerin konuya ilgisi çok sınırlıydı. Bu nedenle seçimle ilgili bildiri dağıtım, sticker yapıştırma gibi işlerin çoğunu biz üstlendik. Bu işlerin sorumluluğunun öğrenciler arasında dağılmasını sağlayamadık. Konuya ilgi çekmek adına video çekme ve forum düzenleme gibi kararlarımız ise gerçekleştirilemedi. Buna rağmen seçim öğrencilerin çoğuna duyuruldu ve olabildiğince yayıldı.

Seçim günü geldiğinde bu titiz çalışmanın karşılığı, yaklaşık 160 işçinin bulunduğu Koç Üniversitesi'nde TİK seçimine 75 civarında işçinin katılımının sağlanması olarak alındı. Üstelik bu 160 işçinin 30'unu işçilerden neredeyse kimse tanıyamıyordu.

Buna ek olarak toplantı başladığında iş yerindeki bazı bölümlerde şeflerin işçilere "o toplantıya kesinlikle katılmayacaksınız, katıldığınızı duyursak işinizden olursunuz" şeklinde bir tehdidin yapıldığını öğrendik. Direnişten sonra imzaladığı taahhütnamede Taşeron İzleme Kurulu'nu kuracağına sözünü verip sonra da bundan çark eden patronlar, şimdi de aynı taahhütnamede yer alan işçilerin istedikleri zaman toplantı yapma özgürlüğüne sahip olacakları ile ilgili hükmü hiçe sayıyordu. Ancak bütün bunlara rağmen seçim oldukça büyük bir kalabalıkla gerçekleşti.

Servislerin kalkacağı alanda toplanarak seçim yapılacağı sınıfa inildi. Burada iki açılış konuşması yapıldı. Bunlarda esas olarak Taşeron İzleme Kurulu'na seçilen işçi arkadaşlara sahip çıkılması ve kurulun meşruiyetinin sağlanması açısından sorunlara bu kurul aracılığıyla çözüm aranması tavsiye edildi. İşçilere TİK'in kendi kurulları olduğu ve istendiği zaman buradaki temsilcilerin geri çağrılabilirliği anlatıldı. Daha sonra seçime gelenler arasında çok sayıda yeni işçi bulunması sebebi ve TİK'in kazandığı sürecin tekrar hatırlanması amacıyla bir takım videolar izlendi. Ardından seçim geçildi.

Adına seçim desek de, kurula üye seçilmesi genel olarak önceden belirlenmiş sayıda adayın çıkması ve dolayısıyla bunların seçime gerek kalmadan onanması şeklinde gerçekleşti. Belirlenenden fazla aday çıktığında da aday olanlar kendi aralarında anlaşarak arta kalan adayları yedek üye olarak belirlediler. Böylelikle 9 işçi, 4 öğretim görevlisi ve 4 öğrenciden oluşan komitemiz kurulmuş oldu. Ardından hep beraber yemek yedik ve evlerine gidecek olan işçiler servislerine binip okuldan ayrıldılar.

Böylelikle direnişin bitiminden beridir kurulması için çalıştığımız TİK kurulmuş oldu. TİK'in kurulmuş olması ise asla bir sonuç değildir, aksine mücadelenin devam etmesi gerekliliğinin göstergesidir; zira kurula Koç Üniversitesi işçileri arasında durduğu ölçüde işleyen bir kurul olacaktır. Biz de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bundan sonra ise kurulun sağlıklı işleyebilmesi için çalışma yapacağız.

Koç Üniversitesi'nden Komünistler

## İşçiler üzerindeki yıldırma politikalarına kanmayacağız!

Koç Üniversitesi'nde şeflerin işçiler üzerine sistematik olarak uyguladığı baskılar sonucunda işten ayrılmaya karar veren bir işçi arkadaşımızı karardan vazgeçirmek ve yeniden işbaşı yapmaya ikna etmek amacıyla evine bir ziyaret düzenledik. Biz de olaydan diğer işçi arkadaşlar sayesinde haberdar olduk. Akşam yapılan toplantıda bu durumu bize anlattılar ve arkadaşlarını bu karardan vazgeçirmek üzere evine gitmek istediklerini söyleyip bizi de davet ettiler, böylece hep birlikte eve gittik.

İşçi arkadaşla yaptığımız görüşmede şefin kendisine iftira atarak arkadaşlarıyla arasının açılmasına sebep olduğunu, buna çok sinirlendiğini ve daha fazla katlanamadığı için işi bırakmaya karar verdiğini söyledi. Bizler ise böyle bir tavrın ancak işverenin ekmeğine yağ sürdüğünü, amaçlarının zaten birlikteliği bozup dayanışmayı yok ederek işçilerin sömürsüne daha elverişli bir ortam hazırlamak olduğunu, bizim ise bunlara kulak asmadan bir arada durmaya devam etmemiz gerektiğini ifade ettik. Bizim için en önemli gelişme ise ev ziyaretine birlikte gittiğimiz diğer işçi arkadaşların da meseleyi bu şekilde anlatması, ikna etmek için söyledikleri her şeyi bu temele oturtulmasıydı. Bu görüşme olumlu bir sonuç verdi ve işçi arkadaş ertesi gün işine geri döndü. Bu durum KÖZ sayfa- larında devamlı altını çizdiğimiz bölme politikaları karşısında durmanın tek yolunun işçiler arasındaki dayanışmayı büyütmek ve inisiyatif almalarını sağlamaktan geçtiğini somut biçimde gösteren bir örnek oldu.

Koç Üniversitesi'nden Komünistler

## Koç direnişçilerinden Kazova Direnişi'ne destek

Geçtiğimiz Şubat ayında Şişli Bomonti'de bulunan Kazova tekstil fabrikasında maaşlarını alamayan bir grup işçi ile kovulmalarına rağmen kıdem tazminatlarını alamayan işçiler direnişe geçmişlerdi. Bu işçiler alacaklarına karşılık fabrikada bulunan makinalara mahkeme kararıyla el koymuşlardı. Niyetleri burada bir kooperatifleşme süreci başlatıp kendi kazaklarını üretip satabilmektir.

Biz de, direniş sonrası Koç Üniversitesi'nde sürdürmeye çalıştığımız mücadele kapsamında üniversitedeki direnişçi arkadaşlarımıza bir sınıf dayanışması örneği gösterip Kazova direnişini ziyaret etmeyi önerdik. Hem bu sayede yaklaşan Taşeron İzleme Kurulu seçimleri öncesinde işçi arkadaşların kendi direniş tecrübelerini anımsamaları ve aralarındaki dayanışmayı bu sayede artırmaları amaçlandı. Öneriyi yaptığımız arkadaşların çoğu yaptığımız öneriyi benimsedi ve böylece 5 Ekim sabahı üniversiteden işçi öğrenci ve birkaç adet öğretim üyesinden oluşan bir grup Kazova tekstil fabrikasını ziyaret etmek için Sarıyer'de buluştuk. Grup ona yakın işçi, ona yakın öğrenci ve birkaç adet öğretim üyesinden oluşuyordu. Evvela Sarıyer'de işçi arkadaşlarla bir çay bahçesinde sohbet ettik, ardından direniş alanına geldik. Genel olarak slogan atılmasa da katılan arkadaşlarımızın Kazova'da devam eden mücadeleye, orada bize anlatılanlara ilgili olduklarını söyleyebiliriz.

Fabrika önüne geldikten sonra direniş çadırına Koç Üniversitesi işçilerinin Kazova direnişine destek olduğunu ilan eden Koç Üniversitesi Di-



renişçileri imzalı ozalitimizi astık. Halk Cephesi ve Devrimci İşçi Hareketi'nin pankartları fabrika duvarlarında asılı idi. Burada bir arkadaşımız bize direnişte şu zamana kadar neler yaşandığını anlattı ve ardından fabrikanın içine, üretimin yapıldığı bölüme geçtik. Bu bölümde genel olarak makinaların işleyişi, tam kapasite çalışıldığında günlük ne kadar kazak üretilebileceği gibi konular hakkında bilgilendirildik. Bu sırada fabrikada bulunan bazı işçiler üretimin devamını sağlamaya çalışıyorlardı. Üniversiteden gelen arkadaşlarımız da onların bu çabalarını alkışlarıyla desteklediler. Daha sonra Kazova işçilerinin satışını yaptığı, çoğunlukla fabrikanın direnişten önce ürettiği malların sergilendiği bölüme geçtik ve Kazova'nın direnişçi işçilerine destek olmak adına o bölümden alışveriş yaptık. Ardından

destek mesajlarımızı direnişçilere iletip ziyaretimizi noktalandık. Sonrasında birlikte geldiğimiz işçi arkadaşlarla bir süre daha sohbet etme fırsatı bulduk ve ardından dağıldık.

Böylelikle Koç Üniversitesi direnişinin aktörleri sınıf kardeşleriyle buluşmuş olduk. Bu ziyaret, özellikle Taşeron İzleme Kurulu'nu kurma arifesinde olduğumuz şu günlerde gerek onların aralarındaki dayanışmanın en üst safhada olduğu direniş günlerini hatırlamaları ve gerekse de sınıf kardeşleri ile aralarında dayanışma kurmaları bakımından oldukça anlamlıydı.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Koç Üniversitesi'nden Komünistler



# Patronların bölme taktiklerinin çaresi Koç işçilerinin kararlılığı ve örgütlü mücadelesi olacak

Köz Gazetesi'nin Ağustos 2013 sayısında yayınlanan "Direniş Sonrası Koç Üniversitesi" başlıklı yazıda Koç Üniversitesi'nden komünistler olarak okuldaki işçilerin durumunu aktarmıştık. Sözü geçen yazıda anlatılan dönem Gezi Ayaklanması'nın hemen sonrasına denk gelmekteydi ve haliyle böylesine geniş etkiye sahip bir olayın üniversitede yürüttüğümüz çalışmaya tesirinden epey bahsetmiştik. Genel olarak hocaların ve öğrencilerin, okuldaki işçi mücadelesine ilgilerini kaybettikleri, Gezi'yle oluşan gündemlerin taşeron işçi gündeminin önüne geçtiği ve bu sebeple işçi mücadelesinde bazı fırsatların kaçtığı temel tespitlerimizdi. Somut koşulların hemen Gezi sonrası dönemde olumsuz olduğunu düşünmüştük.

Aradan geçen süre ise Koç Üniversitesi'ndeki siyasi faaliyet hakkında iki önemli gerçeği gösterdi. Birincisi olumsuz olduğu düşünülünebilecek somut koşulların dahi, doğru ve ısrarlı bir faaliyetle olumlu bir ortama dönüştürülebileceği ve mücadele içinde somut mevziler elde edilebileceğiydi. İkincisiyse Gezi'ye bağladığımız bazı olumsuzlukların, aslında üniversitenin öğrenciler ve hocalar açısından tatile girmesinden kaynaklanması ve Gezi'nin yarattığı ortamın zaman zaman bir fırsata çevrilebileceğiydi. Nitekim okulların açılmasıyla birlikte koç işçilerinin mücadelesi hız kazandı, işçiler arasında örgütlü bir şekilde yürütülen çalışmanın ardından, 2 Nisan Direniş'nin en önemli kazanımlarından biri olan Taşeron İzleme Kurulu (TİK) kuruldu. Bu yazıda bu gelişmelerin ne anlama geldiğini ve önemini anlatacağız.

## GEZİ VE SONRASINDAKİ SİYASİ ATMOSFERİN KOÇ İŞÇİLERİ İÇİN YARATTIĞI FIRSATLAR

Gezi Ayaklanması sonrası ortaya çıkan forumlardan bir tanesi de Koç Üniversitesi öğrencileri tarafından kuruldu. Her ne kadar bu forum işçilerle alakalı meselelerden çok, ağırlıklı olarak öğrencilerin problemlerine ve "yaratıcı" eylemlere odaklansa da, TİK seçimini gündem etti ve kendi kanallarından duyurdu. Daha önemlisi, öğrenciler arasında önceden Koç işçileriyle ilgili konularda pek sorumluluk almamış ancak Gezi Ayaklanması ve sonrasında özellikle Koç forumu sayesinde politikleşmiş bazı unsurların daha fazla öne çıkması sağlandı. Bu öğrenciler, TİK seçimi öncesindeki süreçte sorumluluk olarak, işçi mücadelesine öğrenci desteğinin sürmesinde önemli bir rol oynadılar.

Gezi Ayaklanması'nın Koç Üniversitesi'ndeki nesnel durum açısından yarattığı mühim sonuçlardan biri de Koç Holding'in ayaklanma boyunca ve sonrasında hükümetle sürdürülmesiydi. Başbakanın canlı yayında üniversite rektörünü öğrencilerin eylemlere katılmasını teşvik ettiği iddiasıyla eleştirmesi, üniversite yönetiminin pozisyonunu kırılan bir hale getirdi. Bu durum da, mücadelelerinin başından beri muhatap olarak Koç Üniversitesi yönetimini aldığını belirten Koç işçileri için kuşkusuz elverişli bir ortam yarattı. Üniversite yönetiminin işçilerin mücadelesine karşı keskin ve basına malzeme olabilecek önlemler alması zorlaştı. Ancak böyle elverişli bir ortam sadece koç işçilerinin kendi örgütlenmeleriyle ve kararlılıklarıyla değerlendirilebilirdi. Taşeron İzleme Kurulu ve kurul seçiminin çalışmasını yapmak için oluşturulan ekipler de tam olarak bu ihtiyaca yanıt vermek amacıyla gündeme getirildi.

## KOÇ İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜN İLK AYAĞI: TİK SEÇİM ÇALIŞMASI EKİPLERİ

Koç Üniversitesi'nde direnişten bu yana süregelen faaliyette karşılaşılan problemlerden biri işçilerin zaman zaman edilgen kalmaları; yapılan işlerde daha çok öğrenci ve akademisyenler sorumluluk alırken, işçilerin takipçi durumuna düşmeleriydi. Bu vaziyetin sürmesi mümkün değildi, zira işçilerin işverene karşı sürdürdüğü mücadele ancak işçilerin örgütlü bir şekilde sorumluluk almalarıyla başarılı olabilirdi, ayrıca öğrenci ve akademisyenlerin zaman içinde ilgilerini başka gündemlere kaydırmaları gayet olasıydı.

Bu durumun kırılmaya başladığını gösteren ilk gelişmeler geçen yaz döneminde oldu. İşçi-

lerin ve öğrencilerin katıldığı iftari bir grup işçi düzenledi, duyurusunu da büyük ölçüde yine aynı arkadaşlar yaptı. Yine bu senenin başında düzenlenen piknik, birkaç işçinin sorumluluk almamasıyla gerçekleşti ve TİK için somut atma kararı bu piknikte alındı. Bu durum sadece düzenlenen etkinliklerde görülmedi. Çalışma hayatında karşılaşılan gündelik sorunlarda da aynı örgütlü tutum sürdü. Örneğin işçiler işyeri problemlerinden dolayı işten ayrılmaya karar veren bir arkadaşları olduğunda onu işe dönmeye ikna etmek için inisiyatif alır hale geldiler. Ayrıca şeflerin herhangi bir işçi aleyhinde tuttuğu tutanaklara imza atmamayı alışkanlık haline getirdiler ve bu tutumun propagandasını yaptılar. Böylesi gelişmeler her ne kadar olumlu olsa da, işçiler arasında dar bir grup bu tarz davranışlarda başı çekiyordu. İşçilerin çoğunluğuna yayılmış bir örgütlülüğün bahsetmek mümkün değildi.

TİK seçiminin örgütlenmesi meselesi böyle bir örgütlülüğün yaratılması için önemli bir fırsat olarak Koç işçilerinin karşısına çıktı. Okulun TİK'in kurulması yönünde herhangi bir adım atmayacağı anlaşıldıktan sonra, TİK seçimi düzenleme kararının alındığı toplantıda, seçime olabildiği kadar çok insanın katılımını sağlamak amacıyla işçiler arasında ekipler kuruldu. Çalışma yerine ve vardiyasına (yurtlar, fakülte, gece vardiyası) göre oluşturulan 3-4'er kişilik bu ekiplerin görevi, TİK seçiminin önemini anlatarak katılımı olabildiğince arttırmak, bölümler arasında koordinasyonu sağlamak ve iş esnasında çıkabilecek herhangi bir sorunda meseleyi bütün bileşenlere iletmektir. Ekiplerin belirlenmesinden TİK seçimine kadar geçen süreçte, ekipler hem kendi aralarında hem de bütün ekiplerle birlikte, durumu değerlendirmek ve çalışmayı planlamak amacıyla düzenli toplantılar yaptılar. Nitekim bu örgütlü ve sistemli çalışmanın sonucunda TİK seçiminin gerçekleştiği toplantı, direnişten bu yana en kalabalık ve güçlü geçen toplantı oldu.

## PATRONLARIN BÖLÜCÜLÜĞÜNÜN PANZEHİRİ SINIF DAYANIŞMASI

Direnişten sonraki süreçte önemli anlamda belirginleşen sorunlardan bir tanesi de ofis ve temizlik işçileri arasındaki dayanışmanın azalmaya başlamasıydı. Koç Üniversitesi işçileri direniş öncesinde aynı taşeron firmaya bağlı olarak çalışıyorlardı. Ancak direniş sonrasında ofis destek işçileri ve temizlik işçileri iki ayrı taşeron firmaya sevk edildiler. Böyle bir ayırım, temel olarak patronların alışlagelmis işçi bölme taktiklerinden biri olan işçileri, birbirinden kâğıt üzerinde ayırmasından kaynaklanıyordu. Okul yönetimi ve taşeron firmaların müdürleri ve şefleri ise bu süreç içerisinde üstü açık veya kapalı şekilde bu sözde farkların altını devamlı çizdi. Temizlik ve ofis işçilerinin mola saatlerinin farklı olması, fiziksel olarak çalışma mekânlarının farklı olması, ofis işçilerinin görev yerleri gereği okulun idari ve akademik personeliyle günlük ilişkiler içine girerek çalışması, işlerin yükü ve yoruculuk seviyesiyle ilgili farklar olduğunun düşünülmesi ve benzeri sebeplerden dolayı taşeronun yaptığı "farklısınız" propagandası işçiler arasındaki birlik ve dayanışmayı bölme tehlikesi yarattı. Zaman zaman işçi arkadaşların da birbirlerine ve işyerindeki sorunlara o karşı aldıkları tutumlar bu sözde farklar doğrultusunda şekilleniyordu.

28 Eylül'de temizlik işçisi arkadaşlardan bir grubun inisiyatif olarak düzenledikleri piknikte bu farkın işçiler arasında belirginleşmeye başladığını somut biçimde görmüş olduk. Bunun üzerine piknikte bir konuşma/tartışma yapmaya karar verdik. Böyle bir sıkıntının varlığını görmezden gelmedik, aksine biz farklılıkların düşüncesinin neden problem olduğunu, görev tanımlarımız önemli olmaksızın neden bir arada durmamız gerektiğini, bu ayırımın birliği nasıl bozduğunu anlattık. İşçi arkadaşlardan da bu meseleye destek geldi.

Ancak bu sorunun çözülebilmesi ve dayanışmanın gerçekten örülebilmesi için "siz farklı değilsiniz" demenin yeterli olmadığını, işçilerin bir arada hareket edeceği alanlarının yaratılması gerektiğinin farkındaydık. Yukarıda bahsedilen



## Koç direnişçileri piknikte buluştu

29 Eylül pazar günü Koç Üniversitesi işçilerinin düzenlediği pikniğe katıldık. İşçi arkadaşlar, okulun tüm bileşenlerinin katılacağı bir etkinlik düzenlemek istemişlerdi. Piknik kötü hava koşulları sebebiyle planlanandan bir hafta sonraya ertelendiği için beklenenden az katılımı gerçekleştirildi.

Koç Üniversitesi işçileri yaz aylarında yönetim tarafından keyfi uygulamalara ve kötü muameleye maruz kaldılar, okulda öğrenci ve akademisyenlerin sayıca az olması bu olayların yeterince gündeme gelmemesine ve bu tutuma karşı tepki verilememesine neden oldu. Taşeron İzleme Kurulunu hazırlayan ve kurul kurulana kadar onun yerini tutan heyetin düzenli olarak toplanamaması nedeniyle, Kurul işçiler arasındaki sorun çözmek için başvurulan bir merci olma özelliğini kısmen kaybetti. Bu nedenle kimi işçiler, şeflerle veya yönetimle bireysel ilişki kurmak gibi çözüm arayışlarına girdiler. Bu tutum sorunların çözümünde faydalı olmadığı gibi aynı zamanda işçilerin kendi aralarındaki birlik ve dayanışmayı da yıpratıcı bir etki yaptı, işçiler de bu durumdan rahatsızdı.

Piknikte bu sorunlara değinilen ve işçilerin de kendi aralarında birlik ve dayanışmayı artırma ihtiyacını gösteren bir sohbet yapıldı. Biz de işçilerin kendilerini bireysel hususlardan uzak tutup şeflere ve yönetime karşı birlik olmaları gerektiğini vurguladık. Ayrıca Taşeron İzleme Komitesi'nin kurulmayacağına açıklanması nedeniyle morallerimizi bozmamak gerektiğini, bizim kendi hakkımız olan bu kurulu kendi örgütlenmemiz ile fiili olarak kurmamız gerektiğini de belirttik. İşçilerin de kanaati bu yöndeydi, çünkü hepsi tek başlarına haklarını savunamayacaklarının ve yönetim karşısında güçsüz kalacaklarının farkındaydılar. Bu sohbetin de sayesinde piknik moralleri artırıcı ve birliğimizi güçlendiren bir etkinlik olarak gerçekleşti.



## TİK'İN İŞLER BİR KURUM OLMASI ARKASINDA DURANLARIN KARARLILIĞINA BAĞLIDIR

Gazete sayfalarında da aktardığımız gibi 5 Kasım tarihinde, okul yönetiminin imza atarak kurulacağına dair taahhütte bulunmasına rağmen kurulmadığı Taşeron İzleme Kurulu kuruldu. Şüphesiz ki bu seçim Koç Üniversitesi işçilerinin mücadelesinde önemli bir adım oldu, ancak biz KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak biliyoruz ki TİK'in arkasında duranlar kararlı bir duruş sergileyip kurulu sahiplenmediği sürece kurulun da işlevi olamayacaktır. TİK ancak işçilerin bir örgütlenmesi olduğu sürece mücadelede bir mevzi daha kazandırabilir. Dolayısıyla biz de şimdi bu amaca hizmet edecek yeni görevlerimiz olduğunun farkındayız ve bundan sonra da görevlerimiz doğrultusunda faaliyetimize devam edeceğiz.

## Yaşasın Sınıf Dayanışması!



# 19 Aralık operasyonları ve Maraş Katliamı'nı andık!

Üzerinden Geçen Zamana İnat 19 Aralık'ı Unutma, Unutturma!

Okmeydanı'nda 19 Aralık ve Maraş Katliamı'nın anması organize etmek için yapmış olduğumuz çağrıya ilk etapta ÖDP ve DHF olumlu yanıt verdiler. Biz de bu siyasi kurumlarla birlikte diğer kurumlara çağrı yaparak bir toplantı yapma kararı aldık. Munzur Çevre Derneğinde düzenlediğimiz toplantıda Halkevi adına söz alan arkadaş Gezi gibi bir dönemden geçtiğimizi ve insanların bu süreçten sonra zayıf ve cılız geçen eylemlere pek itibar etmediğini söyledi. Ardından anmanın, 19 Aralık günü gündüz yapılan basın açıklaması ile geçiştirilmesinin yeterli olacağını söyledi. Bunun üzerine söz alarak Gezi'de sokağa milyonlarca insan döküldüğünü ve bu eylemi aşacağımız bir eylem yapamayacaksa hiçbir anma veya eylemi yapmamak anlamına geleceğini belirttik. Bunun yanında devlet tarafından, doğrudan devrimcilere yönelik yapılan ve sonucunda onlarca devrimcinin yaşamına mal olan bu günün anmasının geçiştirmek diye bir kelimeyle ifade etmenin doğru olmadığını; aksine her koşulda ısrarlı bir şekilde bu anmayı gerçekleştirmek gerektiğini söyledik. Toplantıda bulunmayan kurumları tekrar çağırma ve bir sonraki gün yeni bir toplantı yapmak yapma kararı aldık.

Yaptığımız son toplantıya DHF, ÖDP, KÖZ, EMEP ve ESP katıldı. Toplantıya katılmayan Halkevi'ni aradığımızda bize eylem gününe Halkevi'nin başka bir etkinliğinin olduğunu ve bundan dolayı 19 Aralık örgütlemesine katılmayacaklarını belirttiler. Biz de bunun üzerine mevcut kurumlarla teknik hazırlıklarımızı yaparak eylemi örgütlemeye karar aldık. Eylem çağrısı için mahallelerin değişik noktaların ozaltiler yapıştırdık. 19 Aralık akşamı saat 19.30'da başlayan ve mahallede belirlediğimiz ana güzergâhlardan geçen bir yürüyüş ve ardından Anadolu Kahvesi'nde okunan basın açıklamasıyla son bulan bir eylem gerçekleştirdik. Eylemi DHF, ÖDP, KÖZ, EMEP ve ESP örgütlerken, SODAP ve BDP ise destekledi. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Maraş'ı Unutma Unutturma, Katil Devlet Hesap Verecek, Devrimci İrade Teslim Alınmaz, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Basın metninde şu vurgular yapıldı: DSP-MHP-ANAP koalisyonunun hükümette olduğu dönemde tutuklanmış fakat tutsak edilememiş devrimci iradeyi yok etmek için gerçekleştirilen ve resmi kayıtlara "Hayata Dönüş Operasyonu" adıyla geçen 19 Aralık 2000 tarihi, nefesi kan kokan, yüreği semmeye olan efendilerin; dozerler, helikopterler, yangın bombaları ve lav silahlarıyla aynı anda Türkiye'deki yirmi cezaevine operasyona başladığı tarihtir. Özellikle Çanakkale ile Ümraniye cezaevlerindeki direniş nedeniyle ancak dört günde tamamlanabilen saldırıda, yirmi sekiz devrimci tutsak yaşamını yitirdi. Saldırdan önce başlayan ve saldırılardan sonra da devam eden ölüm oruçlarında 128 devrimci hayatını kaybetti. Katillere ise "devlet üstün hizmet madalyası" verildi. Resmi açıklamalara göre operasyonun asıl amacı "ölüm orucu eylemini sürdürenlerin sağlık durumlarından endişelenilmesi ve onlara gerekli müdahalenin yapılabilmesi için onları örgüt baskısından kurtarmak ve ölüm oruçlarına son vermek" idi. Oysa böyle olmadığı hemen herkes tarafından görüldü.

19 Aralık saldırısına maruz kalan devrimcilerdir ve saldırı devrimcilerin F tiplerine sokulmasıyla sonuçlanmıştır. Hiç de kolay olmadı devrimcileri hücrelere atmak. Kendi kurdukları mahpushanelere çatılan kurarak, duvarları yıkarak, bombalarla, helikopterlerle girmek zorunda kaldılar.

Ancak 19 Aralık saldırısının devletin istikrarını kurmasıyla yakından bir ilgisi vardır. Devlet devrimcileri teslim almadan veya yok etmeden "istikrar=sesiz emekçi" denklemini kuramayacağını bilincindeydi. Devlet biliyordu ki bir sınıfa kölelik koşullarını dayatmanın önkoşulu onun politik önderlerini yok etmek, ya da en azından etkisiz hale getirmektir. 19 Aralık'ta zindanlarda onurlu biçimde direnenek aramızdan ayrılanlar, işçilerin, ezilenlerin kurtuluş davasına sahip çıktıkları için katledildiler.

Öldürdüler, yaktılar, yıktılar... Fakat yıldırma-dılar! Bu karanlık gecenin sonunda, kılıçlarının kanını devrimcilerin ak başlarında zafer çiğlekleriyle silerken dahi, devrimcileri F-tipi hücrelere kapatırken dahi, onlar da biliyordu ki; bu devran dönecek! Bugün hem içeride hem dışarıda hücrelere kapatılanlar; işçiler, emekçiler ve hayatını devrime adanmışlar... katillerden tüm bunların hesabını soracak!



## 23-25 ARALIK 1978 MARAŞ

Yaşadığımız mahalleler, 19 Aralık'ı unutamaz çünkü evlatlarını, eşlerini, kardeşlerini yitirenler bu mahallelerde yaşamaya devam ediyor. Mahallelerimiz aynı zamanda bir başka katliamı da unutmaması gerekenleri barındırıyor: Maraş Katliamı

19 Aralık, emekçilerin çıkarlarından başka çıkarı olmayanlara dönük bir saldırıydı. Maraş Katliamı ise doğrudan emekçilere dönük bir saldırıydı. Devlet işkenceyle, tutsaklıkla, katliamlarla devrimcilerin örgütlenmelerini engellemeye çalıştığı gibi, emekçileri de Maraş'taki gibi örgütlenmekten geri dursunlar diye hafızalardan kazınmayacak katliamlardan geçirdi.

23 Aralık'ta yapılacak saldırı öncesi ve katliama halkı da katmak için camilerden ve belediye hoparlöründen yapılan çağrılarla hazırlıklar yapıldı. 23 Aralık günü mahallelere yaygın ve sistematik bir şekilde yapılan saldırı 25 Aralık gecesi sona erdiğinde katliamdan geriye 111 ölü yüzlerce yaralı, yanmış 210 ev ve 70 işyeri kaldı.

Maraş Katliamı bittiğinde Ecevit Hükümeti, 26 Aralık'ta toplanan Bakanlar Kurulu'nda çareyi 13 ilde sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştu. "Sağa

da, sola da karşıyız" diyerek iktidarı korumaya çalışan Ecevit, katliamı, "Kahramanmaraş toplumsal olayları" olarak anıyordu. 19 Aralık'ta da, Maraş Katliamı'nda da saldırının ortaklığını sosyal demokrasi üstlenmiştir.

Maraş Katliamı'nın derslerini donananlar için 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yaşananlar hayli tanıdık. Aradan geçen zaman, saldırıyı tertip edenlerin de, buna yanıt verilmesini engelleyen sosyal demokrasinin de gerçek yüzünü de açığa çıkarmıştır. Maraş'ta CHP Sivas'ta SHP, 19 Aralık'ta DSP iktidardaydı. Dün Maraş'ta bu saldırıyı tertip edenlerin faillerini Susurluk'tan, ruhunu Sivas'tan tanıyoruz.

Hem Maraş Katliamı'nda hem de yakın tarihimizin bir parçası olan 19 Aralık saldırısında ne olduğunu, bu saldırıların nasıl savuşturulacağını, ancak bunun muhatapları olan devrimciler bilir. Bu saldırılara en iyi cevap, yaşam ve çalışma alanlarımızdan birleşik bir mücadeleyle verilebilir.

**Katil Devlet Yıkacağız Elbet!**

**Okmeydanı'ndan Komünistler**

## 19 Aralık'ta düşenler unutulmadı!

19 Aralık 2000 tarihinde devlet tarafından, F tipi hapisanelere geçişi sağlamak ve hapisanelerdeki devrimci tutsakların direnişini kırmak için ülke çapında başlatılan, onlarca devrimcinin direnerek can verdiği 19 Aralık Katliamı ve devrimci tutsakların direnişi unutulmadı. Alinteri, BDSF, Emek ve Özgürlük Cephesi, Devrimci Hareket, EHP, Partizan tarafından Karşıyaka'da 19 Aralık günü eylem düzenlendi. Eylem saat 18.00'de Karşıyaka İzban Metro İstasyonu önünde başladı. Toplanma sırasında açılan "19 Aralık 2000; Unutmadık Unutturmayacağız!" pankartı arkasında taşınan temsili flamaların yer aldığı kortej Karşıyaka Çarşısı güzergâhında sloganlarla yürüyüşe geçti.

Yürüyüşte "19 Aralık'ı unutma unutturma!", "Bedel ödedik bedel ödettireceğiz!", "İçeride dışarıda hücreleri parçala!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında 19 Aralık Katliamı'nda düşen devrimcilerin portreleri taşınırken, 19 Aralık Katliamı'nı teşhir eden ajitasyon konuşmaları da gerçekleştirildi. Yapılan konuşmalarda 19 Aralık'ta yapılan cezaevi katliamları ve F tipi hücre saldırısının halen içeride ve dışarıda devam ettiği vurgulanarak, Haziran İsyanı'nda devletin katliamcı kimliğinin sokakta açığa çıktığına vurgu yapıldı ve Gezi Ayaklanması'nda yaşamını yitiren direnişçiler anıldı.

Karşıyaka Çarşısı girişinde sona eren yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"...O güne kadar devrimci tutsakların kazandıkları mevzileri geri almak, teslimiyeti dayatmak için planlı bir katliam operasyonu



gerçekleştirildi. Yıllar sonra da operasyonun öncesinden planlı olduğu "tufan" adıyla ortaya çıktı. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit katliamın gerekçesini 'IMF politikalarının hayata geçirilebilmesi için hapisaneler sorununun çözülmesi gerekiyor' diye açıklıyordu. Katledilişimiz sömürü ve soygun düzeninin sürmesi içindi.

...Katliamın üzerinden 13 yıl geçmesine rağmen bu katliamda emirleri verenlerin ve bizzat katılanların korunup kollanması, yaşanan saldırının egemenlerin tam bir mutabakatı ifade ettiğini göstermektedir. Bu katliam yaşanırken Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdür Ali Suat Ertoşun'a devlet üstün hizmet madalyası veren AKP hükümeti de bu mutabakata dâhil olduğunu göstermektedir. Çünkü değişen sadece sistemin beklileridir."

Eylemi örgütleyen kurumlar dışında ESP, Kaldıraç, DHF, TKP 1920, İzmir Hareket Tiyatrosu, Karşıyaka Halk Forumu üye, katılımcı ve taraftarları da eyleme destek verenler KÖZ'ün arkasında duran komünistler de eyleme yer aldılar.

**Örgütü Devrimcilerdi, Devrim için Öldüler!**

**İzmir'den Komünistler**



## İstanbul Üniversitesi'nde 19 Aralık anması

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda 18 Aralık günü 19 Aralık Katliamı'nda katledilen devrimciler için bir anma gerçekleştirildi. Anmayı Ekim Gençliği, Kaldıraç, DGH, YDG, KÖZ, Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik, Anarşist Gençlik, SDP, Direnişçi Üniversiteliler ve Genç-Der'in örgütledi; DEM-YÖM, Dev-Genç ve SDH'nın da destekledi. Yüze yakın kişinin katıldığı anma "19-22 Aralık Katliamını Unutma Unutturma" şiarlı "Devrimci-Demokrat-Yurtsever Öğrenciler" imzasıyla yapıldı.

Fakülte içi yürüyüşe başlamadan önce, Hergele'de 19 Aralık Hapishane Direnişi ve Maraş Katliamı'yla ilgili çeşitli ajitasyonlar yapıldı. Ozalitin gelmesiyle Hergele'den Edebiyat Kantini'ne doğru yüründü; ardından polis odasının önüne gelinerek polis odasıyla ilgili ajitasyon yapıldı. Polis odasının kapısının üzerine "Katil Polis" yazıldı. Ardından Edebiyat Kapısı'ndan çıkarak basın açıklaması okundu. Basın açıklamasını kamera çeken polise müdahale etik ve kamerasını kapattık. Ardından diğer siviller de bize daha fazla yaklaştı. Basın açıklamasının ardından polisi teşhir eden ajitasyon yapıldı. Basın açıklamasında 19 Aralık Direnişi dışında aynı günde olan Maraş Katliamı'na dair de slogan atıldı. Sloganlarla

toplula fakülteye tekrar giriş yapıldı.

Fakülteye girildikten sonra Hergele'de halaylar çekildi. Saat 13:00'te anma saygı duruşuyla başladı. Ardından Grup Munzur ve Grup Adalılar müzik dinletisi yaptı ve sinevizyonun ardından yapılan konuşmayla anma sonlandırıldı.

Anma boyunca "Faşizme karşı omuz omuza, Yaşasın Devrimci dayanışma, Devrimci İrade Teslim Alınmaz, Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz, Katil Devlet Hesap Verecek, Katil Polis Hesap Verecek, Katil Polis Üniversiteden Defol, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" gibi sloganların dışında Rojava'yla da ilgili sloganlar atıldı. Değerlendirme toplantısında yaşanan teknik sorunların giderebileceğini, basın açıklamasının organizasyonun son güne kalmasının önemli eksiklik olduğu, geçen seneden daha örgütlü olunduğu ama öğrencilere bildiri ve şekilde duyurma noktasında eksik kalındığı, bunun yanı sıra geçen seneki gibi sergi hazırlanamadığı dile getirildi. Genel olarak olumlu olarak değerlendirildi.

**Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!**

**İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler**



## Ege Serkan Eroğlu'nu unutmadı!

Ege Üniversitesi öğrencileri, 24 Aralık 1997'de Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından kendisine dayatılan ajanlaştırmayı reddettiği için katledilen ve İletişim Fakültesi tuvaletinde asılı halde bulunan Kaldıraç okuru Ali Serkan Eroğlu'nu unutmadı.

Ege Üniversitesi öğrencisi Ali Serkan Eroğlu, 24 Aralık 1997'de Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından kaçırılmış ve muhbirliğe zorlanmıştı. Muhbirlik yapmayı kabul etmeyen Eroğlu, kısa bir süre sonra öğrencisi olduğu İletişim Fakültesi'nin tuvaletinde asılı bulunmuştu.

İntihar süsü verilen olayın cinayet olduğu, Eroğlu'nun otopsisini sonucu anlaşılmış, Eroğlu'nun muhbirlik yapmayı reddettikten sonra savcılığa giderek suç duyurusunda bulunduğu, başına gelecek herhangi bir şeyden Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polislerin sorumlu olacağını beyan ettiği ortaya çıkmıştı.

Yıllardır Ali Serkan Eroğlu'nu kimin katlettiğini işaret etmekten vazgeçmeyen Ege Üniversitesi'nde okuyan devrimciler A. Serkan Eroğlu'nun katledilişinin 16. yıldönümünde yine bir yürüyüş ve anma etkinliği gerçekleştirdi. Edebiyat Fakültesi'nde başlayan ve farklı fakültelelere geçilen kampüs içindeki yürüyüş boyunca "Hepimiz Ali'yiz, Öldürmekle Bitmeyiz, Onlara Sözümüz Devrim Olacak, Ali Serkan Eroğlu İnsan Olmanın Çılgıdır" sloganlarını attılar.

Bu sene gerçekleştirilen yürüyüşün farklı bir yönü de "A. Serkan Eroğlu'nun Arkadaşları" adına da bir çağrı yapılması ve çağrıya bizzat Serkan



Eroğlu'nu tanıyan yahut onunla aynı dönemde okuyan ve okuldaki ilk anımları örgütleyen eski E.Ü. öğrencilerinin de icabet ederek, yürüyüşe katılması oldu. A. Serkan Eroğlu'nun arkadaşları da sıklıkla "İnadına Hepimiz Birer Serkanız, Ali Serkan Eroğlu Aramızda, Serkan'ın Hesabı Sorulacak" sloganlarını attılar.

Yürüyüş Vakıf Çarşısı girişinde son bulurken basın açıklaması burada okundu. Eroğlu'nun adını yaşatmak için öğrenciler Vakıf Çarşısı'nın adını Ali Serkan Eroğlu Çarşısı olarak değiştirdiler. Okulun eski öğrencilerinden bir katılımcı da söz alarak sürecin nasıl yaşandığını aktararak, katillerden hesap sorulması için mücadeleye devam edilmesini çağrısında bulundu. Böylelikle aslında geçmişten günümüze süre giden bir mücadelenin kolektif hafızasının canlı tutulmasına bir katkı konuldu. Anma etkinliği Çarşı girişine "Ali Serkan Eroğlu Yolu" tabelası asılmasıyla son buldu.

**Serkan Eroğlu Kavgamızda Yaşıyor!**

**İzmir'den Komünistler**

## Paralı-parasız burjuva eğitime hayır!

12 Eylül artığı YÖK'ün kuruluş yıldönümü üniversiteler dışında İzmir sokaklarında da protestolara sahne oldu. Dokuz Eylül Üniversitesi, Ege Üniversitesi ve İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü öğrenci forumlarının ortak örgütlediği 6 Kasım eylemi için Sevinç Pastanesi önünde toplandı.

Saat 19:00'da öğrenciler "Gezi'den Üniversiteye YÖK Tarihini Çöplüğüne!" pankartı ile Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yürümeye başladı. Ardından Kordon'a geçildi ve buradan yürüyüş Basmane'ye doğru devam etti. Bu noktadan Haziran Ayaklanması boyunca yapıldığı üzere trafik kapatılarak AKP'nin Konak İlçe binasının bulunduğu Basmane Meydanı'na doğru yürüldü.

Yüzlerce öğrenci yoğun yağış altında Basmane'ye yürürken meydana doğru kitlenin önü

TOMA ve polislerce kesildi. Eylem komitesi polislerle meydana basın açıklaması gerçekleştireceğini bu yüzden barikatın kaldırılması yönündeki talebini bildirdi. Kitlenin yağış altında uzun bir süre beklemesine ve niceliksel olarak zayıflamasına rağmen barikat kaldırıldı ve açıklama meydana gerçekleştirildi. Genel olarak olumlu bir katılım söz konusu olsa da eylemi örgütleyen öznelerin kendi aralarındaki parçalı tutumları eylemin genel olarak dağınık bir havada geçmesine neden oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler eylem komitesinin attığı sloganlar dışında Nusaybin'de dikilen utanç duvarına karşı açık grevi gerçekleştiren Ayşe Gökkan'ın mücadelesine dikkat çeken ve Rojava'yı sahiplenme çağrısı yükselten sloganlar da atıldı.

**İzmir'den Komünistler**

## Ayaklanmanın etkisiyle daha kitlesel, bölünmemiş YÖK eylemi

Gezi Ayaklanması'ndan sonra oluşan forumlar, üniversitelerde de başlamıştı. 6 Kasım yaklaşırken her yıl gerçekleşen YÖK eylemi forumların gündemine oturdu. İstanbul Üniversitesi Forumu da bunu gündeme aldı.

Klasik olarak İstanbul'da YÖK eylemleri İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs içinden gelenlerle, Laleli tarafında toplanan başka fakültelerden ve üniversitelerden gelenler şeklinde oluyordu. Bu sene de Merkez'de okuyan öğrenciler Merkez'den, diğerleri Laleli'den yürüdü. Bundan bağımsız olarak da HDK Gençlik Meclisi ve DÖDEF Aksaray'dan eylemini başlatarak Laleli'yle birleşti. Merkez Kampüs'teki yürüyüş kortejinde sloganlar klasik öğrenci sloganları ve "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" gibi Gezi sloganlarıydı. Bunun yanı sıra sık sık Gezi şehitlerinin ismi haykırılarak yaşıyor diye karşılık verildi.

Üniversite Forumları, Üniversite Emekçileri ve Eğitim Dayanışması'nın ortak örgütlediği eylemde Merkez'den gelenler olarak Laleli'den gelenleri sloganlarla, marşlarla bekledik. Diğer bileşenlerin gelmesiyle Beyazıt Meydanı'nda buluşuldu. Çoğunun yüksek olduğu eylemde saygı duruşunun ardından alana gelen araçtan Eğitim Dayanışması adına Mustafa Turgut, Üniversite Emekçileri adına Eğitim-Sen 6 Nolu Şube Başkanı İsmet Akça ve Üniversite Forumları adına Beyza Atabek açıklamaları okudu. Basın açıklamalarının ardından YÖK protestosu halaylar çekilerek bitirildi.



ODTÜ Direnişi'nin, Gezi Ayaklanması'nın ve Gezi şehidi üniversite öğrencisi Ali İsmail Korkmaz'ın damgasını vurduğu YÖK eylemi; ayaklanmanın rüzgarını alarak önceki eylemlere göre daha kitlesel ve coşkulu gerçekleşti. Bunun yanı sıra uzun zamandır belki de ilk kez İstanbul'da YÖK eylemi bölünmemiş ve birleşik bir şekilde ve İstanbul'daki tüm üniversite forumlarının katılımıyla gerçekleşti. Nicelik olarak önceki eylemlere göre ileride olan eylem, içerik olarak geçen senelerden daha ileride gerçekleşmedi. Eylemde genel geçer söylemler yer aldı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de forumun eylem çağrısı çalışmasına katılma dışında 4-5 -6 Kasım günleri okul içine KÖZ imzalı "Paralı-Parasız Burjuva Eğitime Hayır, Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı, Darbeyle Gelen YÖK Devrimle Yıkılacak" imzalı ozaltiler astık.

**İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler**

## İstanbul Üniversitesi'nde forumlar

Gezi Ayaklanması sürecinde bildiğimiz gibi Gezi Parkı'ndan atılmamız sonucu Türkiye'nin birçok ilinde, İstanbul'un birçok mahallesinde forumlar oluştu. Eylül ayında üniversitelerin açılmasıyla ayaklanmanın tekrardan yükseleceğini düşünülürken, üniversitelerde de forum yapma fikri okullar başlamadan oturdu. Ağustos ayında Facebook'ta açılan "İstanbul Üniversitesi Forumu" grubu Eylül ayının gelmesiyle harekete geçti. Biz Merkez Kampüste okuyan komünistler olarak, birleşik yapılan forumlar dışında Fen-Edebiyat Forumlarına gitmedik. Onun için Merkez Kampüsteki forumlarda yaşananları aktarabileceğiz. Forumlarda ne yaptığımızı, nasıl tutumları aldığımızı aktarmaya çalışacağız. Tabi ki yaşananları olabildiğince özet bir biçimde aktaracağız. Yaşananları 6 Kasım YÖK eyleminden önce, YÖK eyleminden sonra diye de ikiye böleceğiz.

### 6 KASIM YÖK EYLEMİNDEN ÖNCE

İstanbul Üniversitesi Forumu Fen-Edebiyat ve Merkez birleşik olmak üzere ilk olarak 18 Eylül Çarşamba günü SBF içinde gerçekleşti. Alınan kararla Fen-Edebiyat ve Merkez Kampüs olmak üzere ayrı tasarlandı. Forum günleri Salı'ya alındı. Merdiven boyama, fakülteler arası geçiş yaşama karşı eylemler geliştirme ve potansiyel eylem kararları bir dahaki forumlara bırakıldı. 300 civarı öğrencinin katıldığı bu forum dönem boyunca olmuş en kitlesel forum oldu.

Forumlar daha sonra yerlere taşındı. Forumlarda şöyle bir teamül oluştu. Kalan gündemler bir dahaki forumda tartışılacak. Böyle bir sistemle yürüdü.

Sivil polisleri bulduğumuz her yerde doğaçlama bir şekilde teşhir etme; Gezi'de kaybettiklerimizi üniversitemizde yaşatmak için her gün saat 12:30'da bulduğumuz her yerde amfide, yemekhanede, bahçede ses çıkarma eylemi; merdiven boyama eylemi; fakülte geçiş yasağı eylemi; amfilere Ali İsmail Korkmaz ismi verme eylemi; ODTÜ'ye destek için ağaç olma gibi eylemler yapıldı. Forumlar genel olarak eylem kararı alma şeklinde gerçekleşti. Hasan Ferit Gedik'in düşmesi üzerine eylem yapma önerimiz sona kaldı ve yapılmadı.

Forumla işçilerin ve akademisyenlerin katılımı tartışıldı. Forumda dar öğrenci perspektifi hâkim olduğundan ilk önce gerekli görülmedi, daha sonra işçileri foruma katma dair karar alındı. Komisyonlar oluşturuldu. İşçiler ziyaret edilse de bunun sürekliliği sağlanamadı. Eğitim-Sen'in çalışma saatlerinden dolayı forumun erken başlatma önerisi kabul edildi. Ama daha sonra Eğitim-Sen forumda iki bileşen arasındaki çıkan kavga (Öğrenci Kolektifleri'nin Devrimci Gençlik'e saldırısından dolayı) ve kurumların özeleştirme vermesi nedeniyle forumdan çekildi ve doruk saati yine eski haline döndü. 6 Kasım için 5 Kasım Salı günü Can Atalay ve Özgür Karaduman'ın katılımıyla YÖK üzerine söyleşi ve forum gerçekleşti. 6 Kasım yaklaşırken bazı forumların Hergele'ye alınması nedeniyle karşılıklı çıktı. 5 Kasım söyleşi ve 6 Kasım eyleminden sonra 6 Kasım eylemini forumlar için final olarak görme eğilimi başladı.

### 6 KASIM YÖK EYLEMİNDEN SONRA

6 Kasım'dan sonra forum bileşenleri bir boşluğa düştü. Forum niye olmuyor sorusuna Hukuk Fakültesi hariç diğer fakültelerde vizelerin başlaması gibi cevap veriliyordu. Snavların olmasından sonra biz forumu tekrar ayağa kaldırmak için uğraştık. Bu arada YÖK'ten sonra ilk olarak 19 Kasım günü forum gerçekleşti. Edebiyat'ta gerçekleşmesinden sonra biz diğer siyasetlere edebiyatta oluyor burada da yapmalıyız önerisinde bulduk. 26 Kasım günü ilk forum denemesi için yaptığımız afiş çalışması sonucun-



da 10 kişi foruma katıldı. Daha sonra forum olarak Vezneciler Kız Yurdunda çalışan ve erkek olduğu için atılan işçileri destek eylemine katıldık. Eylemin sonrasında Hasan Ferit Gedik'in dedesinin çağrıldığı forumda, Özel Güvenlik Birliği'nin Ferit'in dedesine ve devrimcilere saldırması üzerine yapılan bir basın açıklaması gerçekleşti. 3 Aralık yapılan foruma 30 kişi katılım gösterdi. Gündemi kaçırılmak eleştirildi. Ardından forum nasıl çekim merkezi olabilir üzerine konuşuldu. Önerimizle bir dahaki forumun gündemi olarak "Kampüste Yaşam Alanımızı Konuşuyoruz" seçildi. 10 Aralık forumuna 20 kişi katıldı. Biz de forumun gündemi üzerine tartışmaya başladık. Genel eğilim forumun sonlandırılmasıydı. Biz de genel olarak forum yapılmak istenmiyorsa çok zorlamamanın gerektiğini belirtirken; aynı zamanda forum bileşenlerinin emek vermediğini, kimse gelmiyor sözünün bahane olduğunu ifade ettik. Bizim afişlerin çıktısını alıp asmamızın çok büyük bir çalışma olmadığını belirttik. Forumu canlandırmak ve kitlenin belli bir amaç üzerinden birlikte hareketini sağlamak için okulda sürekli bir sorun haline gelen ve kar yağışıyla beraber daha da artan kantinin önünde oluşan sıranın bitmesi ve kantinin genişletilmesi için imza kampanyası başlatma kararı aldık. Böylelikle bir hafta imza toplamak için bir çalışma yürüttük. Sonuç olarak kantinin içeri alınması yahut kapalı alan yapılması için 1000 imza toplandı. 17 Aralık Salı günü olan foruma katılım oldukça kötüydü, forumda hemen karar alınıp 18 Aralık için imzaları rektörlüğe bırakma kararı alındı. 18 Kasım günü 19 Aralık anmasından sonra Merkez'de bulunan 35 kişi rektörlüğe yürüdü. İmzaları bıraktık. İmzalar için görüşme yapılan beklerken bir toplantı yaptık. Hukuk fakültesinde nömenin bitmesi diğer fakültelerde de bitecek olması sebebiyle foruma 2. Dönem başında daha güçlü başlamak için bu dönemlik bitirme kararı aldık. Yapılan görüşme sonrası 2 Ocak günü kantine kapalı alan eklemeye sözü verildi. Biz de forum olarak kazanımın propagandasının kararını aldık. Bunun için afişler çıkarıldı ve asıldı.

Sonuç olarak 6 Kasım'dan Edebiyat Forumu hamle yapsa da daha sonra Edebiyat forumları bitti. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak yaptığımız çalışma sonucu Merkez Kampüste bir forum yapılması sağlandı. Forumlarda genel olarak siyasetin, marksizmin derinine girilmesinin yanlış olduğu söyleniyordu. Fakat öğrencilerin büyük çoğunluğunun forumdan beklentisi siyaset konuşup, gündem tartışmak iken, forumlarda genel olarak teknik sorunların konuşulup ve gereksiz yere kişilerin yorulduğu, kendine olmayan bir güç olarak forumda demokrasici-lik yapıldığı bir yer haline getirildi. Forumların adeta eylem kararı alma komitesine dönüştüğü için forumlara katılım düştü, tabi ayaklanmanın rüzgarının azalması da katılımdaki düşüşün nedenlerindendi. Bunun yanı sıra forumun siyasetler toplantısına dönüşmesi gibi bir sıkıttan söz ediliyordu. Ama örgütlü bireylerin bir araya gelmesinde sorun yoktur. Farklı örgütlerden insanların bir araya gelip tartışması, ortak iş yapması olumlu bir şeydir.

Bunun yanı sıra forumlara kitlesel katılan Öğrenci Kolektifleri'nin 6 Kasım'dan sonra birer kişi katılması, DÖDEF lilerin en başlarda foruma gelip sonra ayrılması forumun katılımını düşüren etkenlerdendi. TKP' liler forumların başında gözlemci olarak katılıyordu. Forumlardan ayrı olarak FKF altında meclis kurma çalışmaları var. Bunun dışında İÜ merkez kampüsünde ÖDP, SDP, EHP, EMEP, Anarşist Gençlik, Beyazıt Gazetesi forumun diğer bileşenlerindendi. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak forumun ayakta kalması için gücümüz yettigince uğraşacağız.

**İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler**



# Nelson Mandela'nın ardından



Genel olarak ve hemen hemen bütün kültürlerde "ölenin arkasından konuşmak" hoş karşılanmaz. Ekseri ölenlerin yaşadıkları dönemdeki amellerinin hesabını gidecekleri varsayılan yerde vereceğine inanılır. Öte yandan bu tutum bir başka ahlaki nedenden ötürü de akil bir tutumdur. Ölenin kendini savunamayacak olması nedeniyle, kendisine sağlığında yapılmayan eleştirileri ve/veya ithamları yapmak haksızlık sayılır.

Geçtiğimiz günlerde 100 yaşını göremeden ve yıllarca bedenini çürüten zindandan çıktuktan sonra "Güney Afrika'nın ilk siyah Cumhurbaşkanı" olarak anılan Nelson Mandela oturduğu koltukta son nefesine kadar kalamadı. Uzun hapis yollarının yıpratmış bedeninin takatsiz kalması nedeniyle kendi razısıyla bu koltuğu güvendiği arkadaşlarından birine devrederek, istirahat çekildi ve istirahatte iken gözlerini kapattı.

Lenin burjuvazinin, kimi düşmanlarını öldükten sonra başlarında bir haleyle azizleştirerek kendine mal etmeye çalıştığına işaret etmişti. Mandela onlardan biri olmadı. O daha sağlığından itibaren dünya burjuvazisinin itibarını kazanmıştı. Daha ölmeden dünyanın dört bir yanında burjuvazinin muhtelif kesimlerinin sözcüleri, adeta Mandela'ya sahip çıkan emekçiler ve ezilenlerle yarışmasına onu kendilerine mal etmek üzere harekete geçmişlerdi bile. Hatta onu hapse tıkan rejimin temellerinin atılmasında başrollerden birini oynayan İngiltere'nin başkenti Londra'da, Mandela'nın heykeli Gandhi'ninkinin yakınında yerini almıştı.

Onun için yazılan şarkılar sağlığında dünyanın dört köşesinde çalınıyordu. Che Guevara'nın resimleri ancak ölümünden sonra bir süs aksesuarı olarak pazarlanmaya başlamıştı. Mandela, kendi resimleriyle bezeli eşyaları ölmeden önce gördü.

Oysa Mandela'nın uzun yıllar boyu dünyanın belli başlı emperyalist devletleri tarafından desteklenen ırkçı Güney Afrika rejimine karşı

mücadelenin bir sembolü olduğu apaçıktır. Hatta bu mücadele içinde Güney Afrika Komünist Partisi'nin de içinde yer aldığı Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) sembollerinden biri olduğu da doğrudur. Sadece ırkçı rejime ve Apartheid'a (Afrika dilinde ayrılık anlamına gelir) karşı çıktığı için değil, bu rejime karşı Güney Afrikalı siyah emekçilerin seferberliğine önderlik edenlerden biri olduğu da bilinmektedir. Son olarak bu hareketin yükselmesi karşısında baskı tedbirlerini artıran ırkçı rejime karşı silahlı mücadelenin meşru olduğunu savunanlardan ve buna önderlik edenlerden biri olduğu da vakadır. Bunun için 28 yıl hapis yatmıştır. Mahkûm olduğu bu davada, savunmasını yaparken "bu dava için ölmeye hazırım" diye savunmasını bitirdiği ve buna uygun hareket ettiği de yanlış değildir.

Sevenlerinin Madiba (kabilesi tarafından verilen onursal bir isim) diye andığı Nelson Mandela, Güney Afrika'daki Thembu halkının kral soyundan bir çocuk olarak Rolihlahla adıyla dünyaya geldiği halde, hayatını bir aristokrat olarak sürmedi. Kabilesinin Kralı olmadı; Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ilk siyah Cumhurbaşkanı oldu. O başkanlık koltuğuna oturuncaya kadar da emekçilerin kavgası içinde bir militan olarak yaşadı. Bu yüzden sadece kendi halkının ve ülkesinin ezilenlerinin değil, sadece siyanların değil, genel olarak dünyanın dört bir yanındaki emekçilerin ve ezilenlerin gönlüne taht kurdu; bu tartışmasızdır. Bu durumun neden ve nasıl olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. 28 yıl zindanlarda çürümesine varan hayatı ve mücadelesi bunu anlamak için yeterlidir. Bu hayat hikâyesine kısaca göz atıldığında, neden Madiba'nın emekçilerin ve ezilenlerin gönlünde taht kurduğunu anlamak zor değildir. Zaten bunun için kafa yormaya da hacet yoktur.

Asıl önemli olan emperyalistlerin neden onun heykellerini diktiği, neden arkasından el birliği ile yas tuttuğudur. Kuşkusuz bu itibarı nedeniyle Mandela'nın içinde yer aldığı mücade-

nin sermayenin çıkarlarına hizmet eden bir hareket olması değildir. Aksine Mandela'nın hapse girmesine öngelen ve serbest bırakılmasına kadar da dinmeyen mücadele, sadece Güney Afrika'daki egemen ırkçı rejimi değil, tüm sermaye kesimlerini tehdit eden bir emekçi hareketiydi. Uluslararası finans kapitalin tüm kollarıyla desteklediği ırkçı Güney Afrika rejimine karşı mücadele, giderek bir sınıf mücadelesi niteliği kazanmakta ve bir proleter devrimin nesnel dinamikleri giderek olgunlaşmaktaydı.

Hiç kuşkusuz Mandela dünya burjuvazisinin ilgi ve muhabbetini bu nedenle kazanmadı. Nelson Mandela, tüm emperyalist devletlerin var gücüyle desteklediği ve en pervasız şiddet uygulamalarına başvuran ırkçı rejimin önleyemediği bu gelişmeyi, sahip olduğu güç ve itibar sayesinde durdurdu. Aynı zamanda bu yükselen mücadelenin, Apartheid rejimini alaşağı ederken, bu rejimin iç içe geçtiği sermaye egemenliğine dokunmamasını sağladı. Mandela, tam da bu nedenle uluslararası burjuvazinin takdirini kazandı.

Mandela'nın sağlığında yahut ölümünden sonra kimileri, cezaevine girmeden önceki Mandela ile oradan çıkan Mandela'nın farklı olduğunu öne sürerek iki Mandela olduğunu iddia etmeye teşnedir. Oysa oportünizm böyle bir hal değişikliği değildir ve üzerinde ameliyat yapılmasına uygun değildir. Tıpkı 21 Ekim 1916'da Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun başbakanı Stürgh'ü suikastla öldüren Fritz Adler'in önce devrimci iken hapisten çıkınca oportünist olmadığı gibi. Adler, bu savaş karşıtı eylemini gerçekleştirirken de İkinci Enternasyonal oportünizminin merkezci temsilcilerinden biriydi; cezaevinden çıktıktan sonra da aynı misyonunu sürdürmeye devam etmişti. Mandela da farklı değildir.

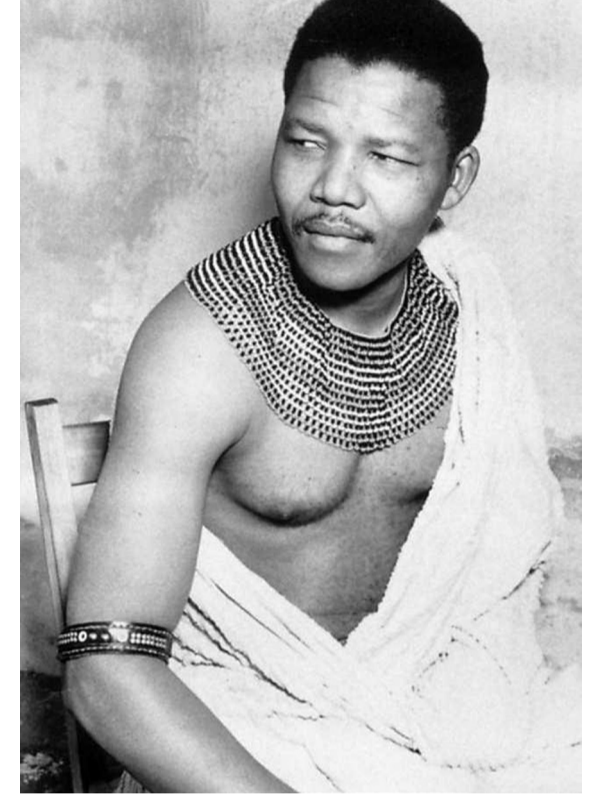
Mandela, yükselen sınıf mücadelesi nedeniyle Güney Afrika'da sermayenin kamulaştırılması tehlikesi belirlediğinde, sermaye düzenine dokunmadan Apartheid rejiminin tasfiyesini sağlamayı güvence altına almayı sağlayacak bir çizgiyi temsil ettiği için cezaevinden salındı. Ardından bu ırkçı rejimin günbatımında devletin başına geçirildi. Bu misyonu yerine getirebildiği için de dünya burjuvazisinin itibarını kazandı.

Elbette bu misyonunu yerine getirebilmesi sadece kişisel meziyetleri sayesinde değildi. Zira Mandela'nın cezaevinden saliverilmesi, SSCB ve kopyalarının bir bir çıktığı ve beraberinde tüm dünyada "sosyalizmin iflas ettiği" ilan edildiği bir dönüm noktasına rastlar. Bu dönem aynı zamanda bu gerici rejimlerle sosyalizmi özdeşleştiren akımların ufkunun kardığı bir dönemdir. Pek çokları bu dönemden itibaren en dokuzuncu ve yirminci yüzyılın sosyalizm anlayışının sona erdiğini söyleyip, yeni dönemde yeni mücadele yolları bulmak gerektiği hakkındaki teorilerin peşine düşmekteydi. ANC içinde ırkçı rejime son vermekle yetinmeyip, beyazların elindeki sermayenin de kamulaştırılması gerektiğini savunan Güney Afrika Komünist Partisi de bunlar arasındaydı. Ama Mandela, Apartheid'e karşı silahlı mücadelenin meşru olduğunu savunduğu zaman bile bu fikirde değildi. 1964 yılında Rivonia davasındaki savunmasını yaparken de bunun altını çizmişti:

"ANC, hiçbir zaman, tarihinin hiçbir döneminde ülkenin ekonomik yapısında devrimci bir dönüşümün gerekliliğini savunmamıştır; hatta hatırladığım kadarıyla hiçbir zaman kapitalist toplumu mahkûm eden bir görüş de ileri sürmemiştir"

Doğrusu Mandela'nın samimi görüşü bu olsa da, bu vurgu tam olarak doğru değildi. Zira ANC'nin 1955 tarihli Özgürlük Şartı'nda bir kamulaştırma programından söz edilmekteydi. Zira o tarihte de sonrasında da Kongre içindeki komünist partiyle ittifakı bozmama kaygısı ve kitle hareketine damgasını vuran işçi delegelerini Kongreye bağlı tutmanın zorunlu bir koşulu bu talebe sahip çıkmaktı.

Ama gerek 1980'lerin sonuna doğru Mandela'yla müzakerelere başlayan De Klerk Hükümeti gerekse de emperyalist hükümetler tam da bu konudan emin olduktan sonra ülkedeki sınıf mücadelesini basturmak üzere Madiba'nın oynayacağı rolü oynayabilecek başka bir siyasi özne

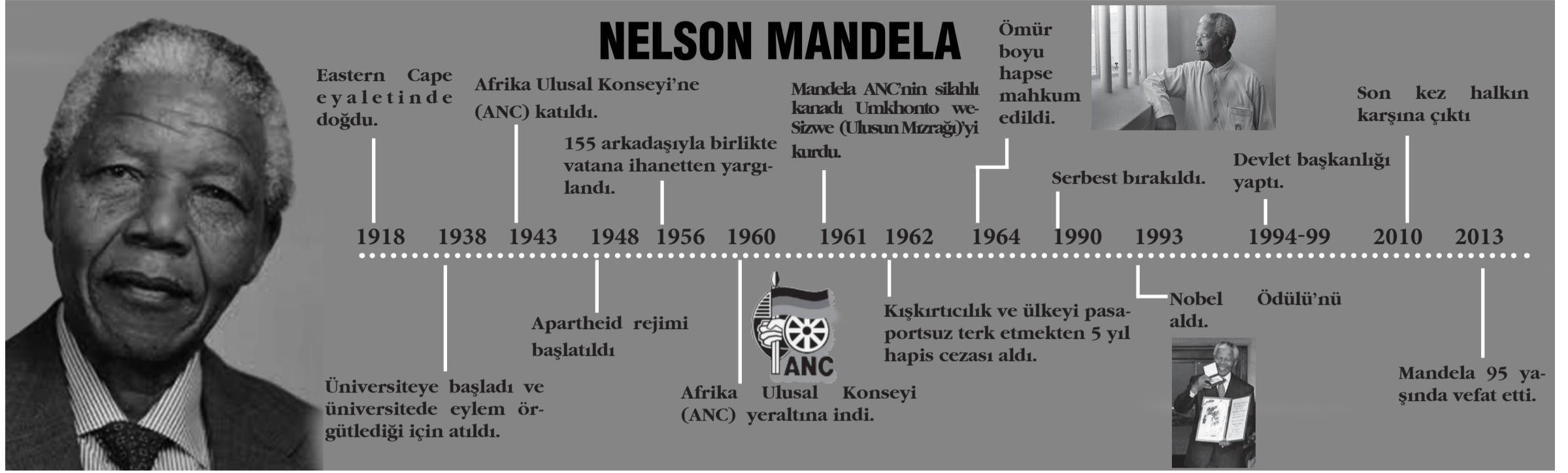


bulunmadığını idrak ettiler. Mandela böylece saliverildi ve bunun için Güney Afrika'nın ilk siyah Cumhurbaşkanı oldu. Başkan Mandela'nın başlıca rolü de zaten tarih sahnesinden çıkmakta olan Apartheid rejiminin cenazesini kaldırırken, ülkenin hâkim sınıfı içinde siyah derili kapitalistlerin yer almasını koşullarını yaratmaya nezaret etti. Kendisi zaten asil ve varlıklı bir aileden geldiği için sosyal statüsünde bir değişiklik olmadı ama o dönemeçten itibaren ANC rejimi altında Güney Afrika'da, Afrika kıtasının en büyük milyarderleri de peydah olmaya başladı. Bunların en ibretlik örneği herhalde Cyril Ramaphosa'dır. Ramaphosa, NUM'un yani Maden İşçileri Sendikasının eski başkanıdır. ANC rejimi altında, merkezi Londra'da bulunan Lonmin Maden Şirketinin en büyük hissedarlarından biri haline gelmiştir. Üstelik bu örnek Mandela'nın başkan olmasından itibaren, emperyalist şirketlerle işbirliği içinde ve ANC hükümetinin yol vermesiyle peydah olan bir dizi milyarderden bir tanesidir sadece. Buna karşılık Güney Afrika'nın artık Apartheid'den muzdarip olmayan siyah nüfusunun ezici çoğunluğu hala ücretli köleler ordusunu oluşturmaktadır. 2010 yılında artık ırk ayrımcılığının olmadığı Güney Afrika Cumhuriyeti'nde işsizlerin yüzde 29,8' siyah, yüzde 22,3'ü melez, yüzde 8,6'sı Asya kökenli iken beyazlar sadece yüzde 5,1 oranında yer tutuyordu.

Madiba "dalya" diyemedен gözlerini yummadan bir yıl kadar önce, 2012 yılının Ağustos ayında Mandela'nın eski dava arkadaşı sendika bürokratu Ramaphosa'nın hissedarı olduğu Lonmin Şirketinin Marikana'daki platin madeninde 30 bine yakın siyah işçi greve çıktı. ırkçı polisin yerini alan "ırkçı olmayan polis kuvvetleri" te-reddüt etmeden grevcilerin üzerine yayılım ateş







açtı. Bunlardan 34 tanesi hayatını kaybederken, 78 yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O zaman sağ ve salim olan Mandela'nın sesi çıkmadı bu katliam karşısında. Ama ANC başkanlığını kendisine devrettiği Jacob Zuma "Marikana'da huzur hüküm sürüyor" açıklamasını yaptı. Mandela, Cumhurbaşkanı olduğunda 1991 yılında da altın ve platin madeni işçileri büyük bir greve çıkmışlardı. O zaman bu grevçiler kurşuna dizilmedi, zira Madiba'nın "grevi durdurun" çağrısıyla greve son verilmişti.

Yine de şimdi cansız bedeni mumyalanıp bir turistik mabede intikal etmişken Madiba'nın arkasından konuşmak uygun olmaz. O nedenle sağlığında ve başkanlık makamında iken hakkında yazılmış bir yazıyı yayınlamak uğurluyoruz Nelson Mandela'yı. (\*)

(\*) Bu yazı 1996 yılında MAYA dergisinde yayınlanmıştır.

### ULUSUN MIZRAĞI VE MANDELA

Afrika Ulusal Kongresi (ANC) yöneticisi Mandela, ANC'nin askeri kanadı niteliğindeki Umkhonto we Sizwe'nin (Ulusun Mızrağı) bir binasında silah bulunması üzerine, beş yıllık tutukluluk süresine ömür boyu hapis cezası eklenerek 11 Şubat 1990'a kadar hapisanede kaldı.

Bu sürede çeşitli insan hakları ödülleri alan Mandela; bu ödüllere layık olduğunu göstermek üzere hiçbir fırsatı kaçırmadı. Onlarca yıl içerde kalmasına neden olan ulusun mızrağını havada yakalayıp, onu hızla ulusa geri fırlattı.

1991'de tekrar ANC başkanı olan Mandela'nın hükümete yaptığı katkılardan birisi eşitlik anayasası. Bu anayasa, liberal Güney Afrika'nın liberal demokrasiyle idare edilen sosyal bir devlet olduğunu belirtiyor. Mandela, bir yandan da emperyalist sermayeyi bu zenginlik vaat eden ülkeye davet ediyor, bu amaçla Britanya'ya, Fransa'ya geziler düzenliyor.

İşte tam bu sırada Güney Afrika'nın zengin altın ve platin madenlerindeki işçiler de greve çıktı. Hapisten çıkmasını ve cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmasını borçlu olduğu kesimlerin başında gelen maden işçilerine borcunu, bir burjuva cumhurbaşkanına yakışır biçimde verdi Mandela: "grevi durdurun!"

Kuşkusuz bu tutumu Mandela'nın Kraliçe



huzurunda yaptığı şaklabanlıklardan daha çok ikna edici ve güven verici oldu.

ABD ve Britanya sermayelerinin ortak olduğu platin madeninde çalışan 28 binden fazla maden işçisi, şirketin kendilerinden kestiği, emeklilik, sağlık vergisi ve işsizlik yardım fonu primlerini yatırmadığı için paralarının kendilerine geri ödenmesini isteyerek, greve gitmişlerdi. ANC'nin ve Yüksek Mahkeme'nin şirketin yanında yer almaları, şirketi cesaretlendirirken, grevci işçileri işten atmasına neden oldu. İşten atılan madenciler aynı zamanda barındıkları şirket binalarından da atıldılar. Kendilerini desteklemeyen Güney Afrika Maden İşçileri Sendikası'na (NUMSA) karşı, grevi sürdürme kararı alan işçiler, bir komite oluşturarak, bu süreçte esas muhatabın bu komite olduğunu bildirdi. Bu sırada şirket tarafından ikna edilen 1000 grev kırıcıyla, grevçiler arasında da gerginlikler yaşandı.

Carletonville bölgesindeki Driefontein madeninde çalışan madeniler de greve gitmişti. Bu madendeki grev kırıcılarla greve giden işçiler arasındaki çatışmada 13 işçi öldü, 29'u da yaralandı.

40 bin işçiyi bir günlük iş bırakma eylemine çağırarak Ulusal Maden Sendikası (NUM), altın ve platin madenlerindeki işçileri, %20'lik ücret artışı için harekete geçirmişti. Ancak maden yö-

netenleri bu eylemi kırmak için, yanına çektiği bazı kabileleri işçilerin üzerine sürdü. Polisler de bu bölgedeki gücünü arttırdı. İşçilerin greve gitme sebeplerinden birisi beyazlarla arasındaki ücret farkı, bir diğeryse doğum izninin hem kadınlara hem de erkeklere verilmesi.

Mandela ülkenin demokratikleşmesi için elinden geleni yapıyor. Her yerde olduğu gibi demokrasi geliştikçe, bu gelişkinlik altında ezilenler işçiler oluyor. Mandela Kraliçe Elizabeth'in gönlünü, emperyalist şirketlerin içini rahatlatırken, onlara verdiği vaatleri yerine getireceğinin güvencesini, onu cumhurbaşkanı yapanları susturarak veriyor. Doğrusu bunu da Güney Afrika'daki işçilere ancak Mandela gibi bir cumhurbaşkanı yaptırabilirdi. Hem onların güvenini almış, hem de içerde kaldığı yıllar "aklına başına getirmiş" birisi. Başka kim bu insanları Afrika'nın altını üstüne getirmekten alıkoyabilirdi. Afrika Ulusal Kongresi (ANC) yöneticisi Mandela, ANC'nin askeri kanadı niteliğindeki Umkhonto We Sizwe'nin bir binasında (Ulusun Mızrağı) silah bulunması üzerine, beş yıllık tutukluluk süresine ömür boyu hapis cezası eklenmesi üzerine 11 Şubat 1990'a kadar hapisanede kaldı.

Bu sürede çeşitli insan hakları ödülleri alan Mandela; bu ödüllere layık olduğunu göster-

mek üzere hiçbir fırsatı kaçırmadı. Onlarca yıl içerde kalmasına neden olan ulusun mızrağını havada yakalayıp, onu hızla ulusa geri fırlattı.

1991'de tekrar ANC başkanı olan Mandela'nın hükümete yaptığı katkılardan birisi eşitlik anayasası. Bu anayasa liberal Güney Afrika'nın liberal demokrasiyle idare edilen sosyal bir devlet olduğunu belirtiyor. Mandela bir yandan da emperyalist sermayeyi bu zenginlik vaat eden ülkeye davet ediyor, bu amaçla Britanya'ya, Fransa'ya geziler düzenliyor.

İşte tam bu sırada Güney Afrika'nın zengin altın ve platin madenlerindeki işçiler de greve çıktı. Hapisten çıkmasını ve cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmasını borçlu olduğu kesimlerin başında gelen maden işçilerine borcunu bir burjuva cumhurbaşkanına yakışır biçimde verdi Mandela: "Grevi durdurun!"

Kuşkusuz bu tutumu Mandela'nın Kraliçe huzurunda yaptığı şaklabanlıklardan daha çok ikna edici ve güven verici oldu.

ABD ve Britanya sermayelerinin ortak olduğu platin madeninde çalışan 28 binden fazla maden işçisi, şirketin kendilerinden kestiği, emeklilik, sağlık vergi ve işsizlik yardım fonu primlerini yatırmadığı için paralarını kendilerine geri ödenmesini isteyerek, greve gitmişlerdi. ANC'nin ve Yüksek Mahkeme'nin şirketin yanında yer almaları, şirketi cesaretlendirirken, grevci işçileri işten atmasına neden oldu. İşten atılan madenciler aynı zamanda barındıkları şirket binalarından da atıldılar. Kendilerini desteklemeyen Güney Afrika Maden İşçileri Sendikası'na (NUMSA) karşı, grevi sürdürme kararı alan işçiler, bir komite oluşturarak, bu süreçte esas muhatabın bu komite olduğunu bildirdi. Bu sırada şirket tarafından ikna edilen 1000 grev kırıcıyla, grevçiler arasında da gerginlikler yaşandı.

Carletonville bölgesindeki Driefontein madeninde çalışan madenciler de greve gitmişti. Bu madendeki grev kırıcılarla greve giden işçiler arasındaki çatışmada 13 işçi öldü, 29'u da yaralandı.

40 bin işçiyi bir günlük iş bırakma eylemine çağırarak Ulusal Maden Sendikası (NUM), altın ve platin madenlerindeki işçileri, %20'lik ücret artışı için harekete geçirmişti. Ancak maden yönetenleri bu eylemi kırmak için, yanına çektiği bazı kabileleri işçilerin üzerine sürdü. Polisler de bu bölgedeki gücünü arttırdı. İşçilerin greve gitme sebeplerinden birisi beyazlarla arasındaki ücret farkı, bir diğeryse doğum izninin hem kadınlara hem de erkeklere verilmesiydi.

Mandela, ülkenin demokratikleşmesi için elinden geleni yapıyor. Her yerde olduğu gibi demokrasi geliştikçe, bu gelişkinlik altında ezilenler işçiler oluyor. Mandela Kraliçe Elizabeth'in gönlünü yapıp, emperyalist şirketlerin içini rahatlatırken, onlara verdiği vaatleri yerine getireceğinin güvencesini, onu cumhurbaşkanı yapanları susturarak veriyor. Doğrusu bunu da Güney Afrika'daki işçilere ancak Mandela gibi bir cumhurbaşkanı yaptırabilirdi. Hem onların güvenini almış, hem de içerde kaldığı yıllar "aklına başına getirmiş" birisi. Başka kim bu insanları Afrika'nın altını üstüne getirmekten alıkoyabilirdi.





# Hemşirelerden “+ÇALIŞMAYA” karşı eylem

Ege Üniversitesi Çocuk Hastanesi Hemşireleri +ÇALIŞMAYA'ya karşı eylem yaptı: “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!”

Sağlık çalışanlarının çalışma koşulları her geçen gün daha çok zorlaşırken bu zorluklardan nasibini en çok hemşireler alıyor. Ağır-lıklı kadınların çalıştığı hemşire meslek grubu, hükümetin çalışan kadınlara yönelik saldırgan politikalarından da sağlık çalışanlarının çalışma koşullarına yönelik hak gasplarından da etkileniyor. İki kere saldırı altında kalan hemşireler, Gezi Ayaklanması'nın yarattığı mücadele rüzgârını da arkasına alarak bu gidişata “Dur!” demek için ilk adımı attı.

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Şubesi üyesi emekçiler iki yıla varan bir zamandır hemşirelerin ve kadın sağlık çalışanların çalışma koşulları ile ilgili sorunları tespit etmek ve çözümler üretmek üzere çalışma yürütmekteydi. Çocuk Hastanesi hemşireleri de gerek sendika üzerinden gerek kişisel olarak hastane yönetimine şikâyetlerini iletmekteydi. Fakat bu şikâyetler sorunların çözümüne yönelik yönetimin adım atmasına neden olmadı gibi şiddetlenerek artan sorunlara dönüşmekteydi. Sendika emekçileri sağlık çalışanlarının ve hemşirelerin

genel sorunlarının çözümüne yönelik sonuçlar almak için, taleplerin ve sorunların en çok yoğunlaştığı Çocuk Hastanesi'nden başlamaya karar verdi. Ve 14 Kasım Perşembe günü basın açıklaması yapılmasına karar verildi.

Basın açıklaması ve eylem hazırlığı için gerekli olan bildirimler sendikamızın Çocuk Hastanesi iş yeri temsilcisi tarafından hazırlandı. Klinikler dolaşarak ve yemekhanede bildirimler dağıtılarak eylem hazırlıkları yapıldı. Eylem günü geldiğinde bardaktan boşanırcasına başlayan yağmur eylemin katılımını değiştireceği yönünde bir endişe oluşsa da, İzmir Müzisyenler Derneği'nin katılımı sayesinde yağmur sloganların ve müziğin ritmine eşlik eden bir unsura dönüştü.

Yüzlerce sağlık emekçisinin katıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan SES iş yeri temsilcisi Şenay Vara, hemşirelerin istekleri dışı saatlerde, aylık normal çalışma süresini oldukça aşan (+3 günden, +7.5 güne varan) sürelerde çalıştığına dikkat çekti. Şenay Vara, hastane yönetimine bu durum, sözel ve yazılı yollarla defalarca bildirildiği halde, personel eksikliği sebep gösterilerek,



var olan çalışanlar üzerinden çözüm üretilmeye çalışıldığını ifade etti. Vara, bu süreçte nöbet sayılarının arttırıldığını, tek hemşire iki servise baktırıldığını ve çoğu hemşirenin gündüz mesailerinin uzatıldığını, hemşirelerin bakım işlevi dışındaki sorumluluklarının arttığını fakat yeni birimlerin açılmasına da devam edildiğini sözlerine ekledi.

Şenay Vara, konuşmasına şu sözlerle son verdi: “Bizler, Çocuk Hastanesi hemşireleri olarak, işimizi en iyi şekilde, asıl sorumluluğumuz olan bakım işlevinden uzaklaşmadan, insanca çalışma koşullarında yapmak istiyoruz. Bu amaçla gerçekleştirileceğimiz basın açıklamasına tüm sağlık

çalışanlarını davet ediyoruz.”

Basın açıklamasının ardından eylem katılan sağlık emekçileri İzmir Müzisyenler Derneği'nin şarkularıyla coştı ve sloganlarla bu coşkuyu yansıttı. “+ Çalışmaya Hayır, Köle Değil Hemşireyiz, Direne Direne Kazanacağız, Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları ile Tıp Fakültesi Kampüsü'nün inlediği eylem, hemşirelerin sorunlarının tartışılacağı bir forum örgütleneceği duyurusu ile sonlandırıldı.

İzmir'den Komünistler

## Ayaklanmanın etkisi Hüseyingazi'de de yankı buldu



Gezi Parkı'ndan başlayıp bütün Türkiye'ye yayılan hükümet karşıtı eylemler Ankara'nın birçok semtinde de yankısını buldu. Bu semtlerden biri de bizim bulunduğumuz Hüseyingazi idi. Gezi eylemlilikleriyle insanlar her alanda tepkilerini gösteriyorlardı. Mahallede yaşayan gençler çalışma yürüttüğümüz Umut Kültür Derneği'ne gelecek, Gezi'ye destek vermek için bir şeyler yapma önerisinde bulundular. Bunun üzerine toplanıp ertesi gün saat 19.00'da eylem yapma kararı aldık. Duyurusunu internet üzerinden yaptık. Biz dernek olarak eyleme çok kişinin katılacağını düşünmüyorduk, bu yüzden kısa bir yürüyüş güzergâhı belirledik. Ama eylem saati geldiğinde kitle kalabalıklaşmaya başladı ve kısa sürede yaklaşık 500 kişiye ulaştı. Belirlediğimiz güzergâhı sloganlar atarak yürüdük ama bu kitleye yetmemişti, kitlenin isteği üzerine tekrar yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca “Akp İstifa”, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganlarını attık, bunun yanında kitlenin içinden “Mustafa Kemal'in Askerleriyiz” sloganları da atıldı. Derneğin önünde kısa bir konuşma yaptıktan sonra ve ertesi gün için aynı saatte eylemin devam edeceğini duyurarak dağıldık.

Daha sonra dernekte eylemle ilgili konuşmak üzere toplandık. Yaklaşık 20 kişiyle yaptığımız dernek toplantısında; kitleyi kontrol edemediğimiz, yürüyüşün çok dağınık olduğu, güzergâhın kısa olduğu şeklinde



Ankara Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde Devrimci Sağlık-İş üyesi işçiler angarya çalıştırmanın son bulması ve insanca yaşamaya yetecek ücret ve taşeron sisteminin talebiyle 6 Kasım'da iş bıraktı. Bu uyarı eyleminden dolayı Hacettepe Üniversitesi yönetimi 11 Kasım'da 40 işçinin “yasa dışı eyleme katıldıkları” gerekçesiyle işten çıkarıldığını duyurdu. Bunun üzerine 13 Kasım'da sağlık işçileri de atılan arkadaşlarının yeniden işe alınması ve özlük haklarının iyileştirilmesi için bir araya gelerek direnişe geçti ve işçiler çocuk hastalıkları bölümünün önünde direniş çadırı kuracaklarını duyurdu. Çadır kururken üniversitenin özel güvenlikleri işçilere saldırarak çadıra müdahale etmeye çalıştı ama işçilerin kararlılığıyla direniş çadırı kuruldu. Bu süreçte 11 işçi daha çıkarılınca toplam 51 işçi işsiz kaldı.

Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü ise yaptığı açıklamalarda hiçbir sorumluluk üstlenmedi ve işten çıkarmaların taşeron firmanın kararı olduğunu kendilerinin sorumlu olmadığını açıkladı.

eleştirilerde bulunduk. Bunun üzerine bundan sonraki eylemler için “Her Yer Taksim Her Yer Direniş/ Hüseyingazi Halkı” yazılı bir pankart hazırlanmasına yürüyüş güzergâhının uzatılması ve eylemin derneğin önüne gelecek bitirilmesine karar verdik. Ayrıca mahallede bulunan diğer demokratik kitle örgütleri ve partilerle eylemi birlikte örgütlemek için konuştuk. Görüştüğümüz kurumlar örgütleyici olmaktan çok katılımcı olabileceklerini söylediler. Derneğin örgütlediği bu yürüyüşler 6 gün boyunca devam etti. Bu süreçte “Mustafa Kemal'in Askerleriyiz” sloganını atmadığımız için Kemaliler eylemlerden çekilmeye başladılar. Ama buna rağmen katılım yüksekti. Son gün düzenlediğimiz eyleme yaklaşık 250

kişi katıldı. Eylemin sonunda derneğin önünde Gezi eylemleriyle ilgili slayt gösterimi yaptık. Daha sonrada kitleye eylemleri sonlandırdığımızı söyledik. Son günkü eylem diğerlerine göre daha nitelikli olmasına rağmen bitirmemizin asıl sebebi kitleyi idare etmekte çok güçlük çekmemizdi. Gücümüz eylemin sürekliliğini sağlamaya yetmedi, ama bu eylemlerin etkisiyle derneğimiz mahallemizde daha çok tanındı. Bunu dışında derneğe gelen gençlerin de sayısı artmaya başladı. Bizler Umut Kültür Derneği'nde çalışan komünistler olarak Gezi eylemliliklerinin yaratmış olduğu siyasal etkiden yararlanmak için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.

Ankara'dan Komünistler

## Devrimciler ölü



Devrimler sürer!

Ankara'da Gezi Parkı'na destek eylemleri sırasında polis kurşunu ile öldürülen Ethem Sansütlük'ün duruşması Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Bu duruşmaya destek vermek için adliye önündeki eyleme katıldık. 27 Ekim sabahı saat 8.00'de Umut Kültür Derneği'nde buluştuk ve 9.00'da adliyedeki eyleme 6 kişiyle katıldık. Adliyenin önünde yaklaşık 1000 kişi vardı. Eyleme katılanlar arasında Partizan, Kaldıraç, FKF, Halkevleri, HDP Eş Başkanı Sabahat Tuncel, CHP'li vekiller Hüseyin Aygün, İlhan Cihaner, Aykut Aydoğdu ve Aynal Nazlı Aka vardı. Duruşmanın sonunda sanığın tutuksuz yargılanmasına karar verilince dışarıdaki kitle bunu protesto etti. Bunun üzerine polis biber gazı, tazyikli su ve ses bombası kullanarak ani ve şiddetli bir saldırıyla kitleyi dağıttı. Daha sonra kitle Güvenpark'ta bir araya gelerek basın açıklaması yapıp dağıldı.

2 Aralık Pazartesi günü Ethem Sansütlük'ün 2. Davasına katıldık. Sabah saat 08.00'de dernekte buluşup adliyeye gittik. Adliye önünde yaklaşık 500 kişilik bir kitle vardı. Bu davaya katılım bir öncekine göre daha azdı. Eyleme Kaldıraç, Alınteri, SDP, Partizan, Antikapitalist Müslümanlar, BDSP, Halkevleri, TKP katılmıştı. Eylem boyunca; “Hepimiz Ethemiz Öldürmekle Bitmeyiz”, “Ethem Yoldaş Ölümsüzdür”, “Katil Polis Hesap Verecek” sloganları atıldı. Duruşma sürerken dışarıya hakimlerin uyur haldeki fotoğrafları geliyordu. Duruşmanın sonunda mahkeme heyeti duruşmadan çekildiğini söyleyerek duruşmayı sonlandırdı.

Bizler devrim şehitlerinin dava, anma etkinliklerine bütün gücümüzle katılmamız. Çünkü onlar hangi siyasetten olursa olsun devrime olan inancın göstergeleridir. Onlar mücadelede ödediğimiz bedellerdir; onurumuzdur, onurumuza sahip çıkmamız.

Ankara'dan Komünistler



## Okmeydanı'nda kentsel dönüşüm paneli

Okmeydanı'nda Devran Dügün Salonu'nda gerçekleşen panelde konuşmacı olarak Haliç Da-yanışması'ndan Tansel Timur (Gemi Mühendisleri Odası Eski Başkanı), Kent Hareketlerinden Süleyman Songur (Bedrettin Mahallesi Derneği Başkanı), Mimarlar Odasından Burak Kaan Yılmazsoy ile antropolog Duygu Parmaksızoğlu yer aldı.

Panelde ilk sözü alan Tansel Timur, Haliç Ter-saneleri'nin 558 yıllık bir tarihinin olduğunu ve hala üretim yapılabilen dünya çapında önemli bir yere sahip olduğunu belirtti. Lojmanı, tekstili, marangozu, berberi vs. ile sadece bir üretim yeri değil aynı zamanda bir yaşam alanı olduğunu ve buraların yok olmasıyla insanların hem işlerinden hem de yaşam alanlarından olacağını belirtti. Haliç projesinin aslında Okmeydanı'ndaki dönüşümün deniz ayağı olduğunu belirten Tansel Timur "Okmeydanı'nda rantı arttırmak için Haliç Portu gösterip bakın ayağımızın altında deniz, oteller, AVM'ler.. denilecek" şeklinde konuştu.

İkinci olarak söz alan Burak Kaan Yılmazsoy, Uluslararası İnsan Hakları Sözleşmesi'ne göre herkesin konut edinme hakkı olduğunu söyledi. Okmeydanı Projesi'nde altyapı meselesinin bile eksik bırakıldığını buna karşılık Mersin'deki Akdeniz Belediyesi'nin dönüşümü nasıl planladığını; belediyenin seçtiği 10 kişi ile sivil toplum kuru-

şulları ve meslek odalarının katılımı ve hazırlanan anketlerle halkın da oluşturulan planda söz sahibi olduğunu ifade etti.

Ardından söz alan Duygu Parmaksızoğlu ger-çekleştirilmeye çalışılan planla birlikte Fikirte-pe'de yaşananları ayrıntılarıyla anlattı. İnsanların bu süreçte hem evlerini hem işyerlerini kaybet-tiğini söyledi. Mahallede "çantacılar" adı altında dolaşarak kimi küçük inşaat şirketlerinin bölünen adalardaki hak sahiplerinden para karşılığı imza yetkisini satın aldığı ve çok daha büyük paralarla büyük şirketlere bunu sattığını ifade etti. Bu süreçte birlikte insanların nasıl birbirine düşürüldüğünü, güvensizleştirildiğini anlattı.

Son olarak Süleyman Songur düğünün hatta cenazenin bile birlikte yapıldığını ve her şeyi birlik ve beraberlik ile kazanabileceğimizi söyledi. Önümüzdeki seçimlerin köprüden önce son çıkış olduğunu belirtti.

Konuşmacılardan sonra söz alanlar soru sormak yerine daha çok konuyla ilgili görüşlerini aktarmayı tercih etti.

**Yıkımlara Karşı Örgütlen, Birleş, Mücadele Et**

**Okmeydanı'ndan Komünistler**

## Koç Üniversitesi'nde Kürdistan sorunu okumaları

Koç Üniversitesi'nde Kasım ayında itibaren Kürt Ulusal Sorunu ana başlıklı okumalar yapıyor. Geçen sene Devrimler Tarihi Okumaları yapılmış, biz de okumanın işleyiş ve devamlılığını sağlayan yürütme içinde sorumluluk almıştık; bu sene de okumaların yürütmesinde yer alıyoruz.

Okumalara ulusların kaderlerini kendilerinin tayin hakkını konuşarak başladık ve ardından TC'nin kuruluş tarihinden itibaren devletin Kürtlere karşı baskı politikalarını ve Kürtlerin mücadelelerini konuştuk. Okumalar Kürt siyasetiyle ilgili güncel tartışmalarla sonlanacak.

Bizim tartışmalarda öne çıkardığımız konu; Kürtlerin demokratik hakları sorunuyla, Kür-

distan sorununun ayırt edilmesinin gerektiği oldu. Ulusların kaderlerini kendilerinin tayin hakkının ezilen ulusların ayrınlı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini ve bunun her şartta desteklenmesi gerektiği vurgusunu yaptık. Burada Komünistler Birliği'nin yani 1.Enternasyonel'in ulusal sorunun çözümünü devrim sonrasına erteleyen yanlış tutumunun, Komünist Enternasyonel'de, nasıl değiştiğine vurgu yaptık. Kürdistan meselesinin, ancak ve ancak dört parçaya bölünmüş ve gerici burjuva devletlerince ilhak edilmiş olan Kürdistanın her parçasında birlikte yürütülecek mücadele yoluyla, birleşik bağımsız Kürdistan'ın kurulması sonucunda çözüleceğini söyledik. Bu-

## "Özgürlük Sokakta" forumu

SDP 24 Kasım 2013 günü "Özgürlük Sokakta" başlıklı bir panel düzenledi. Panelist olarak Ufuk Göllü (SDP PM Üyesi) katıldı. Panel Gezi ve diğer devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Gezi Ayaklanması'nı anlatan bir film gösterildi. Sonrasında panelist Ufuk Göllü konuşmasına başladı. Konuşmasının genelinde Gezi'de SDP'nin tutumu üzerinde durdu. Yapılan konuşmadan sonra soru cevap kısmına geçildi.

Sorulan sorulardan biri; "SDP olarak neden doğuda örgütlenmiyoruz?" oldu. Panelistin bu soruyu; ulusların kendi kader hakkının olduğu bunun daha Kürtler tarafından daha tam olarak gerçekleştirilmediği için oralarda parti olarak bir örgütlenme yapmayacaklarını, fakat Kürt hareketiyle dayanışma içinde olduklarını söyleyerek yanıtladı.

Diğer bir soru ise; Gezi'de Dev-Lis'in yeri oldu. Buna panelist, SDP üyelerinin çoğunlukla genç olduğunu ve bu gençliğinde Gezi süresince mücadele ettiklerini söyledi.

Bir diğer soru ise; Gezi'de SDP'nin tutumunun diğer çevreler tarafından marjinal bulunduğunu, bu konu hakkındaki SDP'nin düşüncelerinin ne olduğu sorusu oldu. Panelist verdiği cevapta; SDP'nin olması gerekeni yaptığını bundan sonrada bu tür olaylarda aynı tavni takınacağını söyledi. SDP'nin bu süreçten kazanımla çıktığını belirtirken, bunu da iki veriye dayandırdı. Bunlardan birinin yapılan bir ankette hangi partiye kesinlikle oy verirsiniz sorusuna verilen cevaplar arasında SDP olması, bir diğer verinin ise SDP sitesinin Gezi'den sonra daha çok kullanılması olduğunu söyledi.



ğını belirtirken, bunu da iki veriye dayandırdı. Bunlardan birinin yapılan bir ankette hangi partiye kesinlikle oy verirsiniz sorusuna verilen cevaplar arasında SDP olması, bir diğer verinin ise SDP sitesinin Gezi'den sonra daha çok kullanılması olduğunu söyledi.

Biz ise; konuşmacının konuşması sonunda sarf ettiği "Biz Gezi'de nefer olduk, Gezi gibi eylemlerde nefer olmaya devam edeceğiz" cümlesine istinaden, "Gezi gibi ayaklanmalarda nefer mi olmak gerekiyor yoksa o ayaklanmayı yönlendirecek özne mi olmak gerekiyor?" sorusunu sorduk. Panelistin bu soruya, bu tür olaylarda nefer olmaya devam edeceklerini, Gezi'de hem nefer hem de öncü olduklarını söyleyerek yanıt verdi.

**Bursa'dan Komünistler**

## Esenyurt'ta ezilenlerin bağımsız birleşik mücadelesini örmenin önemini vurguladık

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu Esenyurt Der-yası Dügün Salonu'nda 30 Kasım'da "Özgürlük Devrim Sosyalizm" şiarıyla bir gece düzenledi. Coşkulu geçen ve yaklaşık 500 kişinin katıldığı etkinlikte 120 gündür direnişte olan Punto Deri işçileri ile birlikte Greif, Korozo ve Hey Tekstil işçileri selamlandı. Biz de etkinliğe KÖZ adına bir mesajla katıldık.

Programı sunan BDSPL'i arkadaş "Bu daha başlangıç mücadeleye devam diyenler, hoş geldiniz!" diyerek kitleyi selamladıktan sonra şiirler okundu. Ardından burjuva düzeninin işçilere, emekçilere, ezilen Kürt halkına, Alevilere karşı saldırılarını gündem edildi ve bu saldırılara karşı mücadele ve direnişin önemi vurgulandı. Açılış konuşmasından sonra Haziran Ayaklanması'nda ve sınıfsız bir toplum uğruna yaşamını yitirenler için saygı duruşuna geçildi; ardından "Enternasyonel" marşı okundu.

Saygı duruşundan sonra direnişteki Punto Deri işçileri salona "Birlik Mücadele Zaferi" yazılı pankartları ve sloganları ile girdiler. Direnişteki işçiler ve salonca bulunan kitle "Yaşasın Punto Direnişimiz!", "Yaşasın Hey Tekstil Direnişimiz!" ve "Zafer Direnen İşçilerin Olacak!" sloganlarını attı.

Sermaye hükümeti AKP'nin baskıcı, gerici dayatmalarından bahsedilen konuşmadan sonra sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon, Ekim Devrimi'nin yıl dönümü vesilesiyle emperyalist savaş ve tüm toplumsal bunalımlardan çıkış yolu olarak işçi sınıfının devrimci partisine olan ihtiyaca dikkat çekti; partinin olmazsa olmazlığını vurguladı.

Sinevizyon gösteriminden sonra BDSPL temsilcisi bir konuşma yaptı. BDSPL adına yapılan konuşmada; bir avuç asalağın dünya zenginliğini yağma ettiğine dikkat çekilerek bu sömürü ve kâr hırsı ile dünyanın yaşanılabilir olmaktan çıktığı ifade edildi. Gezegeneimize ömür biçildiği söylenerek emperyalist-kapitalist sistemin sorunları gün be gün ağırlaştırdığı vurgulandı. Mısır, Tunus, Yunanistan

Türkiye ve diğer ülkelerdeki toplumsal hareketlere işaret eden BDSPL temsilcisi, bunların daha başlangıç olduğunu, ilk sarsıntılardan sonra gelecek daha büyük kalkışmalara hazırlanıldığını söyledi.

Etkinlik Grup Abdal ve H. Tolga İlhan dinletisi ile sürdü. Grup adına yapılan konuşmada etkinlik selamlandı ve sistemin yozlaştırma, asimilasyon kültürüne karşı halkların kültürünün sahiplenildiği dile getirildi.

Müziğe verilen arada hapishanelerdeki devrimci tutsaklara, hala yoğun bakımda olan Berkin'e selamlar gönderildi ve tutsakların etkinliğe yazdığı mesajlar okundu. Tutsakların mücadele çağrısı "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" sloganıyla karşılandı. Ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu şiirlerini seslendirdiler.

Şiir dinletisinden sonra söz direnişçi işçilere bırakıldı. İlk sözü direnişçi Punto işçisi aldı. BDSPL'nin "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarlı etkinliğini selamladıkları mesajı okuyan Punto işçisi daha sonra kısaca Punto'dan ve yaşadıkları direniş sürecinden söz etti. Punto işçisi, çalıştıkları firmanın deri sektöründe önemli bir yeri olması ve yurtdışına ihracat gerçekleştirmesine rağmen mesele iş güvenliğine geldiğinde ise hiçbir tedbir alınmadığını; işçilerin insanlık dışı, sağlıksız koşullarda çalıştırıldığını belirtti. Sendikalaşmak istedikleri zaman büyük baskılarla karşılaştıklarını dile getiren Punto işçisi patronun tüm baskılarına karşı geri adım atmadıklarını, bunun sonucunda işten atıldıklarını söyledi. Şu anda 28 kişi ile sürdürdükleri direnişte de baskın sona ermediğine dikkat çeken Punto işçisi patronun işçileri etnik, mezhepsel farklılıklar ile bölmeye çalıştığını, sendikalaşan işçiler için "PKK'li", "marjinal" tanımlamalarıyla karalama kampanyası yaptığını sözlerine ekledi. Punto işçisi, patronun ayrıştırma politikasına prim vermediklerini, omuz omuza mücadeleyi sürdür-

ğün böyle bir hedef güden bir ulusal hareketin varlığından söz edilemeyeceğini belirtti.

Okumalar ulus devletleşme sürecinden kronolojik olarak günümüze gelen bir akışla devam ediyor. Biz de bu süreçte Erzincan Şura'sından, şuranın öneminden ve bu şurayı boğan Kemalist hareketin karşı devrimci karakterinden söz ettik. Ayrıca TC'nin ilk döneminde meydana gelen ayaklanmalar arasında bir devamlılık olduğundan, bunların da ancak Erzincan Şurası'ndan başlatılarak ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki hareketlerle birlikte değerlendirilerek anlaşılacağını söyledik.

1960 darbesinin Güney Kürdistan'daki hare-

ketlilikten ve onun Kuzey Kürdistan'daki etkilerinden bahsedilmeden anlaşılacağını vurguladık. Ayrıca Dersim İsyanı ve Diyarbakır Cezaevi gibi tarihsel olarak önemli olayların meşruiyetini devlet eliyle yapılan zulümden almadığını aksine burada burjuva devletin zulmünün değil, verilmiş mücadelelerin öne çıkarılması gerektiğini tekrarladık.

Okumalar sayesinde içinde çalışma yürüttüğümüz topluluktaki öğrencilerle siyaset konuşma fırsatı bulduk. Ayrıca okulda politik tartışmaların yer bulacağı bir zemin oluşturmuş olduk.

**Koç Üniversitesi'nden Komünistler**

düklerini vurguladı.

Daha sonra direnişlerini zaferle sonuçlandıran Greif işçileri adına konuşma yapıldı. Greif işçisi, sendikal örgütlenmelerine karşı patronun işten atma saldırısına karşı sınıf bilinciyle hareket ettiklerini, gerçekleştirdikleri işgal eylemiyle arkadaşlarını işe geri kazandıklarını söyledi. Sınıf kinleri ile hareket ettiklerini vurgulayan Greif işçisi, Haziran Direnişi'nin sınıfa taşınması gerektiğini ifade ederek, işçi sınıfının kolektif rolüne ve yıkıcı gücüne dikkat çekti.

BDSPL'nin etkinliğinde okunan mesajımızda şunları ifade ettik:

"Öncelikle Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun "Özgürlük Devrim Sosyalizm" şiarıyla düzenlenmiş olduğu bu etkinliği ve bu etkinliğe katılanları KÖZ adına selamlıyoruz.

Bugün sermaye devleti ve AKP hükümeti bir taraftan işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkına yönelik saldırılarını sürdürürken, diğer yandan işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadıkları emekçi mahallelerine kentsel dönüşüm ve deprem bahanesiyle saldırarak bu mahalleleri sermayenin talan ve rant cennetine çevirmek istemektedir. AKP Gezi Ayaklanması'nda yeterince ders çıkarmamış olacak ki hala insanların yaşam alanlarına müdahale etmektedir. Ezilen Kürt halkını, Alevileri potansiyel suçlu ve tehdit olarak görmektedir. Aynı AKP sahte demokrasi paketleriyle emekçileri ve ezilenleri oyalayarak önümüzdeki iki yılda yapılacak üç seçimde de güçlenerek ya da en azından gücünü koruyarak çıkmayı hedeflemektedir. Buna karşılık AKP'nin yedeği olarak palazlanmaya çalışan CHP ve Ulusal güçler, AKP karşıtlığı üzerinden Gezi'de ortaya çıkan dinamizi de kendisine yedeklemeye çalışmaktadır.

Ancak AKP'nin ve tüm düzen güçlerinin iş-

çilere, emekçilere, Kürtlere ve Alevilere yönelik saldırılarını püskürtmenin, hatta yeni mevziler kazanmanın yolu; bir taraftan Gezi Ayaklanması'nın derslerini kuşanmaktan geçerken; bir taraftan da Rojava devrimini sahiplenerek ve ondan güç alarak önümüzdeki seçimlerde "AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme" şiarıyla emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız birleşik mücadelesini örgütlemekten geçmektedir.

Sadece kendi mücadelemizle kazanıp kendi örgütlenmelerimizle bekliliğini yaptığımız kazanımlar bizim olacak."

BDSPL'nin etkinliğinde böyle bir kitle karşısında yerel seçimler gündemine ve emekçiler ve ezilenler cephesinde bu seçimlerin ne anlama gelmesi gerektiğine değinilmemesini bir eksiklik olarak görüyoruz. Ayrıca sahnede sunumu yapan BDSPL'i arkadaş "Devrim hazırlanıyor" şiarına atıfta bulunarak bu sözün sağlanmasının Haziran Direnişi'yle yapıldığını ifade etmişti. Bunun üzerine kafamızda şu sorular belirdi: Kızıl Bayrak "Haziran Direnişi'nde (eğer bu hazırlık soyut ve belirsiz bir hazırlık değilse) devrim hazırladığının "sağlanması" nasıl yaptı, bunu dosta ve düşmana karşı nasıl gösterdi? Bu direnişe hem Gezi'de hem de Türkiye çapında nasıl müdahale etti? Kitlelere önderlik etmek bir yana, sol sosyalist devrimci yapılara yönelik ayaklanmaya dair öneri ve müdahaleleri neler oldu ve bu nasıl karşılandı? Doğrusu biz KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak böyle önemli bir ayaklanmada "Devrim hazırlığın sağlanması"nın sadece kararlı iddialarla ya da ayaklanma sonrası yapılan bir takım tespitlerle değil, somut durumda bu direnişe ya da ayaklanmaya nasıl ve ne oranda müdahale ve önderlik edilebileceğine bakılarak ölçüleceğini düşünüyoruz.

**Esenyurt'tan Komünistler**



## Ekim Devrimi Tartışmaları 2013: Gezi'den Rojava'ya Devrim ve Ayaklanma

2009 yılından itibaren KÖZ olarak düzenlediğimiz Ekim Devrimi Tartışmaları'nın beşincisini 17 Kasım'da, Okmeydanı Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezinde gerçekleştirdik. 2013 yılına damgasını vuran iki olay Gezi Ayaklanması ve Rojava Devrimi Ekim Devrimi Tartışmaları'na da gündem oldu.

"Gezi'den Rojava'ya Devrim ve Ayaklanma" genel başlığını taşıyan etkinliğin ilk paneli "Ekim Dersleriyle Gezi Ayaklanması" oldu. KÖZ olarak gerek Rojava Devrimi'ni gerekse de Gezi Ayaklanması'nı paylaşım kavgasının kızıştığı bir dünyanın en kilit bölgelerin birinde patlak verecek olan daha büyük mücadele günleri-

nin habercisi olarak görüyoruz. Gelecekteki büyük mücadelelerin bu sefer emekçilerin ve ezilenlerin lehine sonuçlanmasını arzulayanlarına geçmişin büyük mücadelelerinden dersler çıkarması gerektiğini düşünüyoruz. Emekçi ve ezilenlerin bugüne kadar ki en görkemli şahlanışı olan Ekim Devrimi bu bakımdan özel bir önem taşıyor olması sebebiyle yapılan bu panelin konuşmacıları Halkevleri'nden İlknur Birol, YDİ Çağrı'dan Çetin Deste ve KÖZ gazetesinden Murat Özyavuz idi.

İkinci panel ise "Ekim Devrimi Işığında Rojava Devrimi" başlığıyla gerçekleşti. Kurtlar sofrası Ortadoğu'nun göbeğinde, Ro-

java'da, kimlik kâğıdı bile olmayan Kürtler kendi bayraklarını göndere çekti. Rojava Devrimi bir yıldır Orta Doğu'nun tüm bölgelerine emperyalistlerin hesabını bozacak boyutta devrimci dalgalar yayıyor. Rojava emekçilerin ve ezilenlerin kurduğu iktidar organlarının neler olduğunu gösteren bir laboratuvar oldu. Rojava Devrimi'nin tartışıldığı panelin konuşmacıları ise ETHA adına Arzu Demir, BDP adına Filiz Koçalı ve KÖZ adına Orhan Dilber oldu.

Aşağıdaki yazılarda panelde yapılan konuşma ve tartışmaların özetlerini bulabilirsiniz.

## Ekim dersleri ile Gezi Ayaklanması

2009 yılından itibaren düzenlenen Ekim Devrimi panellerinin beşincisini gerçekleştirdik. "Gezi'den Rojava'ya Devrim ve Ayaklanma" başlığını taşıyan panellerin ilk oturumunda "Ekim Dersleri ile Gezi Ayaklanması" konuşuldu. İkinci oturumda ise Ekim Devrimi Işığında Rojava Devrimi tartışıldı.

İlk oturumda konuşmacılar Halkevleri'nden İlknur Birol, YDİ Çağrı'dan Çetin Deste ve KÖZ gazetesinden Murat Özyavuz idi.

İlk sözü Çağrı konuşmacısı Çetin Deste aldı.

"Merhaba arkadaşlar, hepinizi Yeni Dünya için Çağrı adına selamlıyorum.

Ekim Devrimi'nin 96. yılındayız. Ekim Devrimi'nden çıkarılması gereken bütün dersleri sınırlı zamanda aktarmak elbette mümkün değil. Bu yüzden ben, Ekim Devrimi'yle Gezi'nin ortaklaştığı noktalardan yola çıkarak Ekim Devrimi'nden çıkan dersleri aktarmaya çalışacağım. Ekim Devrimi'nden sonra ortaya çıkan kesin gerçeklik şu ki Bolşevik bir parti olmadan bir devrim olması mümkün değildir. Ekim Devrimi'nden farklı olarak Gezi Bolşevik tipte bir partinin önderliğinde gerçekleşmedi. Gezi, yaşam alanlarına müdahale edilmesine itiraz eden orta sınıf küçük bir grubun eylemleriyle başladı. Hükümetin eylemleri küçümseyerek takındığı saldırgan tutum Gezi'nin önemli belirleyicilerinden oldu. 11 yıllık iktidarı süresince bağımsızlık mücadelesi yürüten Kürt halkını bir kenara koyarsak, AKP'yi geriletme-yi başarmış tek hareket Gezi hareketi oldu. Bu noktadan bakıldığında eylemler başarıya ulaşmıştır, Gezi'nin temel talebi olan Gezi Parkı'nın park olarak kalmaya devam etmesi, topçu kışlası yapımının durdurulması bu eylemler sonucunda elde edilmiş kazanımlardır. Böylece AKP kitlelere karşı ilk yenilgisini almış oldu.

Gezi Direnişi'nden çıkarılması gereken derslere gelirsek: birincisi, Gezi Direnişi'ne yön veren, onun öncülüğünü yapan, işçi sınıfı içinde örgütlü bir yapı yoktu. Bu iddiada pek çok örgüt vardı ancak onlar da dediklerini yapamamış oldular. Gezi Direnişi devrimcileri hazırlıksız yakaladı. Pek çok devrimci örgüt Gezi Direnişi'ne dâhil oldu; ancak ona öncülük edemedi. Ulusalçılar ve nasyonal sosyalistler de bu hareket içinde olanca güçleriyle yerlerini aldılar. Bu kesimler Gezi'ye dâhil olarak AKP'yi devirmeyi umdular.

Lenin devrim olması için işçi sınıfının öncülüğünü kazanmış bir parti olması gereklidir, diyor. Buradan da ikinci derse geçiyoruz: Bolşevik tipte bir partinin salt varlığı devrimi yapmak için yeterli olmaz. Bu partinin aynı zamanda kitlelerin öncülüğünü de kazanmış olması gerekir. Bu partinin kitlelerin önderliğini kazanabilmesi de ancak kitlelerin siyasi tecrübe edinmesi yoluyla mümkün olur. Kitlelerin düzeni değiştirmek için öncüyü desteklemek gerektiği bilincine erişmesi kendi pratikleriyle mümkün olacaktır. Hepimizin bildiği gibi de Ekim Devrimi de Bolşeviklerin Sovyetler'de çoğunluğu ele geçirmesiyle mümkün olmuştur. Kitleler silahlı olarak ayaklanmışlardır. Bu açıdan bakıldığında, Gezi'de olan şey bir ayaklanma değildir; çünkü kitlelerin düzen değişikliği talebi bu harekete yön vermemiştir. Elbette hareket içinde yer alan çeşitli grupların kitlelere bu yönde telkinleri olmuştur; ancak geniş halk kitlelerinin böyle bir talebi olmamıştır. Rus Devrimi'ndeki gibi kadroları denemiş bir parti olsaydı bu hareket devrimle sonuçlanabilirdi. Tabii kitlelerin de bu öncüyü benimsemiş olmaları şartıyla. Bu açıdan Gezi'ye benzer örnekler olarak Mısır, Tunus verilebilir. Buralardaki hareketlilikler parti olmadığı için yarım kalmış devrimlerdir. Egemenler

iktidardan edilmiş ancak iktidara yine egemenler gelmişlerdir.

Ekim Devrimi'nden çıkarmamız gereken üçüncü ders de, kapitalist toplumlarda bütün ezilenlerin kurtuluşunun sadece proletaryanın devrimiyle mümkün olabileceğidir. İşçi sınıfının örgütlü olmadığı hiçbir hareketin tam anlamıyla başarıya ulaşması mümkün değildir. Peki, Gezi'de işçi sınıfı var mıydı? Yoktu. Gezi Direnişi'ne katılan sendikalar iki kere genel grev ilan etseler de bu grevler politik olarak anlamlı veya etkili olamamışlardır. Hâlbuki genel grev, batıda olduğu gibi, Yunanistan'da İtalya'da olduğu gibi olmalıdır. Genel grev işçinin üretimden gelen gücünü kullanarak hayatı durdurmasıyla olur. Elbette Gezi'ye katılan işçiler vardır; ancak bunlar sendikal olarak örgütlenmiş değillerdir. Bu yüzden de kendi talepleriyle Gezi'ye katılmamışlardır.

Buraya kadar, Ekim Devrimi'nden çıkarılabilecek 3 derste Gezi Direnişi'ni incelemeye çalıştım. Ancak Gezi'den de çıkarılması gereken bir sürü ders var. Gezi'yle beraber daha önceden aktif siyaset yapmayan kesimlerin siyaset yapmaya başladığını görüyoruz. Bu demokratik bir kazanımdır, burjuva demokrasisi için ileri bir adımdır. Gezi'yle beraber sol, önceleri tepeden baktığı çevre hareketini gözetmeye ve onlarla birlikte hareket etmeye çalışmaya başlamıştır. Ayrıca görünmez olan LGBT'ler de Gezi vesilesiyle bir görünürlük kazanmış oluldu.

Gezi, siyaset içine espiyi sokan, yeni bir siyasi kültürün temsilcisi olmuştur. Beraberinde, Gezi'de olumsuz yanlar da var. Gezi'ye katılanlar kendilerinin halk yerine ikame ettiler. Ancak halkın büyük çoğunluğu Gezi'ye katılmamıştı. Bunun üzerinden toplum kutuplaştırılmıştır."

İkinci konuşmayı KÖZ gazetesine Murat Özyavuz yaptı.

"Ekim Devrimi ışığında Gezi'yi değerlendirmek zor. Ekim devriminde Bolşevik parti önderliğinde iktidarı alan işçileri görüyoruz. Gezi Ayaklanması'nı 1905 ve 1917 şubat ayaklanmalarına benzetmek mümkün, Türkiye ölçeğinde de Gazi, Tariş ve 15-16 Haziran Ayaklanmaları'na bakılabilir.

1905'te ne olmuştu? Papaz Gapon önderliğinde yapılan barışçıl işçi gösterileri, Çarlık askerleri tarafından kanlı bir şekilde bastırılmıştı, ardından da kitlesel grevler başlamıştı. Bu grevlerden Sovyetler doğmuştu. Bu sırada Sovyetlerin içinde Bolşeviklere karşı çıkanlar vardı. Bu kesimler sovyetlerin partiye bağlanması gerektiğini savunuyordu. Bolşevikler de bu kesimlerle ayrım çizgilerini çekti.

1917 Şubatı'nda ise 8 Mart'ta genel grev olup olmamasıyla ilgili Bolşevikler de kararsızdı. Ancak kitleler ayaklanınca tereddütsüz ayaklanmaya katıldılar ve Sovyetler'in kurulmasına önderlik ettiler. Kadınlar ve gençleri de sovyetlere kattılar.

Gezi Ayaklanması'nın açıklanması için bir takım kavramları netleştirmek gerekiyor, bunun için de tarihe bakılmalı. 1905 ve 1917 Şubatı proleter karakterli ayaklanmalardır. 1917 Şubatı devrim değil ayaklanmadır ve Bolşeviklerce sürdürülen mücadele sonucu ekim 1917'de proleter devrim olmuştur.

Paris Komünü'nde Babeuf ve Blanqui'den gelen devrimci gelenek vardı. Onların ayaklanma kavramından anladığı iktidara silahlı müfrezeler tarafından el konulmasıydı, bizse buna devrim diyoruz. Ayaklanmalar ise daha geniş kesimleri içine alır. Bu ayaklanmaların Gazi veya Tariş ayaklanmalarıyla kıyaslanamayacak özelliği proleter unsurudur.



Ayaklanmaların sınıf bileşeni, devrimcilerin bunlara katılıp katılmamasını belirlememelidir, bu ayaklanmalara katılmak ve bunlardan ders çıkarmak gerekir. Ancak ortada ders çıkaracak bir özne yok. 1907'de Bolşevikler 1905 Ayaklanması'ndan dersler çıkarmışlardı. Şu an böyle bir özne olmadığı için, bu ayaklanmadan en iyi şekilde ders çıkarmak mümkün değil.

Gezi Ayaklanması'nda sol örgütler ayaklanmanın seyri konusuna belirleyici müdahalelerde bulunamadılar hatta kitlelerce sevk edildiler. Ancak bu sol örgütlerin Gezi'ye hiçbir katkısı olmadığı anlamına gelmiyor. Ayaklanmanın farklı mahallelere taşınmasında yani genişlemesinde, polislerle yaşanan çatışmalarda ve ayaklanmanın bu kadar uzun sürmesinde örgütlerin etkisi oldu. Diğer bir deyişle devrimciler Gezi'nin rüzgarını farklı yerlere taşıdılar ve eylemin ömrünü uzattılar. Bu nedenle Gezi Ayaklanması'nda AKP'ye geri adım atılmamışken, Gezi'den yerel forum gibi minimal düzeyde halk meclisleri çıkmışken ve hala hükümet karşıtı hareketler devam ediyorken AKP'ye geriletmek ve bunu yaparken de CHP'ye yol vermemek gerekiyor.

Bugün bizim önümüzde duran asıl sorun kitleler ayaklandığında buna müdahale edecek bir parti yaratılması sorunudur. Ayaklanmadan devrim için faydalanan bir parti lazım."

Son sözü Halkevleri aldı.

"Hazırda olup bitene ne ad vermek gerekir? Biz Gezi için isyan ve direniş kavramlarını kullanmayı tercih ediyoruz, Gezi direnişe başlayıp bir isyana dönmüştür. Katılımcıları itibarıyla analiz etmek gerekirse de Gezi'nin bir sınıf karakteri olduğunu söylüyoruz. Gezi İsyanı'nın önemli özelliklerinden biri kadın militanlığının bu hareketlenmedeki ağırlığıdır. İsyan geride son derece çeşitli ve zengin kazanımlar bıraktı. Bunlardan en önemlileri arasında forumlar var. Bunlar, kitlelerin doğrudan demokrasi kanallarının oluşturulması adına önemli kazanımlardır. Gezi'de ideolojik hegemonyanın da kırılabilirliğini görüyoruz. Karşılaştırma yapıldığında da biz Gezi İsyanı'nı 1830 ve 1848'e benzetiyoruz. Kapitalizmin 1920'lerden sonra gördüğü en büyük proleterleşme ve mülksüzleşme hareketi neoliberalizmle beraber başladı. Bu koşullarda eskinin kavramlarının da yeniden gözden geçirilmesi gerekiyor. AKP neoliberal stratejileri uygulamak üzere iktidara geldi, bu dönüşümü yaparken de İslam'ı başat bir motif olarak kullandı ve kullanmaya devam ediyor. Bu yüzden AKP hükümetini herhangi bir hükümet gibi değerlendirmemek gerekiyor. Rejimin proleterleşme hareketi, hızla proleterleşen kesimlerin öfkelerini yansıtabilecekleri kanalları da kapayarak hareket ediyor. Bu ve kutuplaşma da kitlelerin öfke biriktirmesine neden oluyor. Bütün güvencelerin

ortadan kalktığı koşullarda, halkın çeşitli öfke patlamaları geçirdiğini de gözlemliyoruz idik. Küçük atölye direnişleri gibi olaylarla bunu gözlemlemiştik. Bu öfkenin yanı sıra 30 yıldır süren Kürt mücadelesinin kitlelerin militanlık biriktirmesine etki ettiğini de söylemek gerekir. Gezi başladığı yerden çok ötelere yayılmıştır. Bu yayılma emekçi mahallelerini de etkisi altına aldı. Gezi Direnişi bir isyana döndü, çağımızın bütün isyanları gibi yeni devrimci atılımlar çağını müjdeleyerek yayıldı. Gezi'den sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Hala devam eden bu isyanın kaderini mülksüzleşen ve proleterleşen küçük burjuvazinin kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendi için sınıf olması, bu kesimlerin sınıf bilincine kavuşması belirleyecek. Türkiye devrimci hareketi işaretlere rağmen Gezi'yi öngörememiştir ve bu harekete gerekli dinamizmle karşılık verememiştir. Dolayısıyla bu isyan bütün sol örgütlerin kendilerini yeniden değerlendirmelerine vesile olmuştur. Sol örgütlerin kitlelerle bağ kurma konusunda sorunları olduğu ortaya çıkmıştır. Kitlelerin örgütlenmesinde rol oynaması gerekmektedir. Gezi'yle başlayan süreçte işçi sınıfının örgütlü olmasına ve militanlığına ihtiyaç duyuluyor. İsyana sandıkla terbiye etmeye çalışanlara karşı bütün tedbirleri almamız gerekiyor. Sokak hareketlerinin içinde daha çok bulunmamız gerekiyor. Sandık dışı denetleyici mekanizmalar örgütlemememiz gerekiyor."

Panelistlerin ilk konuşmalarından sonra dinleyicilerden sorular alındı. Soruların çoğu Gezi eyleminin netliği ve Gezi'den çıkarılacak dersler üzerineydi:

- Devrimci hareketler Gezi'de belirleyici olamadı dedik. Bunun sebebi nedir, devrimciler halkın nabzını ölçmekte yetersiz mi kaldı?

- Gezi Ayaklanması ile 1848 Devrimleri arasında benzerlik kurdunuz. 1848 Devrimleri küçük burjuvazinin siyasi kanadının güçlendiği bir hareket, Gezi ile 1848 Devrimleri arasında sınıfsal karakter açısından bir bağ kuruyor musunuz? Ek olarak küçük burjuva karakteri gereği düzeni korrumpasyonu ile hareket eder; ancak Gezi'de Lice ve Roboski de dendi. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

- 1905 ve 1917 ayaklanmaları ile Gezi arasında bağ kurmak amaçları açısından yanlış değil mi, birinde kitleler devrim için ayaklandılar, Gezi'de ise hükümetteki partiye karşı kin nedeniyle ayaklanıldı?

- Gezi Ayaklanması ile çözüm süreci arasındaki bağ nedir ve Gezi müzakere sürecini nasıl etkilemiştir?

- YDİ Çağrı Gezi'yi ayaklanma değil direniş olarak değerlendirmesinin sebebini kitlelerin devrim talebi olmamasına bağlıyor. Ancak ayaklanma olup olmadığı kitlelerin taleplerine bakarak mı



## Ekim Devrimi Tartışmaları 2013: Gezi'den Rojava'ya Devrim ve Ayaklanma

değerlendirilmeli? Sonu devrime varan ayaklanmalarda yığınlar somut talepleri için mi iktidarı almak için mi ayaklanmıştı? Çağrı direnişi ayaklanmaya dönüştürmek için ne yaptı?

- Devrimci parti olmadığı için bir fırsat mı kaçtı, böyle bir parti olsaydı Gezi'den nasıl dersler çıkarırdı?

- Gezi için örgütler hazırlıksız yakalandı dedik. Peki sol bundan ne gibi dersler çıkardı, yerel seçimler ve Gezi'de çoğunluğu oluşturan örgütsüz kesimle ilgili ne yapıyor?

Panelistler ikinci oturumda sorular etrafında konuşmalarını yaptılar.

İlk sözü Halkevleri adına İlknur Birol aldı.

"Gezi'nin sınıfsal karakteri vardır diyoruz. Küçük burjuvazinin etkilerini görüyoruz, Yeni işçi kitlesi adıyla andığımız eğitimli kesim ayaklanmanın bütünüyle parçasıydı, bu kesim henüz sınıfın bir parçası olduğunun bilincinde değil. Küçük burjuvanın çözümlerine kanıştığı işçi sınıfına toplulukların yerini AKP'nin oluşturduğu başka bir kesim alıyor, bu kesim din odaklı kadrolaşma ile oluşturuluyor. Gezi sürecine taşeron işçilerinin katılımının az olduğunu gördük, bu kesimler için özel örgütlenme modelleri önermek gerekiyor. Küçük burjuvazi ve taşeron işçileri hesaba kattığımızda sendikaların kendi yapılarını gözden geçirmeleri gerekiyor. Ayrıcalıkların koruma mücadelesinde neredeyse örgütlü bir duyarsızlığın hakim olduğu sendikaların yapısı değişmeli.

Devrim için kuşkusuz bir devrimci partiye ihtiyaç var. Ancak şuan kitlelerin birlikte mücadele etme pratiğini geliştirmeyi öncelikli hedeflerden

biri olarak görüyoruz. Bunun için yerel seçimler önem taşıyor. Gezi sandığa sığdıramaz. Bizim Gezi ayaklanmasından çıkan forumlara çok önem vermeyiz gerekir, bunları nasıl sürekli kalacağını konuşmalıyız.

Halkı kutuplaştırmaya çalışan AKP'ye Gezi Ayaklanması bıçak gibi saplanmış. Peki bunun karşısında devrimciler ne yapmalı? Gezi, kent hayatının hiçbir aşamasında varlığı kabul edilmeyen halkın ben buradayım demesidir. Devrimciler yerel yönetim mekanizmalarında halkın daha çok sözünün geçmesi için uğraşmalıdır. Neoliberal politikanın getirdiği her şeyi reddeden ve halkın haklarını öne çıkaran bir hatta ilerlemek zorundayız. Bunun için AKP ve CHP'nin kuyruğuna takılmamalı ve 3. bir yol yaratmalıyız. CHP'ye oy verene de AKP'ye de ortak söz söyleyeceğiz. Artık halkın temsilinin ve denetiminin olmadığı organlar yerine halkın doğrudan katıldığı meclisler sorularak yerellerde iş yapılabilir."

Köz adına Murat Özyavuz:

"Gezi Ayaklanması'na katılan kesimlerin hepsi oraya farklı saiklerle gelmişlerdi, ancak belli bir program etrafında değil, bir halk hareketi doğmasının ardından katıldılar. Gezi Ayaklanması'nda belirleyici olan neydi? Bu kadar kitlesel bir harekette proleterlerin yer almaması beklenemez ancak bunlar sürekli bir varlık gösteremediler ve belirleyici unsur değillerdi. Belirleyici olan küçük burjuva da değil burjuvazinin etkilerinde yer alan alt tabakaydı. Siyasi hareketler alışmadıkları bir kitleyle karşı karşıya kaldıkları için de müdahale etmekte zorlandılar. Kaldı ki bu bir proleter ayaklanması olsaydı dahi var olan siyasi örgütler bu

harekete önderlik edemezdi. Bunu Gazi Ayaklanmalarında da gördük. Devrimciler ayaklanmanın yayılmasını ve uzamasını sağladılar ancak daha ötede bir etkileri olmadı. Çünkü karşılarında onların toplantılarında aldıkları kararları uygulayacak bir kitle yoktu.

Köz olarak Taksim Dayanışması'nda ayaklanmayla ilgili karar alırken parkta kalan kitleyle de konuşulması gerektiğini savunduk. Parkın mahal-lelere bölünüp temsilciler aracılığıyla karar alma sürecine katılmalarına dair önerimiz hayata geçirildi. Ancak bu forumlar karar alma organı işlevi görmedi.

Somut siyasi görev olarak da Gezi ile Rojavayı birleştirmemiz ve yerel seçimlerde ortak adayların forumlardan belirlenmesi yönünde çalışmamız gerekir."

YDİ Çağrı adına Çetin Deste:

"Gezi Direnişi'nde Bolşevik tipte örgütlenmiş bir partinin olmadığını gördük. Böyle bir parti olmadığını söyledik, ancak bu yönde örgütlenmeler yok değildir. Böyle iddiaları olanlar varsa da bu harekete öncülük edecek kapasiteleri yoktur. Biz bu eksikliği gidermeliyiz. İşçi sınıfının önderliğini kazanmaya aday olmalıyız. Kitleler de bizi destekleyecek pratik deneyimi biriktirmeliler. Gezi Direnişi'nde ulusalcıların gücü hiçe sayılıyor. AKP'yi yollamanın yolu sandık dışında darbedir; zira ulusalcılar da Gezi'yi bunun için kullanmayı denediler. Kitleyi darbeye yönlendirmeye çalıştılar. Devrimci örgütler bu tehlikenin farkına varamadılar. Bu tespiti yapan bir tek Çağrı vardı. Biz ise bu oyuna ortak olmak istemeyerek Gezi'den çıktık. Mustafa Kemal'in askerleriyiz diyen kesim ciddi-

ye alınmadı. Direniş amacına ulaşmıştı, direnişin ortak karar alınarak bitirilmesi gerekiyordu. Bitirilmesi gerektiği andan itibaren bunun uzamasına müdahale etmeyenler burjuvazinin kuyruğuna takılmış oldular.

Gezide kitlelerin öfkesi boşaldı ve sönümlendi. Biz bu saatten sonra çok doğru şeyler de yapsak o kabarışı geri getiremeyiz. Temel eksiklik partiyse bu partiyi kurmak için fabrikalar bizi bekliyor. İşçi sınıfı içinde örgütlenme görevini yerine getirmesek hareket tekrar kabardığında biz yine bugün tartıştığımız şeyleri tartışıyor oluruz. Devrim olabilmeye için başka şeyler de gerekiyor elbette, ancak devrimin önkoşulu bu görevi yerine getirmektir. Lenin, devrimci durum tespitini yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği şartta yapmak gerektiğini söylüyor. Gezi'de halk kitlelerinin eskisi gibi yönetilmek istememesi gibi bir derdi yoktur, AKP'nin düşmesini istemekten başka politik bir talep Gezi'de görülmemiştir. Ayaklanma kavramına da basit yaklaşımımızı düşünmüyoruz, burada devrimci hareketlerin olmayan özellikleri bu harekete attıklarını görüyoruz. Gezi'nin tek talebi olan AKP gitsin, hükümet devrilsin talebi de açıkça devrime zemin hazırlamaktan öteye gitmemiştir. Şunu da düşünmemiz gerekir: AKP devrilsydi de müspet bir sonuç ortaya çıkmayacaktı. Devrimci hareketlerin bu eskimiş algılarından kurtulmaları gerekiyor."

Istanbul'dan Komünistler

## Ekim Devrimi Işığında Rojava Devrimi

Ekim Devrimi Tartışmaları-2013 başlığıyla gerçekleştirdiğimiz panellerden ikincisi 17 Kasım günü Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde saat 16.00'da "Ekim Devrimi Işığında Rojava Devrimi" konusunda oldu. Bu panele ETHA adına Arzu Demir, BDP adına Filiz Koçali ve KÖZ adına Orhan Dilber katıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı bu panel Rojava Devrimi ile Ekim Devrimi arasındaki benzerlikler ve farklılıkların ortaya konulması ve farklı siyasetlerin Rojava'da gerçekleşen devrime bakış açılarının anlatılması bakımından verimli bir panel oldu.

Panel konuşmacıların ilk turda 15'er dakikalık sunumlarıyla ile başladı.

İlk turda sözü ilk olarak ETHA adına Arzu Demir aldı ve Rojava'da çektiği görüntüler eşliğinde şunları ifade etti:

"Ben Eylül ayının 7'si ile 16'sı arası Rojava'da buldum. Kadınların devrime katılışı, halk ayaklanması nasıl oldu gözlemlemek için Rojava'ya gittim. Jindan Rohadi YPG savaşçısı, 20 yıl 4 parçalı Kürdistan için savaşmış ve Rojava'da şehit olan yoldaşlarını almaya giderken öldürüldü. Serkan Tosun, MLKP savaşçısı. Öncelikle bu savaşçıları anmak istiyorum.

YPG Rojava'ya gitmeden önce benim için şehir efsanesiydi açıkçası. YPG'yi Rojava'ya gidince halk milisleri olarak gördüm. Afrin'de halkın devrimi korumak için YPG'li gençlerin ve kadınların öncülüğünü yaptığını, kadınların durumunu tamamen değiştirmiş. Aynı atmosferi Gezi'de de hissettim.

Rojava'da devrim kadınların omuzlarında yükseliyor. Kadınlar devrimden başka kurtuluşlarının olmadığını biliyor Rojava'da. Bunun için de mevzilerde yer alıyorlar. El Nusra çetelerinin Kürt kadınlarına karşı tutumunu biliyorlar ve devrimi bu yüzden de sahipleniyorlar. PYD'den önce de bir örgütlenme çalışması var orada. YPG de %60-70'lik oranı kadınların oluşturması önemli. Devrimin korunması için asayiş görevini gören Rojava'lı kadınlar ve gençler. Kadınların yönetime aktif katılımı için kurulan kadın akademisinde, kadınlar devrimi nasıl ileriye taşıyacaklarını tartışıyorlar.

Rojava'da devrim öncesi çocuk yaşta evlilik yaygın; devrimden sonra 18 yaşından küçüklerin evliliği yasaklanmış. Aynı zamanda boşanmaların artması asıl ilginç olandı. Orada şu anda savaş ve devrim hali söz konusu.

Türkiye de Rojava'da bir felaket olmuş da bizler burdan oraya insani yardım gönderiyoruz algısı var. Rojava'yı sahiplenen kesimlerin oraya sadece makarna göndermesi yetersizdir. Asıl yapılması gereken Serkan Tosun'un yaptığı gibi bu mücadelede saflara geçmektir. Yapılması gereken direnişçilerin kaderine eşlik etmektir, diyordu Che. Bence Serkan Tosun da Rojava'da bunu yapıyordu.

İkinci olarak söz BDP adına Filiz Koçali'ye verildi. Koçali konu ile ilgili özetle şunları belirtti:

"Ben de dün Rojava'dan Nusaybin'e geçerken katledilen 3 sivil anarak başlamak istiyorum. TC sınırlarını mutlak sınırlar olarak



görürsek bu milliyetçilik olur. Kürdistan bütündür ve 4 parçaya bölünmüştür ve Kürtler kendi topraklarında katledilmişlerdir. Bu durum demokratik çözüm ile yakından ilgili. Rojava üzerine çeteleri salmak ateşkesin ihlal edilmesidir. Sayın Öcalan son derece ihtiyatlı davranıyor bu konuda. TC de bunun farkında, bu nedenle çeteleri saldırtıyor.

Parçalanmaktan korkanların öncelikle Barzani'den uzak durmaları gerekir. Bizim asıl savunumuz ekolojik ve cinsiyet özgürlüğü bir devleti inşa etmektir. Bu çizginin temel dayanakları her grubun kendi kararlarını kendisinin vermesini esas almasıdır. Kapitalist moderniteyi de reddeden bir çizgidir bu. Bu hareketin çizgisi esas olarak Kürtler tarafından savunulduğu için Kürdistan'dır. Ortadoğu'ya da ışık tutan bu çizgi Ortadoğu halklarının işçiler ve özgürce yaşayabileceğini savunur. Demokratik, özerk Kürdistan'dır bu da. Rojava devrimi şunu gösteriyor, bu bir hayal değil, gerçekleştirilebilir bir şey. Kuzey parçası için de demokratik özerk Kürdistan'a doğru gidiş var, bu yolda kazanımlar var. Kuzey parçası da demokratik, ekolojik, eşitlikçi bir yolda. Bu çizgiden korkan AKP hükümeti bu sistemi inşa etme çabasının önüne geçmek için KCK tutuklamalarını yapıyor. Tüm bunlara rağmen rağmen her mahallede, meclislerimiz, komünlerimiz kurabildik.

Rojava devriminin önemli bir yanı da şu; her zaman üçüncü şans çıkmaz insanın karşısına. Suriye'deki gerçekten üçüncü yol inşasıdır. Esad'dan ya da çetecilerden yana olmak zorunda değilsiniz orada. PYD'de bu 3.yolu inşa etmiştir. Ortadoğu'da bu kan-revanı, etnik çatışmaları bitirecek, ortak Ortadoğu evi, ortak Ortadoğu konfederasyonunu kurabilmektir. Büyük zenginlerin olduğu yerde kin, fesat çıkarılır. Oradaki petrol ve doğalgaz da kullanılır. Rojava gerçeği de buna engel olmuştur. Rojava halkı kendi topraklarında olanların kullanılmasına izin vermemiştir. Rojava'dan kazanılacak zafer o çizginin başarılması, hayata geçirilmesi, diğer halklar tarafından benimsenmesi, bizim de geleceğimizin çizilmesidir. Evet insani yardım önemlidir, orada anestezi olmadan ame-

liyat yapılıyor. Ama daha önemli olan da buradaki çizgiye sahip çıkmaktır."

Birinci turun son konuşmasını KÖZ adına Orhan Dilber yaptı. Orhan Dilber konuşmasında şunları ifade etti:

Benden önceki konuşmacılar Rojava Devrimi'nde kadınların rolüne ve oradaki sıcak gelişmelere vurgu yaptılar. Ben ise asıl olarak panelin başlığına vurgu yaparak konuşacağım. Ekim Devrimi ve Rojava Devrimi bağlantısına değineceğim.

Ekim Devrimi'ne pek çok bakımdan yaklaşılabilir. Ekim Devrimi'ni devrimci partinin rolü, işçi köylü ittifakının somutlaşması bakımından ele almak mümkündür. Fakat biz bu panel çerçevesinde, Ekim Devrimi'nin Rojava'yla benzerlik ve farklılıklarına bakacağız. Bu bakımdan vurgulanması gereken boyut, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başladığı aşamada bir tek bolşeviklerin öne çıktığı, "asıl düşman ülkemizdedir ve silahını kendi askerine çevir" şiarlarıdır. Bolşeviklerin vurgusu, savaşını önlemek için devrimin gerekli olduğu yönündeydi; çünkü emperyalist devletler kendi aralarında bu dalaşı sürdürüp, paylaşım için en nihayetinde savaşa gireceklerdi. Eğer devrim savaşı önlemeseydi, emperyalist paylaşım savaşı emekçileri vuracaktı. Proleter devrimle emperyalist savaş arasında böyle bir bağ kuruyorlardı. Çağımız emperyalist savaşlar ve proleter devrimler çağıdır görüşü sonradan Komünist Enternasyonal'de de yer aldı. Bu tespitlerin üstü karartılmıştır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın emperyalistler arası bir savaş olarak değil, Nazilere karşı demokrasi savaşı olarak gösterilmesi bunun sonucudur. Emperyalist paylaşım savaşlarında burjuvazinin yanında taraf tutmamak başka bir çözüm yolu göstermektedir. Rojava'da olanlar bu vurguların tekrar hatırlanmasını ve altını çizmemizi sağladı.

Rojava'da gerçekleşen bir devrim midir? Barzani, Diyarbakır çıkartmasında öyle olmadığını söyledi. Barzani bu açıklaması ile kendi ayıbının üstünü örtmek istedi ve ikiyüzlü bir yaklaşım izledi.

Rojava'da olan, Kürdistan'da yaşanan bir ilk değildir. 91 yılında emperyalistlerin Irak'ı işgali sırasında benzer gelişmeler yaşandı. Şuralar kuruldu ve fiili bir özerklik kazanıldı. Bunun üzerine Bush geri çekildi. Filistinli gönüllülerle birlikte Kürdistan'da egemenliğini kurmak isteyen Kürtlerle, peşmerge kuvvetlerinin de katıldığı savaşlarda Baas ordularının önü kesildi. Kürdistan Federe Devleti'nin kurulmasına kadar Kürtler buldukları alanda Baas'ın önünü kesen siyasi bir yaklaşım vardı. Ancak Güney Kürdistan'da özerkliği ilan etmek için Amerika'nın sonraki işgali beklendi.

Güney Kürdistan'daki özgünlük ile Rojava'daki özgünlük arasındaki farkı belirtmek lazım. Güney Kürdistan'da Komşuları rahatsız etmemek gerekçesiyle cesaret edilemeyen şeye, Rojava'da cesaret edildi. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Rojava'ya karşı hasetin nedeni budur. Rojava Devrimi, Esad rejiminin burayı terk etmesi fırsatı kullanılarak yapıldı. Rojava'da PYD, Güney Kürdis-



## Ekim Devrimi Tartışmaları 2013: Gezi'den Rojava'ya Devrim ve Ayaklanma

tan'da 1991 yılında KDP ve YNK'nin yapmadığını yaptı, yani bir emperyalist gücün işgalini beklemediler. PYD'nin Kürdistan'ın diğer parçalarının da yardımını beklemeden özgürlüğünü ilan etmesi, onu özgün kılan şeydir. Bundan sonra emperyalist güçler Suriye'ye silahlı müdahale yapmaya cesaret edemediler, belli başlı siyasi güçler Suriye sorununu çözmeye giriştiler. Rojava Devrimi ile Ekim Devrimi'nden kalan dersi hatırlama fırsatı bulduk. Emperyalist savaş devrimine kapı aralar, devrim ise emperyalist savaşı önler.

Rojava'da olana niçin devrim demek lazım? Suriye'de Kürtler, bu noktaya kadar kimlikleri bile yokken, varlıklarının hiçbir hukuki karşılığı yokken; şimdi herkes Rojava'dan bahsediyor. Eğer devrim arıyorsanız ve genel olarak bir devrimden bahsediyorsak bu bir devrimdir.

15 dakikalık aranın arkasından ikinci tur dinleyicilerin soruları ve görüşleri ile başladı.

### Sorular ve Görüşler:

Çağrı: Rojava devrimi ile ilgili ne düşündüğümüzü söyleyeceğim. Devrim var olan bir şeyin yıkılmasıdır. Rojava'da Kürtlerin bir özgünlüğü var. Baas, Esad rejimi gösterileri kanla bastırmaya çalıştı. İç savaş yaşandı. Kürtler taraf olmadı bu savaşta. Suriye'nin demokratik yollardan değişmesi gerektiğini ve otonomi talep ettik. Rojava'da haklı bir savaş var, kendi kaderlerini tayin ediyorlar. Bir gelişmeyi olduğu gibi teslim etmek gerekir. Devrim demeden de Kürtlerin haklı savaş yürüttüğünü, devrim demeden Kürtlerin yanında olduğumuzu söyleyebiliriz. Varsa gücün Serkan Tosun'un yaptığı gibi orada savaşabilirsin

- Rojava'da devrim oluyor diyen ve Türkiye'de parti lazım diyen bir siyaset olarak, başka bir yerdeki siyasi durumla ilgili nasıl bir enternasyonal içinde yer almalıyız?

- Rojava'da milisler oluşmuştur, Gezi Ayaklanması sonucunda ortaya çıkan halkın kendi taleplerini sağlayan araçlara bakışınız nedir?

- AKP'yi geriletecek süreç için nasıl bir siyasi hat izlemek gerekiyor?

- BDP ve KöZ, Erdoğan'ın Diyarbakır ziyaretini nasıl değerlendiriyor?

- ETHA Serkan Tosun'un mücadelesini anlattı. Bizim enternasyonal anlayışımız gereği ve oranın ihtiyacı nedir?

- Arap Baharı diye adlandırılan şey Kürt baharı (devrim) denilmesinin sebebi nedir? Ekim devrimiyle Rojava devriminin farkı ve benzerlikleri nelerdir?

Soru ve görüşlerin arkasından ikinci turda ilk sözü ETHA adına Arzu Demir aldı.

"Bazı kalıplarımız var o koşullara uygunsu devrim, uymuyorsa değildir diyoruz sanırım. Gezi'den sonra bunun değişeceğini umuyordum.

Rojava'ya gittim, Esat rejiminden eser yok. Kadın devrimi olduğunun altını çiziyorum. Serkan Tosun için bir tercihtir bu. Siz gitmez kalırsınız. Serkan Tosun Rojava için öldü, siz ölmezsiniz başka bir şey yaparsınız. Nasıl dayanışmak istiyorsunuz bu önemli. Enternasyonalist bir savaşçı olarak gitti."

İkinci turda BDP adına Filiz Koçali şunları söyledi:

"Barzani-Erdoğan görüşmesinin doğalgaz ve Rojava'yı içeren bir görüşme olduğunu tahmin ediyoruz. Kürt ulusal birliğini önemseyemediğimiz için Barzani'yi doğru çizgiye çekmeye çalışıyoruz. Rojava'daki tutumunu onaylamıyoruz. Barzani tarafından kapatılan bir sınır var. Barzani orada siyasi güç olmak istiyor bunu da PYD'yi dışlayarak yapıyor. Kürt Ulusal Konferansında bunlar ele alınacak diye umuyoruz.

Devrim meselesi; evet Rojava'da devrim gerçekleşiyor. İktidarın el değişmesi anlamına gelmiyor devrim. Bir süreci alır devrim. Bölgesel devrimci süreç yaşanıyor. Orada bir program hayata geçiriliyor ve Öcalancı bir programdır bu. Ulus olmayan bir ulusu hedefliyor, ona da demokratik ulus diyoruz biz. Etnisiteye dayanmayan ulus demektir bu da. Rojava'da realize olmanın fırsatları ortaya çıkmıştır. Esat güçleri bir cepheye daha savaşmamak için bu programı hayata geçirmelerine engel olmamıştır. Belki de kendine yakın bir tehlike olarak görmedi. Esat güçleri bölgeden çekildiler.

Bölgedeki küresel güçlerin hakimiyetini yıkacak güçtür. Bu başarılmaktadır, bunun arkasında da örgütlü bir halk vardır. Devrimci bir çizgiyi hayata geçiriyor. PYD orada bir sistem hayata geçirmeye çalışıyor. Kadın kurtuluş ideolojisini de gerçekleştirme çalışıyor. Dört parçada bu sistemi hayata geçirme süreci var. Şu anda burada da Rojava'daki gibi bir bayrakla taçlanmadı ama bu çizgi inşa edilmeye çalışılıyor.

Kürt halkı devrimde öncülük ettiği için kürdi diyebilirsiniz. Eşitlikçi, devrimci, komünal, kurtuluşçu bir çizgidedir. Bu modern devrimin de habercisidir.

Devrimci bir süreçten bahsediyorum, güneyde ise buradaki gibi rekabetçi bir çalışma yok."

İkinci turun son konuşmasında Köz adına Orhan Dilber özette şunları söyledi:

"Arap Baharı ile Rojava arasında benzerlik vardır. Tunus ve Mısır'da yaşanan gelişmeleri devrim diye niteleyenler oldu. Oysa buradakiler burjuvaların kendi aralarındaki çatışmalar sonucu hükümet değişikliği ile sonuçlanan hareketler oldu. Rojava'da olanları değerlendirirken Suriye'nin ayrı bir devlet olduğunu akıldan tutmak gerekiyor. Rojava Suriye'nin değil, Kürdistan'ın bir parçasıdır. Onun Suriye'de değil Kürdistan'da yarattığı etkiye bakmak lazım. Rojava Kürdistan'ında, Kürtler egemenliklerini ilan ettiler. Bu Kürdistan devriminin bir aşaması olarak göz önüne alınmalıdır; Suriye açısından bakmak yanlıştır. Dört parçadaki devrimleri, Kürdistan'ın



boyunduruk altında tutan devletlerin kaderleri ile dikkate almak gerekir demek bizi yanlış yerlere götürür. Kürdistan'da ulusal sorun çok nettir, Kürdistan'ın bağımsızlığı, Kürtlerin özgürlüğü programının aslı çizgisidir.

Kürdistan'ın bütün olarak değil, bölünmüş parçalar halinde özgürlüğünün savunulması nasıl sonuçlar doğurur? Parçalı bir Kürdistan çözümünün nasıl olumsuz sonuçları olur? Hindistan'daki bağımsızlık hareketinin nasıl iki parçaya bölündüğünü, Vietnam ve Kore'nin ikiye bölünmesini ve Çin'de Tayvan'ın ortaya çıkmasını hatırlamak gerekir. Bu durum, "Kuzey Irak Federe Devletinde" olduğu gibi bir parçanın çıkarlarını savunur, kendi iktidarını korur. Barzani, çıkarları için Roboski'de kardeşlerini vuran hükümetle görüşmüştür, bu düşmanlarıyla işbirliği yapmaya kadar giden bir tutumdur. Bir ulusal hareketin bölünmesi sonucu bölünen parçalardan biri düşman hareketle ittifak yapar.

Ulusal hareketlerde aranan bu aşgari çizgide durmasıdır. Başkasını ezen ulus özgür olamaz ilkesi nedeniyle Kürtlerin kaderlerini kendilerinin tayin hakkı bizi de ilgilendirir. Türkiye'deki proleterlerin özgürlüğü elde etmesi için ezilen ulusların özgürlüğü şarttır. Bağımsız ve birleşik bir İrlanda kurulana kadar İngiliz proleteriyası kurtulamayacaktır denmiştir. Kürdistan'ın özgür olması, Türkiye proleteriyasının kurtuluşu için şarttır, bu nedenle Kürdistan'ın ulusal bağımsızlığı bizi ilgilendirir. Kürdistan'ın bölünmemesi için uğraşmak gerekir.

1871 Paris Komünü ne kadar devrimse, Rojava da Kürdistan'da bir devrimdir. Paris Komünü'nün ezilmesi onu önemsizleştirmez. "Kuzey Irak Federe Devletinin" kurulmasından daha ileri bir adımdır, Rojava'yı küçümsemek için bahane aranmamalıdır. Batı Kürdistan'dan çıkan bu hareket diğer parçalara dinamizm taşınmalı ve ulusal hareketlere kalkış noktası olmalıdır.

**İstanbul'dan Komünistler**



## Gever'deki katliama İzmir'den tepki

Gever'de gerilla mezarlarının tahrip edilmesine yönelik gerçekleştirilen sokak eylemlerinde polisin ateş açması sonucu Mehmet Reşit ve Veysel İşbilir hayatını kaybetmiş, ağır yaralan bir başka eylemci ise olaydan birkaç gün sonra kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirmişti.

Söz konusu saldırının ertesinde 8 Aralık Pazar günü Barış ve Demokrasi Partisi İzmir İl Başkanlığı tarafından organize edilen yürüyüş HDK bileşenlerinin yanı sıra Partizan, Mücadele Birliği okurlarının yanı sıra KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de destek verdik.

500'ü aşkın kişinin katıldığı eylemde "Her Yer Gever Her Yer Direniş", "Şehit Namırım", "Tolhildan-İntikam", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. Komünistler eylemde "Lice'de,

Roboski'de ORDU; Gever'de, Hatay'da, Eskişehir'de POLİS; Madende, Tersanede, Atölyede TEKELER: İŞTE KATİLLER!" dövizlerini taşıdılar.

Fuar Basmane kapısı önünde kitle adına basın açıklamasını okuyan BDP İzmir İl Eş Başkanı Yusuf Kaya Başbakan'ın "analar ağlamayacak" sözlerine atfen; "Hakkâri'de analar ağlıyor. Bu anaları bizzat sizin emrinizle iş başına gelmiş olan kirliliği politikaları uygulayanlar ağlatıyor. Bu anaları sizler ağlatıyorsunuz. Eğer barış mesajında samimiyseniz, şimdi Yüksekova'da yaşanan katliama karşı hükümet olarak, Başbakan olarak ne diyeceksiniz?" şeklinde konuştu.

HDP Eş Başkanı Cavit Uğur da söz alarak "bütün halkların eşit kurtuluş yolunu örmeye devam edeceğiz. Başımız sağ olsun" diye konuştu.

**İzmir'den Komünistler**

## Karabağlar BDP İlçe Binasında Açlık Grevi

Rojava sınırına yapılan duvar ve çözüm sürecinde samimi adımların atılmaması nedeni ile bu çözümsüzlüğü protesto etmek için 2 Kasım Cumartesi'den itibaren BDP Karabağlar İlçe Örgütü 1 haftalık dönüşümlü açlık grevi yaptı. Biz de Köz'ün arkasında duran komünistler olarak destek ziyaretinde bulunduk ve elimizdeki teknik imkânlarla destek sunduk.

Birçok ailenin destek vermek için ziyaret ettiği ve insan sirkülasyonunun sürekli yaşandığı eylemlilikte çözüm sürecinin devamına dair İmralı'dan yapılan açıklama okundu. Daha sonra BDP ilçe başkanı söz aldı ve Rojava sınırına yapılan duvarın bir utanç duvarı olduğunu, bu duvarın

ve önderliğin çözüm sürecinde muhatap alınmamasının bir samimiyetsizlik olduğunu ve güven bağlarının zayıflamasına sebep olduğunu belirtti. Açlık grevinin de bu utanç duvarına bir tepki olarak yapıldığını söyledi.

Daha sonra diğer semtlerden eylemlilikte destek için gelen BDP ilçe örgütlerinin destek mesajları okundu. Biz de Kürtlerin bu haklı mücadelelerinin yanında olduğumuzu belirttik ve Rojava'ya sahip çıkmanın önemli olduğunu söyledik. Daha sonra eylem müzik dinletisi ve sinevizyon gösterimleri ile devam etti.

**İzmir'den Komünistler**

## Siyasi tutsaklara özgürlük

BDP il örgütü 3 Aralık günü saat 18:00 il binası önünde hapishanelerdeki hasta tutsaklara özgürlüklerinin verilmesi için bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yapılan basın açıklamasında devletin tutsaklara yaptığı baskılara değinildi. F tipi hapishaneleri beş yıldızlı otellere benzetenlerin bugün cezaevi şartlarından memnun olmadıklarını ama F tipi cezaevlerinde hasta tutsakların ölüme terk edildiklerini kendi başlarına hayatlarını idame edemeyen hastaların adli tıp prosedürleri gerekçe gösterilerek tahliyelerinin yapılmadığını vurgulandı.

"Cezaevlerindeki bu insanlık dışı durum karşısında Edirne, Tekirdağ gibi cezaevlerinde baş-

layan açlık grevlerinin yaygınlaşip daha ağır sonuçlar yaratmasına izin verilmeden soruna acil çözüm getirilmelidir. Bu konuda tüm toplumu duyarlı olmaya, hükümet ve Adalet Bakanlığını göreve çağırıyoruz. Ağır hasta konumundaki tutsak ve hükümlülerin durumuna derhal el atılmalı!" denildi.

Pankartın açılmadığı basın açıklamasında iki adet döviz açıldı. Bunlardan birinde "Tüm Siyasi Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" diğer dövizde ise "Hükümet Adım At!" yazılıydı. "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın, Siyasi Tutsaklara Özgürlük" sloganları haykırıldı.

**Bursa'dan Komünistler**



# Rojava Devrimi'ne yakından bakmak

Köz olarak yaklaşık iki senedir Rojava Devrimi ve Kürt baharına vurgu yapıyoruz. Türkiye solunun gündemine ise Rojava Devrimi son altı yedi ayda daha yoğun bir şekilde giriyor. Daha önce solun büyük kesimi Batı Kürdistan'daki bu devrimci dalgayı önemsemeyip Arap Baharı'ndan, Arap devrimlerinden, Suriyeli emperyalistlere karşı savunmaktan bahsederken KÖZ bunların hepsinden ayrı duran Paris Komünü benzeri bir hareket olarak Rojava Devriminden söz ediyordu.

Rojava hakkında tartışılan üç temel meseleyi aydınlatmakta yarar var. İlk olarak Kürt baharından ne kast ettiğimizi ve Rojava'yı nasıl değerlendirdiğimizi; ikinci olarak AKP'nin dış politikası ve Rojava'ya karşı tutumu ve son olarak da Rojava'ya nasıl destek olunması gerektiği.

## TÜRKİYE SOLU VE ROJAVA

2012'den bu yana Ortadoğu'daki temel dinamiğin Arap Baharı değil, Kürt dinamiği olduğunu ve asıl olarak Kürt baharından söz etmek gerektiğini söylüyoruz. Aynı zamanda herkes Mısır'da nasıl bir devrim olduğundan ve Kürtler için de önemli gelişmelerin varlığından söz ederken, KÖZ Rojava'da Kürtler özerklik ilan ettiğinde bunu Batı Kürdistan'da gerçekleşen bir devrim olarak tanımladı. BDP'nin 2013 Nevroz'unda tutum değiştirmesi ve Rojava'yı devrim olarak anmasıyla Türkiye solu için de Rojava Devrimi gündem oldu. Böylelikle Rojava için tüm siyasi söylemler ayılaşmaya başladı.

## KÜRT BAHARINDAN NE ANLAMALIYIZ?

Arap Baharı'ndan daha önemli bir dinamik olarak Kürt baharı dediğimizde; yönetimi reddetmek üzerinden bir tanımla yola çıkarsak 1920'lere Koçgiri'ye, Şeyh Mahmut Berzenci Ayaklanması'na gitmek gerekir. Bu tarihlerde Kürt sorunu bir ulusal sorun olarak gündeme gelmiştir. Fakat bugün somut olarak Rojava Devrimi diye kastettiğimiz şeyi eğer halk ayaklandı, yönetimi kabul etmiyor vs.nin ötesine geçeceksek, bu tarihi bir egemenlik ilanı olarak almak gerekir.

O zaman 1991'e, Körfez Savaşı'na, ABD'nin Irak'ı işgal etmeye çalıştığı savaşa gitmek icap eder. Bu savaş sırasında ABD Saddam Hüseyin'i devirmeye çalışırken 1970'lerden beri Irak'ta bir statü elde etmiş Kürtler bir anda ayaklandılar. Bunun üzerine ABD kara ordusuyla Saddam'ı devirmekten vazgeçti çünkü Saddam'ı devirmek; güneyde bir Kürdistan kurulmasına yol vermek anlamına geliyordu. ABD'nin Saddam'a nihai darbeyi vurmadan savaşı durdurmasıyla gerici BAAS orduları tüm güçleriyle Kürtlerin üzerine saldırdı. Buna karşılık bu saldırı hem KDP peşmergelerinin Kuzey Kürdistanlı kimi devrimcilerin de katıldığı direnişiyse Şaklawa'da durduruldu. O dönemden itibaren ve Saddam'ın devrilmesine kadar Güney Kürdistan'da fiili bir özerklik hali egemen oldu.

Fakat o zaman Güneyli Kürtler Kürtler, bugün Batı Kürdistan'da PYD nin yaptığını, yapmayı bayraklarını göndere çekmediler. Ardından kanlı katliamlar oldu. ABD çekiç gücü bölgeye gelip müdahale etti. Böylelikle bölgede peşmergenin denetimi altında adı konmamış ve resmiyet kazanmamış kısmi bir özerklik yaratılmış oldu. Daha sonraki 12 yıl boyunca 2003-2004'lerde Ortadoğu'da Filistin sorunuyla birlikte Kürdistan sorunu da yakıcılığı sürdürdü.

Solun geniş kesimi 2001'de Körfez Savaşı'nı yorumlarken ABD'nin Irak'ı bölmeye çalışmasından bahsedip, bağımsız parçalı bir Kürdistanla Ortadoğu'da güdümlü devletler yaratmaya çalışıldığından bahsederken, KÖZ tam tersine ABD'nin Irak'ın bütünlüğünü korumaya geldiğini, ABD'nin en büyük rahatsızlığının güneydeki Kürtlerin bağımsızlık kazanması olduğunu söylüyordu. KÖZ ABD'nin peşmergeyi silahsızlandırarak Kürtleri Irak merkezli bir devletin denetimine sokmaya geldiğini, bunun için asıl planının Irak'a TC ordusu ile birlikte girmeyi planladığını çünkü aynı zamanda Saddam rejimini yıkmak üzere gelen ABD müdahalesinin Kürtler için büyük fırsatlar yaratacağından söz ediyordu.

## TC'NİN KÜRT SORUNU DIŞ POLİTİKASI

Körfez Savaşı'yla (1991 den beri) ortaya çıkan Güney Kürdistan'daki durum elbette Türk egemenlerini de paniğe sevk etti. Irak'ta statükonun bozulmasıyla Kürt Baharı başladı ve devam ediyor. Türk egemenlerin bu durum karşısında takındığı üç tutum ise şöyle oldu.

Birincisi TC'nin klasik taktik olarak uyguladığı Kürtleri birbirine düşürüp kardeş katliamı yapmaktır. Güneydeki Kürtlerle iş tutup Türkiye'deki Kürtlerin üzerine yürümektir. Uzun süre uygulanan bu taktik iş yaramayınca bir diğeri denendi.

İkincisi ABD'nin Irak'a ikinci müdahalesi durumu ortaya çıkınca 28 Şubat'ta gelen asker denetimindeki hükümet, açık tehditkar bir politika izledi. 2005'e kadar Kürtlere «ezeriz, yok ederiz» diye tehditler savurdu. Peş peşe askeri hareketler yaptı ama aldığı her yenilgiyle geri adım atmak zorunda kalan TC içinde bu tutumu değiştirmek gerektiği ve PKK ile Güneyli Kürtleri birbirlerinden ayırıp birbirlerine düşürmek üzere bir yol açma seçeneği dile getirilmeye başladı.

Üçüncü olarak bu tutum değişikliğine paralel olarak "Kürtleri madem ezemiyoruz o zaman iş birliği yapalım en azından sınırlı bir özerklik içinde tutalım, Kürdistan sorununu demokratik haklar sorununa indirgeyelim kırıntılar vererek kontrol altında tutalım" politikasını dile getirenlerin sayısı artmaya başladı.

Bu politikaların hepsi farklı partiler döneminde uygulanmış olsa da aslında hepsi devlet politikalarıydı. Türk devletinin daimi dış politikası partilerin günlük çıkarlarına göre değil, bilakis Kürtlerin ezilmesi, Kürdistan'ın esaret altında tutulmasına yönelik tarihsel olarak şartlanmış ve değişmeyecek katı bir politikaydı. Buna göre değişen taktikler ise az önce bahsettiğimiz ve bugün görmekte olduğumuz şeylerdi.

## AKP'NİN DIŞ POLİTİKASI VE ROJAVA TUTUMU

Yaşadığımız çağda ezilen ulusların her türlü hareketi kurulu düzenin altını oymaktadır. Dünya kanıştığı oranda Kürtlerin ulus hareketi alevlenmektedir. Dünyanın herhangi bir köşesindeki her ayaklanma Kürtlerin mücadelesine adeta bir hayat öpücüğü vermektedir. Dolayısıyla bilhassa Orta Doğu'da statükoyu değiştiren her gelişme de Kürtlerin hareketine güç katmaktadır. AKP'nin iktidara geldiği tarihte; Güney Kürdistan için statükolar değişiyordu, bölgedeki dengelerin değişmesi Kürtlerin özerkliğini gündeme getiriyordu. AKP de kucağında bulduğu ve Türkiye'nin dahli olmadan (ve olmadığının için) şekillenen Güney Kürdistan'daki durumu Kuzey Kürdistan'daki dinamikleri de etkilemesine bir türlü engel olamadı.

AKP dış politikada devrim yaptığını, uzun zamandır hüküm süren pasif dış politika çizgisini terk ettiğini iddia ederek hükümet emeye başlamıştı. Bu iddialara göre Türkiye bölgede önder olacak, bölgeye müdahale edecek, her yerde söz sahibi olacak. Pasif sinik bir dış politikadan, aktif müdahaleci bir dış politikaya geçildiğini söylüyordu. Ama bu değişim AKP'nin söyleminde dile getirildiği gibi değil ABD'nin büyük Orta Doğu çerçevesindeki politikalarının gerektirdiği gibi ve esas olarak ABD'nin izin verdiği çerçevede şekilleniyordu.

Lakin AKP dış politikalarının kemalist TC politikalarından farkını görmek pek mümkün değildir. Kemalizmin temel prensibi olan "yurtta sulh cihanda sulh" politikası AKP hükümeti altında «komşularla sıfır sorun» politikasıyla uygulamaya başladı. Yani M. Kemal'in zamanında Irak'la, İran'la, Pakistan'la, Sadabat Paketi'yle yaptığını Davutoğlu komşularla sıfır sorun diyerek yapmaya başladı. AKP'nin söylemine bakılırsa sorunların kaynağı Kürt meselesinin diğer devletlere kullanılmasıydı. AKP bu noktada ezemediği Kürt mücadelesiyle ilişkisini minimal düzeyde tutarak bölgedeki durumu kendisi açısından daha kötüye gitmesini engellemeye çalışıyordu. Ama komşularla sıfır sorun durumu bir süre için sağlansa da AKP bir türlü «yurtta sulh» kısmına geçemiyordu. Giderek sorunlu olmayan hiçbir komşusu da kalmadı AKP'nin. Rojava gündem olduktan sonra da sınırlarının büyük bir kısmında Kürtlerle komşu oluverdi.

Doğrusu ilk başta kimsenin Rojava'da böyle bir gelişme olacağı öngörüsü yoktu. Batı Kürdistan TC'nin Güneyle olan ilişkileri sayesinde kontrol edilebilir bir alan olarak görülüyordu. Hatta Rojava Kürtlerin Esad karşıtı koalisyonun bir parçası olması bekleniyordu. Ama Rojava'lı Kürtler bu planın parçası olmayı reddeder, BAAS rejiminin zayıflamasından ve Kürtlerin hareket alanını açan taktik manevrasından istifade ederek özerkliklerini ilan ettiler. Böylelikle Suriye'de üçüncü bir cephe açıldı.

Obama'dan beri sınır ötesi askeri müdahalelerden mümkün olduğu kadar uzak durma tutumunu benimseyen ABD ise Suriye'de müdahale ettiği an Kürtlerin tabanında biriken bombanın patlayacağı korkusuyla ve buna bağlı olarak Ortadoğu'nun daha da karışacağı gerçeğiyle bölgeye müdahale edemedi. Ortadoğu'daki dengeleri değiştirmek için "Esad gidecek Baas kalacak" planında Putin'le anlaştı.

Bu da her şeyi düne kadar kardeşim dediği Esad'ın devrilmesine ve bu bahaneyle Rojava'daki Kürtlerin ezilmesine bağlanmış olan Erdoğan'ın dış politikasının suyunun iyice ısındığı anlamına gelecekti. Böylelikle AKP hükümeti zora girdi. Erdoğan ise bölgede oluşan ikinci bir özerk Kürt bölgesinin, üstelik PKK ile hiçbir biçimde çatışmaya girmesi söz konusu olmayan bir hareketin ortaya çıkması üzerine ABD'nin planına uymayarak yalnız kaldı. Çünkü ABD'nin benimsediği tutuma göre ve Rusya'nın da tercih ettiği seçenek gerçekleştiği takdirde Cenevre görüşmelerinde bile taraf olması söz konusu olan Rojava'lı Kürtler kazandıkları statünün gerisine düşmeyecekti ve ABD'de buna razı olmak zorunda kalacaktı.

Öte yandan Mısır'daki İhvan hükümetinin devrilmesiyle birlikte Suriye'de aynı Müslüman kardeşler üzerinden bir rol almaya gayret eden AKP bu süreçte Rojava'daki hareketi söntümlendirmek için bu sefer El-Kaide El-Nusra gibi gerici hareketleri Kürtlerin üzerine saldırmak üzere desteklemeye ağırlık verdi. Ama AKP'nin bu planı da Rojava Kürtlerin sert direnişiyse suya düştü. Bundan sonra PYD ile ilişki kurarak denetimi sağlamak üzerinden giriştiği politika AKP'nin kararsız olduğunun, aslında elinde bölgeyle ilgili bir planı olmadığı-

nın gün yüzüne çıkmasına vesile oldu.

İşte Rojava'daki dinamik emperyalistlerin oyunlarını bozmanın yanında, AKP'yi zayıflatması ve Türkiye'deki devrimci dalgayı büyütmesi anlamında güçlüdür. Rojava meselesi Kürdistanı kimliğin farklı devletler arasındaki Kürtlerin birlikte hareketini sağlamaktadır. Kürdistan sorununu bir toprak sorunu olarak siyasi gündeme daha sık bir şekilde taşımaktadır. Daha önceden Öcalan'ın yakalanmasıyla Kürt hareketinin biteceğini, entegrasyon asimilasyon politikalarına yenik düşeneceğini düşünen siyasetler yanıldı. Emperyalistler arası paylaşım savaşları devam ettikçe Kürdistan sorunu bir toprak sorunu olarak varlığını koruyacaktır ve kapitalizmin yarattığı krizlerle daha da alevlenecektir.

## TÜRKİYE'DE ROJAVA DEVRİMİNİN YANKILARI

Rojava Türkiye'deki siyasi gündemi iki şekilde etkilemektedir. İlk olarak AKP'yi sarsmaktadır ve Türkiye'deki devrimci dalgayı artırmaktadır.

Rojava AKP'yi nasıl geriletiyor sorusunun cevabı şöyledir. ABD'nin Suriye hakkında pozisyonunun (Rusya'yla anlaşılıp Baas'a razı olmasıyla) değişmesiyle açıkta kalan AKP bölgede kendi değerli yalnızlığıyla buluştu. AKP'nin finansal kaynaklarının bu yüzden zayıflamasıyla kendini ayakta tutmak için iki taktik geliştirdi. Bunlardan biri Kürdistan'la diğeri Türkiye'nin batısıyla ilgiliydi. AKP'nin Kürdistan'a ilişkin stratejisi "bölgeyi kontrol altında tut, kısmi statü ver, Kürdistan sorununu Kürt kimliği sorununa indirge, tasfiye et, çöz" idi. Türkiye'nin batısına ilişkin tutumu da aslında Kürdistan stratejisiyle aynıydı. 12 Eylül'le hesaplaşma derdi olmayan AKP batıda "demokratik hakları kırıntı olarak ver, bunun reklamını yap, ben verdim diyerek muhalefeti böl ve tasfiye et" idi. Yani AKP'nin Türkiye'nin gündemine oturan iki demokrasi sorunu; 12 Eylül rejiminin değişmesi ve Kürdistan sorunu çözümünde tuttuğu stratejik tutumu aynıydı. Lakin Kürdistan'da Rojava'da AKP'nin politikaları tutmaktadır. Kürdistan'da AKP'nin çözüm masasına kendi insiyatifiyle oturduğuna kimse inanmamaktadır. AKP'nin gerici kemalist TC'nin uzantısı olduğu daha da gün yüzüne çıkmaktadır. Aynı şekilde Türkiye'nin batısında da Gezi'yle AKP'nin hegemonyası çürütmüştür. Rojava hakkında belli bir planı olmayan Erdoğan yaptığı her konuşmada Türkiye'de gündemi gerip kendisine olan muhalefeti birleştirmiştir.

## ROJAVAYA DESTEK VE ENTERNASYONALİZM ANLAYIŞI

Gezi ve Rojava'yı birleştirmek Rojava'daki dinamiğe burdan destek olarak, Rojava'nın yansıttığı dinamikler, duyarlılıkla AKP'ye karşı demokrasi mücadelesini birleştirebilmek solun, emekçi hareketinin önünü açacaktır. Bu dalga Türkiye'deki bağımsız, birleşik mücadeleye can verecektir. Aynı zamanda Türkiye'de anadilde eğitim, laik devlet ısrarı, seçim barajı gibi demokratik haklarda ısrarcı olmak AKP'nin çürütülen iktidarını çözmek ve gidisini kolaylaştırmak için önemlidir. Kürdistan'a verilen bu destekle de CHP'nin öni kesilmiş olur. Rojava'yı Türkiye'deki demokrasi mücadelesini büyütme, yerel seçimlerde bunu bir sıçrama tahtası olarak kullanmak Rojava'ya Türkiye'den destek olmanın ön koşuludur.

Türkiye solunda hakimleşen Rojava'da çatışarak buraya destek olunur anlayışı solda yıllardır devam eden çarpık bir enternasyonalizm anlayışıdır. Daha önceden Türkiye'li devrimcilerin gerilla mücadelesine katılması, daha da öncesinde İspanya İç Savaşı'na giden devrimcilerin varlığı sola bir yerde mücadele varsa oraya gidip çatışmak gerekir kavrayışını miras bırakmıştır. Elbette Rojavaya gitmenin sembolik anlamı olabilir ama desteği Rojava'ya gitmek üzerinden tanımladığımızda bu kavrayış başka bir siyasi muhtevaya dönüşür.

KÖZ'ün enternasyonalizm anlayışı ise Rojava'ya destek Türkiye'deki devrimci dalgayı yükseltmek için birleşik mücadeleyi önermektedir. Enternasyonalist bir hareket olduğunu iddia eden bir grubun bu dönemde yapması gereken iki şey vardır. Kürdistan'da komünist bir hareketin yaratılmasına ön ayak olmak ve kendi bulunduğu yerden devrimci mücadeleyi büyütme. Bugün Türkiye'de devrimci mücadeleyi büyütme için yapılması gereken şey, Rojava'nın rüzgârıyla Gezi'yi birleştirip yerel seçimlerde CHP'ye yedeklenmeyen AKP karşıtı bir hareket yaratmaktır. Seçimlerde demokrasiyi, emekçilerin yıkımlara karşı mücadelesini, park deneyimleriyle büyüyen birleşik mücadeleyi örnek bugünün devrimci siyasetidir.





# KÖZ'ÜN SÖZÜ Haziran-Gezi Ayaklanması ve Rojava Devrimi'nin Rüzgârını Buluşturalım!

## Gerileyen AKP'ye Yüklen, CHP'ye Yol Verme!

AKP, 2011 genel seçimlerinde toplam oylarını adeta rekor düzeyde artırarak yüzde 49,83 oranında oyla TBMM'de 327 sandalye kazanarak seçimin birinci partisi oldu. Burjuva diktatörlüğünün temsili yahut parlamenter demokrasi denen biçiminin tilsimına ve gerçekten temsili bir nitelik taşıdığına inanan ve Lenin'in sık sık "parlamentarist ahmaklık" diye tanımladığı arazla malul olanlar bunu büyük bir zafer olarak algıladılar. Sermaye egemenliğinin parlamenter biçiminde sandıktan çıkan oyların değil, burjuvazinin işlerini yürütecek heyeti bünyesinden çıkararak meclisteki sandalye sayısının belirleyici olduğunu unutmayan KöZ, burjuvazinin işlerini yürütmek için AKP'nin giderek güç kaybetmekte olduğuna işaret etti ve AKP'nin artık büyük sermayenin güvenini kaybetmekte olduğuna vurgu yaptı.

28 Şubat müdahalesinin açtığı yoldan ve belli başlı burjuva partilerin bünyesindeki operasyonlardan zuhur eden AKP, ilk girdiği seçimlerde yüzde 34,28 oranında oy aldığı halde 363 sandalye ile güçlü bir hükümet kurma ve efendilerinin ihtiyaçlarını sorunsuz bir biçimde meclisten geçirme imkânı elde etmişti. Bir sonraki seçimlerde oylarını yüzde 46,66 mertebesinde artırarak seçmenlerin gönlünü fethettiğini gösterirken, efendilerinin ihtiyaçlarını görmek için bu sefer ancak 341 sandalyeye sahipti. Yine de mecliste esaslı kararların alınması için gerekli nitelikli çoğunluğa ucu ucuna sahipti ve kritik bir aşamada birkaç milletvekilinin farklı tutum almasıyla bu kudretten mahkûm olmakla yüz yüze oldu. Oylarını daha da artırarak neredeyse yüzde 50'ye yaklaştığı noktada ise sadece 327 sandalyesi kalmıştı. Güya gücünün doruğunda olduğunu iddia eden ve kimilerinin de öyle sandığı AKP artık tek başına nitelikli çoğunluğa elde edemez durumdaydı. Üstelik tam da yeni anayasa yapma iddialarıyla girdiği seçimlerden tek başına anayasa yapamaz halde çıkmıştı.

Burjuva demokrasisinin esas olarak kitleleri sersemletmek için işleyen mekanizmalarının ve seçim sistemlerinin yanılmasıyla kapılanlar bu tabloya bakarak AKP'nin gerçekten güçlü olduğuna inanıp moral kaybettiler. KöZ ise tam tersine AKP'nin güç kaybetmekte olduğunu ve bu suretle arkasındaki seçmen desteğini de hızla kaybedeceğini iddia etti. Emekçi ve ezilen yığınların birleşik kitlesel mücadelesini yükselterek zayıflayan gerici AKP hükümetine yüklenmek gereğine işaret etti. İktidardaki gücü elinden kaçmış olan ve her adımda biraz daha eksilen AKP, çaresizlik içindeki beceriksiz manevralarıyla efendilerinin güvenini yeniden kazanamadığı gibi hızla seçim sisteminin kendisine bir günlüğüne bahşettiği yüzde 49 küsurluk seçmen desteğini de kaybetmeye başladı. Bilhassa sokaklardan yükselen muhalefetin gücü kendini gösterdikçe daha hızla gerilemeye başladı. Ama kendisi de yüzde 49 küsurun tilsimına inandığı için bu gerilemeyi diklene diklene sürdürdü. Diklendikçe hem efendilerinin hem seçmenlerinin desteğini kaybetmeye başladı.



AKP'NİN, TÜSİAD VE CEMAATLE OLAN ÇEKİŞMESİ GEZİ AYAKLANMASI SONRASI DAHA GÖRÜNÜR OLDU

Son olarak ise Gezi Parkı'ndan başlayarak yayılan ayaklanma bu tabloyu çiplak biçim-

de gösterdi. Orada ortaya çıkan tablo göre, ne o güne kadar kendisini destekleyen sermaye AKP'nin arkasındaydı ne de kendisine oy veren yüzde 49 küsurluk seçmen kitlesi imdadına yetebilecekliydi.

O dönemde Erdoğan kendisinden yüz çeviren sermaye güçlerine ve uluslararası plandaki destekçilerine sitem etmenin de ötesinde çatmaya başladı. Onlara "faiz lobisi" koduyla saldırırken, faiz deyince günah ve haramı, lobi deyince Yahudileri anlayan seçmen kitlesini avutmaya başladıysa da asıl destekçilerinin arkasından giderek daha hızla çekilmesini tetikleyen bir sürece girdi. Sembolik hedef olarak seçilen Koç Holding'di. Tayyip Erdoğan, otelini eylemcilerin ilk yardım ve barınma ihtiyaçlarına açan zaman zaman işe sağlayan Koç Holding'in simgesel olarak temsil ettiği büyük sermayenin artık arkasında değil karşısında olduğunu anlamıştı. Ama büyük sermayenin bir burjuva hükümetini devirmek için bu tür işlerden başka yollar kullanacağını bilmez görünüyordu. Büyük sermaye ne bir partiyi hükümet yapmak için ayaklanma düzenler ne de devirmek için ayaklanmacılara lojistik destek sunar. KöZ, bu gerçeği gözden kaçırmadan büyük sermayenin AKP'ye karşı asil sillesini yaklaşan yerel seçimlerde vuracağına dikkat çekti.

Ne var ki, destekçilerinin eksildiğini hisseden ve diklene diklene geriledikçe tokezleyen AKP, kendisinden kurtulmak için hazırlanan efendileri son darbeyi kendisine vurmaktan, bir karşı hamleyle hala güçlü olduğunu gösterme sevdasına kapıldı ve nihai bir karışmayı seçimlerden sonra değil seçimlere varmadan yapma gaffetine kapıldı. Kendisinden yüz çeviren ve yüz çevirdiği çoktan beri belli olan Cemaate bodoslama bir saldırıya kalkıştı ve düşüşünü ivmelendiren bir süreci tetiklemiş oldu. Böylece belki paşa paşa Çankaya'ya çıkmak suretiyle paçasını kurtarma şansını da tepmiş oldu.

Açıktan açığa Cemaat dediği görünüşteki hedefe saldıran Erdoğan, doğrudan doğruya büyük sermayeye ve arkasındaki uluslararası finans kapitale saldırmış oldu. Erdoğan siyasi iktidarın nimetlerini kendisini ve yakınlarını kapitalistlerin en irileri arasında çıkarttığı ve sermayenin bazan "Anadolu Kaplanları" denen kesiminin nispeten muhabbet ve desteğine mazhar olduğu için kendi kendini burjuvazinin biricik temsilcisi ilan etmeye kalkıştı. Böylelikle Türkiye'deki burjuvazinin bir hâkim sınıf olduğunu ve uluslararası finans kapitalin hâkim kesimlerine tabi ve bağımlı bir sınıf olduğunu unuttu. Burjuvazi adına kendi başına ve kendi bildiği gibi hükümet edebileceği zehabına kapılan AKP, burjuvaziye asıl temsil eden büyük sermaye ve uluslararası finans kapitalin zirveleriyle Don Kişotvari bir dalaşa tuttu.

Bu kavgayı Erzurumlu bir cami imamı ve cemaati ile bir başka İslamcı klik arasında bir skolaistik dalaş zannedenler, yürürlükteki dalaşın sonucunun hangi hocanın nefesinin daha kuvvetli oluşuyla tayin olacağını düşünmeye devam edebilirler. Bu dalaşın sonucunu tayin edecek olan Tayyip Erdoğan'ın afra tafrası ve hayalleri değildir. Onun buna öykünmesine bakarak ve adeta "Sultan Bonapart" edasıyla konuşuyor olmasına bakarak Tayyip Erdoğan'ı Bonapartlarla benzeştirenler de fena halde yanılırlar. Bonapart örneklerine hayat veren tarihi şahsiyetlerin de ekseri büyük seçim zaferleriyle iktidar koltuğuna oturdukları doğrudur. Ancak onların ayırt edici yönü bu değildir. Bonapartist rejimlere hayat veren Bonapartlar aynı zamanda geniş yığınları seferber etme kabiliyetiyle ayırt edilir. Tayyip Erdoğan da önemli seçim zaferleriyle iktidar koltuğuna oturmuştur ama kitlelerin sokaktan gelen desteği ile zafiyet halindeki burjuvaziye kendini dayatarak iktidar olmuş değildir. Zaman zaman "evlerinde zor tuttuğu kitlelerden" söz etse de bunları seferber etme yeteneğine sahip değildir. Onu iktidara taşıyan sokaktan yükselen bir kitle hareketi değil seçmen kitlesidir. Üstelik



Erdoğan seçmenlerini sokağa dökmekten bahsederken de kof bir blöf yapmaktadır. Aksine bunların seferber olmasından haklı olarak korkmaktadır. Hele 17 Aralık döneminden sonra bundan daha da ürkecektir. Erdoğan kendisine oy verenlerin de dâhil olduğu bir kitlenin sokağa dökülmesini önlemek için baskı aygıtlarını giderek daha fazla çalıştırmak zorundadır. Kitleler sokağa döküldüğünde ise onu bulunduğu yerden alacağı emek üzere dökülecektir. Gezi deneyimi bunun ilk işareti olmuştur.

### YOLSUZLUK, YALAN VE YAĞMA DÜZENİ SALLANIYOR; AKP KAN KAYBEDİYOR

Köz AKP'nin gerilemekte olduğunu tespit ettiğinden beri bu gerçekten hareketle zayıflayan AKP'yi büsbütün geriletmek ve düşürmek için tek yolun emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel bir seferberliği olduğuna işaret etmektedir. AKP de onun yedek lastiği CHP de böyle bir seferberlikten çekinmemektedir. Hele Gezi Parkı'ndan başlayan ayaklanmadan sonra bundan daha da çekineceklerdir ve bunda haklıdır.

Sermayenin bir hükümeti alaşağı etmesi için muhtelif başka imkânları, yol ve yöntemleri vardır. 17 Aralık'tan beri yürümekte olan süreç de bunun en bilinenlerindedir. Yolsuzluk, kara para aklama, ihalelerden nemalanma, siyasi iktidarın nimetlerini yakınlarının ve destekçilerinin zenginleşmesi ve vurgun vurmaları için kullanma ilk defa AKP hükümetinin icat ettiği yöntemler değildir. Bu yol ve yöntemleri bunlardan nemalanarak kadar nemalanamayan kapitalistler de en ince ayrıntılarına kadar bilirler. "Oyunu kurarlara göre oynamanın" revaçta olduğu dönemlerde kaybedenler de kazananlar da bu incelikleri adeta birer meslek sırrı gibi saklarlar. Ama büyük sermaye artık iş görmediğine ve zarar vermeye başladığına kanaat getirdiği bir hükümeti alaşağı etmeye karar verdiğinde, bu bilgiler birer silah haline gelir. Üstelik bu tür kavgalarda sadece geçmişte piyangoyu kaçırınlar değil, bu tür işlerden büyük parsalar vuranlar da bu bilgileri kullanarak düşkün hükümetlere vurmaktan çekinmezler.

İşte sermayenin ideoloji ve siyasi davalara göre değil çıkarlarına göre hareket etmesi bu anlama gelir. Tıpkı bir kapitalist iflas ettiğinde bir diğerinin zenginleşmesi gibi, bu tür dalaşlarda bir bütün olarak sermaye daima çıkarlarını korur ve bu dalaştan güçlenerek çıkar. Bugün gelişmekte olan süreçte de bazı sermaye kesimlerinin zarar görmesi nedeniyle bir bütün olarak sermayenin bilhassa uluslararası finans kapitalin herhangi bir biçimde elinin titreyeceğini sanmak, sermaye düzeninden bir şey anlamamış olmak demektir.

AKP karşısındaki güçlerin kimler olduğu unutulmadığı takdirde AKP'nin kaybedeceği belli olan bir it dalaşına girmiş olduğu görülecektir. Bunu en çabuk görececek olanlar arasında ise el-

bette halen AKP saflarında bulunanlar olacaktır ve bu kesimler yavaş yavaş kurulu düzenlerini daha emin sulara sürdürmek için hazırlanmaya başlayacaklardır. AKP'nin bir bütün olarak seferber edilebileceğini düşündüğü bürokrasi içinde de zamanla eski patronlarını terk edip yeni patronlarına itaat etmeye yönelerek saf değiştirenler hızla artacaktır. Anlaşılan o ki seçimlerden gerileyerek çıkmasına hacet kalmadan AKP'nin kendi bünyesinde ve emir komuta ettiği bürokrasi içinde kopmalar başlamıştır ve bu kopmaların hızla artacağından kuşku duyulmamalıdır. Bugüne kadar en büyük desteği gördüğü medya tekelinin de sonsuza kadar AKP hizmetinde çalışacağını sanmak hayalcilik olur. Güçler dengesinin değişmesine koşut olarak bu desteğin de çatırdayacağından kuşku duyulmamalıdır.

Öte yandan "yolsuzluklara karşı savaşma" iddiasıyla yola çıkmış ve bu sayede geniş yığınların da sempati ve desteğini kazanmış olan AKP'nin bu sempati ve desteği kaybetmesinin en kestirme yolu da gündeme oturan konudur. Daha şimdiden AKP'ye inananların kafasında soru işaretleri oluşmaktadır. AKP borazanlarının bir komplodan operasyondan vb. bahsetmeleri ortadaki yolsuzlukların üzerinin örtülmesine elbette ki yetmeyecektir. Zira mesele bir komploda olsa da olmayan bir şeyi AKP'ye yakıştırmanın söz konusu olmadığı, dumanın yükseldiği yerde epeyi bir ateş olduğu herkes tarafından görülebilecek açıktır. AKP'nin bu kavgadan hem parti teşkilatı hem meclis grubu hem de seçmen kitlesi bakımından parçalanıp zedelenerek çıkacağı daha şimdiden görülmektedir.



Gerileyen AKP, iktidarı büsbütün kaybetmekle yüzyüzedir. İktidarın gerçek sahipleri onu geri alıp yeni ellere teslim etmeye hazırlanmaktadır.

### AKP'Yİ DEVİRMEK İÇİN GEZİ VE ROJAVA RÜZGARINI BULUŞTURALIM

Ne var ki öteden beri KöZ sayfalarında gerileyen AKP'nin düşüp düşmeyeceği değil nasıl ve kim tarafından düşürüleceği önemlidir vurgusu yapıyor. Bugün görünen o ki, AKP kendisini iktidar koltuğuna oturtan efendileri tarafından darbe almaktadır. Oysa bu şartlar ortaya dökülen vurgun ve yağmanın asil mağdurları olan emekçi-



# Sivil toplum darbe peşinde

Amerika'ya karşı burjuva politikacısı Chavez'i destekleyenler bugün yine bir burjuva politikacısı olan Erdoğan'a karşı da Amerikancı CHP ile yan yana durmaya hevesleniyorlar. AKP karşıtlığının ABD şaşaklığına dönüşmemesi için emperyalistlerin bu süreçte dair hesaplarının neler olduğunun görülmesi vesilesiyle, KÖZ'ün 5. sayısında yayımlanmış "Sivil Toplum Darbe Peşinde" yazısına tekrar yer veriyoruz.

Venezüella'daki gelişmeler hakkında KÖZ'ün 5. sayısında değerlendirmeler yayımlanmıştı. O zaman Venezüella'da Chavez karşıtı bir genel grev vardı ve bu genel grev aslında bugün yapılan referanduma zemin hazırlayan bir gelişmeydi. Bu genel grevi şu şekilde değerlendirmiştik:

Venezüella'daki genel grev ikinci ayını doldurdu. Grev ülkedeki yaşamı felce uğratmış durumda. Ülkede su ve temel besin malzemelerini bulmak mümkün değil. Bu sarsıcı grevin düzenleyicileri iki aydan beri başkent Caracas'ın en merkezi meydanı, Altamira Plaza'yı terk etmiyorlar. Ancak bu genel grev bildiğimiz grevlerden farklı bir grev. Farklı olduğunu anlamak için greve ve eylemlere katılanların sınıfsal kimliğine bakmak yeterli:

Tekelci burjuvazinin temsilcileri ve borazanları, üst düzey bürokratlar, yüksek rütbeli subaylar, küçük iş sahipleri, serbest mesleklerde çalışanlar, sendika bürokratları ve bunlarla el ele vermiş petrol işçileri 2 Aralık'tan beri Altamira meydanını terk etmiyorlar.

Grev kırıcıların sınıfsal konumuna bakınca durum daha da ilginçleşiyor: Venezüellalı işçilerin ve işsizlerin ezici çoğunluğu; yoksul köylüler; derilerinin kara rengi nedeniyle bugüne kadar ırkçı uygulamalara maruz kalmış olanlar. Tüm bu grev kırıcıların yanına bir de Venezüella ordusunun önemli bir bölümünü eklediğimizde bu tuhaf resim tamamlanmış oluyor.

Grevcileri ne istiyor peki? Bu sorunun cevabını Venezüella Sendikalar Konfederasyonu'nun bürokratlarından Carlos Ortega yalın bir şekilde veriyor: "Grev devam ediyor. Bitirmeyeceğiz. Chavez'i defetmeyi becereceğiz!"

Defedilmek istenen Hugo Chavez, Venezüella'nın devlet başkanı. Üstelik eskiden askeri darbe girişimlerinde bulunmuş, bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca siyasete seçimler aracılığıyla katılmış bir albay. Patronlarla el ele verip Chavez'i devirmek isteyen Ortega ise eylemlerin düzenleyicisi Demokrasi Koordinasyonu'nun sözcüsü. Grevciler Hugo Chavez'in derhal istifasını istiyor.

Böylelikle manzara daha da tuhaflaşıyor. Bir yanda devlet başkanına ve silahlı kuvvetlere kafa tutan bir burjuvazi ve onlarla el ele vermiş sendikacı işçiler. Diğer yanda ise devlet başkanını canla başla savunmaya girişen Venezüella emekçileri. Grevciler eylemlerini Caracas'ın en lüks semtlerinde düzenliyor. Grev kırıcıların eylemleri ise esas olarak gecekondu mahallelerinde düzenleniyor. Grevcilerin yüzünde yılışık bir sırıtış var. Grev kırıcıların yüzünde kararlı bir öfke bulunuyor. Grevciler dünyanın dört bir yanında, özellikle emperyalist metropollerde, basın tarafından kayıtsız şartsız destekleniyor. Grev kırıcılarının ise ne yaptığı ne ettiği hakkında pek bir haber okumak mümkün değil.

Böylelikle Venezüella'da iki aydır süren eylem, grevciler ve grev kırıcılar hakkında alışık olduğumuz görüntüleri baş aşağı çeviriyor. Hakim sınıfın demokratik muhalefet rolünü oynadığı, emekçilerin ve ezilenlerin hükümeti savunmaya zorlandığı bir grev görüyoruz.

Şaşırılmak lazım çünkü bu grev aslında geçtiğimiz yıl 11-13 Nisan arasında gerçekleştirilen Amerikancı darbenin bir devamı. 11 Nisan darbesi de Altamira'da toplanan yüz binlerce kişilik gösterilerden sonra gerçekleşmişti. Bu eylemlerin ardından silahlı kuvvetler içindeki kimi generaller yönetime el koymuş Başkan Chavez hapse atılmıştı. Ancak darbeden iki gün sonra 13 Nisan'da sayıları milyonu aşan Venezüellalı emekçiler yaptıkları eylemlerle darbeyi püskürttüler. Bu eylemlerin ardından Chavez tekrar görevine başladı. Darbeciler ise hapse atıldı.

Darbe girişiminin başarısızlıkla püskürtülmesi Chavez'in zaferi anlamına gelmiyordu. Chavez'in ne ordu ne polis ne de bürokrasinin diğer katmanları arasında tam bir hakimiyeti vardı. Öyle ki ülkenin en büyük petrol tekeli PDVSA'nın başında duran bürokratlar Chavez'le anlaşamadıkları için Venezüella'nın petrol ihracatını durdurdular. Ülke içinde tam bir hakimiyet kuramayan Chavez bu denge durumu nedeniyle kendisine darbe girişiminde bulunan generalleri "affetmeye" karar verdi.

Nisan darbesinin başarısızlığı ABD'yi Chavez'i devirme hedefinden vazgeçirmedi. Bir kaç aylık bir dinginlikten sonra darbeyi güçlerden başka bir şey olmayan sivil toplum örgütleri tekrar harekete geçirildi. Ülkede protesto gösterileri tekrar başladı. Altamira meydanında toplanan muhalefet 2 Aralık'ta genel grevi ilan etti. Aslında emekçilerin greve rağbet ettiği falan yoktu. Greve katılanlar sadece Venezüella işçi sınıfının en ayrıcalıklı kesimini oluşturan petrol işçileriydi. Bir de Mc Donalds, Fed-Ex gibi Amerikan kökenli çok uluslu şirketlerin çalıştırdığı işçiler iş bırakmışlardı. Ama onların iş bırakmasının nedeni de söz konusu şirketlerin Chavez'i sıkıştırmak için lokavt ilan etmeleriydi. Bu yüzden bugün Venezüella'da yaşananlara genel grev demekten çok genel lokavt demek daha anlamlı.

Venezüella tekelci burjuvazisi Chavez'i devirmek istiyor; Chavez'i devirmek içinse arkasındaki kitle desteğini kırmak gerekli. Uluslararası sermaye ve Venezüella burjuvazisi bu yüzden ülkenin ekonomik yaşamını alt üst etmeye çalışıyor.

Muhalefetin talebi Şubat ayında gerçekleşecek bir erken seçim ya da referandum. Bu taleplere karşılık Chavez referandumu Ağustos'ta yapmayı öneriyor. Ancak herkes muhalefetin niyetinin bir referandum düzenleyip, Chavez'in meşruiyetini sınamak olmadığını biliyor.

Muhalefetin asıl niyeti tekeli burjuvaziye ve



Amerikan emperyalizmine ayak bağı olan Chavez'i göndermek. Üstelik referandumların da Chavez karşısında pek etkili olmadığı da bilinen bir gerçek. Ne de olsa Chavez muhalefetin bütün tantanasına karşın 1998'den beri üç seçim ve iki referandumdan rakiplerini alt ederek çıkmış bir siyasetçi. Bu yüzden muhalefet Chavez'i yollamak için onun en zayıf, Venezüella'nın en yoksul olduğu durumda referanduma sürüklemek istiyor. Ancak muhalefetin bu ısrarının bir başka nedeni daha var. O da Chavez'in kurucu meclisten geçirildiği yasalar. Bu yasalar Venezüella burjuvazisini sıkıntıya sokacak vergiler getiriyor; devletleştirme önlemlerini uyguladığını güçleştiriyor. Muhalefet bu yüzden yasalar yürürlüğe girmeden Chavez'den kurtulmak; sonra da yasaları iptal etmek istiyor.

Şu anda Chavez'le muhalefet arasında bir denge durumu sürüyor. Ancak petROLSÜZ geçen her geçen gün Chavez'in elini bir kat daha zayıflatıyor. Amerikan desteğiyle eyleme geçen sivil toplum örgütleri Chavez'in yoksul yığınların desteğine dayanan iktidarının altını oyuyor. Chavez bu darbeyi püskürtmek için tek bir şans olduğunu biliyor. O da kendisini destekleyen emekçi yığınların en dinamik kesimlerini daha fazla politikleştirmek; bu mücadelenin içine sokmak. Amerikancı darbeye karşı bu şansını sonuna dek kullanmak isteyen Chavez Venezüellalı emekçilerden "Bolívar çevreleri" oluşturmayı talep ediyor. Chavez adını Venezüella'nın bağımsızlık mücadelesine önderlik eden Simon Bolívar'dan alan bu birliklerden Anayasayı savunmak için siyasal mücadele vermelerini istiyor. Dahası bu çevrelerin kimileri daha şimdiden silahlandırılmış durumda....

Peki ya bu silahlı işçiler ve emekçiler verdikleri siyasal mücadele içerisinde Chavez'in de kendilerine engel olduğunu görüp, ellerindeki silahlarla sadece Amerikancı burjuvaziye değil de Chavez'e karşı da savaşırsa? Chavez bundan korkmuyor mu? Doğrusu, Chavez korksa da korkmasa da, iktidarda kalmak için bundan başka çaresi yok. Ancak çok korktuğu da söylenemez çünkü Chavez

Venezüella'da kendisini destekleyen emekçilerin örgütlü olmadığını biliyor. Söz konusu işçiler örgütlendikleri zaman bile Chavez'in denetimindeki silahlı birliklerin güdümünde örgütleniyorlar. Chavez'in güdümünde gerçekleşmeyen tek emekçi örgütü petrol işçileri sendikası. O sendika da Chavez'in tam karşısında, darbecilerin baş destekçisi olarak yer alıyor. Kaldı ki Chavez'in daha büyük bir avantajı daha var. O da Venezüella'da işçi sınıfını politik ve örgütsel olarak bağımsız bir temel örgütleyecek devrimci bir partinin bulunmaması. Var olan par

tiler "darbeyi püskürtmek" bahanesiyle Chavez'in kuyruğuna takılıyorlar; Chavez'i biraz daha sert ve kararlı olmaya çağırmanın ötesine geçemiyorlar. Durum böyle olunca Albay Chavez'in emekçilerin politikleşmesinden korkması için bir neden kalmıyor.

Venezüella örneği, sivil toplum ya da demokrasi güçleri denen burjuvazinin ve yeni küçük burjuvazinin asalak katmanlarının gerektiğinde gözünü kırpmadan emperyalistlerle ittifak yapabileceğini gözler önüne seriyor. Aynı zamanda devrimci bir partinin olmadığı koşullarda işçi sınıfının ayrıcalıklı kesimlerinin tekeli burjuvazinin kuyruğuna takıldığını da gösteriyor.

Venezüella'da düpedüz kıran kırana bir sınıf mücadelesi yaşanıyor. Emekçiler emperyalizme karşı her türlü tehlikeyi göze alarak direniyor, saldırılarına püskürtmek için mücadele ediyorlar. Ancak devrimci bir partinin olmadığı koşullarda bu mücadeleyi cuntacı Chavez'in çizdiği sınırlarla ve Chavez'in dayattığı koşullarda yürütmek zorunda kalıyorlar. "Halkçı lider" diye Chavez'in şak şakçılığını yapanlar, Venezüella'da emekçilerin yürüttüğü mücadeleye güzellemeler dzenler ne derse desin bu sınırlar ve koşullar altında yürütülecek mücadelenin sınırlarının ne olacağını bugünden öngörmek mümkün. Emekçilerin mücadelesi en iyi ihtimalle Chavez'in halkçı diktatörlüğünün temellerini güçlendirecek. Düşmanları, tekeli burjuvaziye karşı savaştan emekçiler, bir başka düşmanlarını, cuntacı subayların iktidarını pekiştirecek.

lerin ve ezilenlerin harekete geçip seferber olması için müstesna elverişli şartları oluşturmaktadır.

Özellikle Gezi Parkı'ndan patlak veren ayaklanmanın dinamikleri henüz yok olmamışken; Rojava'dan esen rüzgâr Kuzey Kürdistanı hala ısıtmaktayken bu iki dinamiğin birleşmesinin koşulları her zamankinden fazla mevcuttur.

Gezi Parkı'na yönelik saldırının baş aktörleri bir bir bu yolsuzluk sarmalında koltuklarından olmuşlar bile. İstanbul Emniyet Müdürü ve İç İşleri Bakanı artık yerlerinde değildir. Gezi Parkı'nı yıkıp yerine AVM yapacak müteahhitler de bu yolsuzluk dosyalarının baş aktörleri arasındadır. Bu itibarla ortaya saçılan her bir belge, Gezi'nin ateşini biraz daha körüklemeye katkı sunacaktır.

İlginç bir tesadüf olarak ilk açılan dosyalar doğrudan doğruya gerici İran rejiminin kara paralarının aklanmasıyla ilişkilidir. Bir yandan PJK militanları katleden, idam sehpalarına gönderen bir yandan da Rojhilat'da TC ile ortak operasyonlar yapmaktan geri durmayan İran rejimi ile AKP hükümetinin sadece tatlı yolsuzluk planlarında ortaklık etmedikleri sır değildir. Aynı zamanda bu

yolsuzlukların Rojava'ya saldırtılan çetelerin silahlandırılması, donatılması ve seferber edilmesiyle yakinen ilişkili olduğu da şimdiden ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar İran'ın gerici molla rejimi Suriye'deki gerici Esad rejimini destekliyor olsa da; beri yandan kirli ticaretle işbirliği yaptığı AKP hükümetinin El Kaideci Çeteleri desteklemesinden bu çeteler Esad'dan çok Rojava'ya saldırdığı müddetçe pek rahatsız görünmemektedir.

Bütün bu somut gerçekler bugün patlak veren yolsuzluk dosyalarının yarattığı ortamda Gezi rüzgârıyla Rojava'dan esen rüzgârın gerileyen AKP hükümetine karşı seferber edilmesine son derece elverişli bir iklim yaratmaktadır. Buna karşılık AKP'nin rakipleri tarafından parçalanıp yerini yedeklerine bırakmasına seyirci kalmak AKP hükümeti altında emekçilerin ve ezilenlerin maruz kaldığı baskı ve sömürüyü katmerli bir biçimde davet etmek anlamına gelir. Bunu ufukta görenlerin AKP'nin zayıflayarak da olsa ayakta kalmasını tercih etme eğiliminde olması vahim bir yanılgıdır zira efendileri tarafından yıkılması tasarlanan AKP'ye destek olmakla olsa olsa o en-

kazın altında kalmak nasip olur.

Buna karşılık AKP'nin rakipleri ve efendileri tarafından yıkılmasını beklemeden, emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliğini yükselterek yerel seçimlere kadar uzanan süreci bugünden başlayarak örmek ödevi bu kesimlerin çıkarlarını savunma iddiasında olan her kesimin ödevidir.

Seçim kampanyalarının yolsuzluk dosyalarıyla hükümet kriziyle iyice kızışacağı 8 Mart, Gezi'de omuz omuza mücadele eden kadın hareketleri ve LBGTT haklarını savunan akımlarla omuz omuza AKP hükümetine (eğer hala böyle bir hükümet kalmışsa!) yüklenen ve onun yedek lastiği olan CHP'ye yol vermeyen; Rojava'da savaştan Rojhilat'ta idam edilen, Kuzeyde mücadele eden Güneyde hala özgürlüğün tadına varamayan Kürt kadınlarıyla dayanışmanın yükseldiği bir eylem günü olmalı.

12 Mart, AKP'den Denizlerin, Mahirlerin, İboların hesabının onların öfkesiyle sorulacağı ve onlarla birlikte bugüne kadar aramızdan ayrılanların tümünün yanısıra Gezi şehitlerinin anılacağı

bir gün olmalı. 16 Mart'ta, Roboski'de ve Rojava'da katledilenlerle Halepçe'de katledilenlerin, Beyazıt'ta katledilenlerle Haziran ayaklanmasında katledilenlerin birlikte anıldığı bir gün olmalı. 2014 Newroz'u bütün bu öfkenin bir şenlikli alevin tüm özgürlük düşmanlarına korku saldığı ve AKP'ye kanma CHP'ye yol verme şiarının hem Kürdistan'ın tüm parçalarından hem Gezi'nin hatırası forumlardan yakılan ateşlerle birlikte yükseldiği bir topyekün mücadele günü olmalı.

Böylece 30 Mart seçimlerinde CHP'ye yol vermeden AKP'yi sandığa gömmek mümkün olabilir. 1 Mayıs'a AKP'nin enkazı üzerinden ve CHP'nin önünü kesmek üzere gitmek böyle olur. Emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları için mücadele edenlerin ortak ödevi budur. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin gayretleri aynı istikamette gidenlerle birlikte bu yönde olacaktır.

Hem AKP'den kirli ittifaklar içinde yaptıkları yolsuzlukların hesabını sormanın hem de onun yerini almaya hazırlanan CHP'nin aynı yolsuzluklara yeltenmesine bile izin vermemenin biricik yolu buradan geçer.



# Lenin, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve “15’ler”... Ocak Ayında Kaybettiklerimiz

Bedenin ölmesine rağmen fikir ve ülkülerin yaşamaya devam edebileceği konusunda idealistlerle, kendilerine materyalist diyenler arasında ortaklık sağlayan hurafeler var. Oysa çoğu kez unutulmuş ve unutturulan o ki, aslında fikirler ve ülküler kendi başlarına yaşamazlar, yaşayamazlar.

## LENİN MUMYALANDI, 15’LERİN ADLARI KALDI

Ocak ayı komünistler açısından ayrı bir anlam taşıyor. Komünistlerin yolunu aydınlatan birçok yıldızın sönüşü bu aya rastladı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919’da öldürüldüler. Lenin uzun süren hastalığının ardından 24 Ocak 1924’te gözlerini yumdu. Yaşadığımız topraklardaki ilk komünist partinin 15 kurucu önderi, 28 Ocak 1921’de öldürüldüler.

Dünya proletaryasının ölümleri aynı aya denk düşen daha nice isimsiz kahramanı var... Bu yüzden her Ocak ayında komünistlerin, devrimcilerin yayınları siyah sayfalarla, “öldükleriyle kalmadılar”, “yeniden doğan ölümünde”, “anıları kavgamıza ışık tutacak” türünden anma yazılarıyla bezenir.

Aslında önderlerin de bizden farklı olmadıkları gerçeğinin en çıplak biçimde göze görünebileceği an onların ölümleridir. Belki bu yüzden, izleyicileri arasında onların ölümlerini bir sis perdeyle sarmalamak ihtiyacı sık görülür.

Marx’ın ardından Kautsky ve başkaları ona adeta tapınak misali bir anıt-mezar yaptırmak istiyorlardı. Engels bunu güç bela ve otoritesini kullanarak önledi. Sonra da, başına benzer bir şey gelmesini önlemek için, peşinen vasiyet etti, ölümünden sonra yakılıp küllerinin okyanusa serpilmesini istedi. Bu öğretmenin son dersi bu oldu.

Ama Lenin’in başına daha korkuncu geldi: Zinoviev’in önerisi, Stalin’in de hararetiyle, SBKP Politbüro’su Lenin’in hepimizinki gibi ölebilen ve ne yazık ki pek erken ölen bedenini bir çeşit muma haline getirme kararı aldı. Ateist ve komünist olmakla, bu davranış arasında bir uyum olup olmadığının üzerinde pek durulmadı.

Bedenin ölmesine rağmen fikir ve ülkülerin yaşamaya devam edebileceği konusunda idealistlerle, kendilerine böbürlenerek materyalist sıfatını yakıştıranlar arasında bir ortaklık sağlayan yaygın hurafeler var. Oysa çoğu kez unutulmuş ve unutturulan o ki, aslında fikirler ve ülküler kendi başlarına yaşamazlar, yaşayamazlar. İdealistlerle kaba materyalistleri buluşturan zemin ise fikir ve ülküleri, putlarla, fetişlerle dogmalarla yaşatma gayreti yahut iddiasıdır. Hâlbuki fikir ve ülküleri “orjinalliğini bozmadan” koruyup yaşatma sevdasında olanların aslında onların mezar kazıcıları oldukları kolayca görülebilir.

Lenin’in görüşleri ve ülküleri onun toplu eserleri basılarak, heykelleri dikilerek, bedeni mumyalanarak yaşatılmamıştır. Aksine bu tür gayretler bu fikir ve ülkülerden uzaklaşmayı gizleyen birer örtü olmuştur.

Lenin’in başlattığı davanın sürdürülmesinin ve SSCB’nin korunabilmesinin asıl güvencesi Komünist Enternasyonal idi. Ama Lenin’den sonra komünist devrimin dünya partisi aynı çizgide yaşatılmadı. “Sosyalist anavatanın çıkarları için” diplomatik bir aygıtla dönüştürülüp, içi boşaldıktan sonra, aynı gerekçeyle tasfiye edildi.

Bugün ilk Sovyet Cumhuriyetinin yerinde çoktan beri yeller esse de, Lenin’in mozolesi hala Kızıl Meydan’da; ve hala yoğun bir ziyaretçi akımına uğruyor; heykellerinin çoğu da duruyor. Komünist Enternasyonal’in kuruluşunun ilan edildiği yerde Lenin’in ürkütücü, makyajlı mumyası, çoğu komünizmle yakın uzak ilişkisi olmayan turistlerin ilgisine sunulmuş, turizm sektörünün bir unsuru haline gelmiş durumda. Bir yandan da bu mumyasından hareketle Lenin’in klonlanmasını tartışanlar var!

Lenin’i ölümden beter bir sona mahkûm etmek isteyenlerin de Komünistlerin öfkesine muhatap olması kaçınılmazdır. Lenin’in mozolesini gözetmek, heykellerini yeniden dikmek hedefiyle değil, onun başlattığı ve yenilgiyle sonuçlanmış olan kavganın zafere ulaştırılması arzusuyla yürümezdür; komünistlerin yapması gereken ve yapacağımız budur.

## ROSA LUXEMBURG VE KARL LIEBKNECHT

Ocak ayında yitirdiklerimiz arasında olan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in akıbetleri diğer örneklerden farklı oldu. Hatta bir bakıma tam tersi oldu bile denebilir.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Komünist Enternasyonal’in katledilmiş ilk militanları olarak anılırlar. Onların önderlik ettiği Spartakistler Birliği, Alman Komünist Partisi’ne dönüştüğü zaman, Lenin bu partinin kurulmasıyla Üçüncü Enternasyonal’in fiilen yaşamaya başladığını ilan etmişti.

Spartakistler Birliğinin Manifestosunda şu sözler yer aldı:

“...şu noktayı her yoldaş akıldan tutmalı: böyle derin bir çökün-



tüden bizi ancak bütünüyle kaynaşmış, açık ve kararlı bir politika kurtarabilir. Yarım yamalak önlemlerin, zikzakların yahut korkakça bir bekle gör politikasının bize hiçbir yardımı olamaz. Şimdi herkes kendine ya o ya da bu demek zorundadır. Ya sosyalist aslan postu altında ulusal-liberal bir koyun olacağız ve sonra biz de muhalefetle (USPD-çvrn) aynı oyunu oynayacağız. Ya da kelimenin tam anlamıyla proletarya enternasyonalizminin savaşçıları olacağız. O zaman da muhalefetle olan tüm hesabın görülmesi ve enternasyonalizm bayrağının ne pahasına olursa olsun ve açıkça dalgalandırılması gerekecektir.” (Spartakistler Ne İstiyor?, age. s.98)

Bu sözlerle bayrak açan Spartakistler “ulusal-liberal koyunlar” olmadılar; ama onlarla aynı aslan postunun altında durmaktan da bir türlü kurtulamadılar. Kautsky ve Bernstein’in partisi olan USPD’den kopmaya ancak 1918 yılında karar veren Spartakistler Birliği Rosa ve Liebknecht’in katledilmelerinden sadece birkaç gün önce Alman Komünist Partisine dönüşebilmişti. Üstelik kurulduğu zaman bile onların oportünistlerden kopma konusundaki tereddütü ve ikircimli tutumlarından tamamen kurtulmuş değildi. Bu hem Komünist Enternasyonal’in Kuruluş Kongresinde görüldü; hem de sonradan onları örnek alan pek çok örgütün deneyimleri içinde tekrar tekrar görüldü; görülüyor. Onların trajik deneyiminden gereken dersler çıkarılmadığı sürece de daha çok benzer örneğe tanık olunacak.

Liebknecht ve Luxemburg “proletarya enternasyonalizminin savaşçıları” olamadılar. Kendi kusurları ve tereddütlü tutumları nedeniyle çok gecikerek kurulan Komünist Enternasyonal’i de gremediler. Kuruluş kongresinde Komünist Enternasyonal’in “ilk şehitleri” olarak yer alabildiler ancak.

Öte yandan onların komünistler tarafından saygıyla anılmaları sadece yiğitçe ölümü kucakladıkları için değildi.

Liebknecht savaş yılları boyunca Alman sosyal demokrasisi içinde sosyal şovenizme karşı başkaldırının simgesi olarak zaten bütün dünya komünistlerince saygıyla izlenmekteydi.

Rosa Luxemburg ise öteden beri İkinci Enternasyonal’in sol kanadının önde gelen bir ismi olarak tanınmaktaydı. Bernstein’in revizyonizmine karşı ilk bayrak açarlardan biri oydu; Kautsky’nin oportünist yüzünü en erken görenlerin arasındaydı. Hep İkinci Enternasyonal’in önde gelen teorisyenleri arasında yer almıştı.

Ne var ki, onurlu ölümleriyle Komünist Enternasyonal’in “ilk şehitleri” arasına adlarını yazdırmayı hak eden Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg’u teorik-pratik eserleri ile “Üçüncü Enternasyonal’in en iyi temsilcileri” arasında saymak için daha temkinli yaklaşmak gerekir.

Luxemburg ve Liebknecht sermayenin has muhafızları tarafından değil, son ana kadar kopmamakta direndikleri ve yoldaş saydıkları Sosyal Demokrat hainlerin milis kuvvetleri tarafından öldürüldüler. Bu gelişmede Luxemburg ve yoldaşlarının payı nedir? Bugün komünistlerin serinkanlılıkla sorması gereken soru budur. Doğrusu Alman Devrimi’nin yenilgisi, sosyal demokrasinin maharetinden ve burjuvazinin gücünden çok, Alman komünistlerinin örgütsel zaaflarından ötürüdür. Alman komünistleri sosyal demokrasiden kopup, bağımsız bir örgütlenmeye yönelmedeki tereddütlerinin bedelini ödemişlerdir. Bunda da başta Luxemburg’un belirleyici bir payı vardır.

Öldürülmelerinin üzerinden neredeyse yüzyıl geçmişken Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in görüşleri sağlıklarında olduğundan fazla itibar görmekte ve giderek daha yaygın bir ölçekte

benimsenmektedir. Oysa bu sanıldığı gibi hayra alamet değildir. Zira onların görüşlerinin yaygınlaşması aslında sol sosyal demokratinin ve merkeziliğin yayılmasına delalet etmektedir.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i ölüm yıldönümlerinde anarken, komünistler onların yaptıkları hatayı tekrarlamayacaklarını bilinç ve azimle haykırmalıdır. Komünistlerin bağımsız devrimci partisini yaratmak için tüm güçlerini odaklaştırıp seferber etmelidirler. Oportünistlerle ayırmı çizgilerini kalın kalın çizip, bunu önemsemeyenlerle de yollarını ayırmaya özen göstermelidirler. Ancak o zaman Luxemburg, Liebknecht ve daha nicelerinin ölümleri boşuna olmamış olacaktır.

## 15’LERİ NASIL ANMALI?

Yine bir Ocak ayında kaybettığımız Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının başına da Lenin’in ve daha nice devrimcinin başına gelene benzer bir şey geldi. Tıpkı Lenin mumyalanıp heykellerini dikilirken onun üzerinde hassasiyetle durduğu ilkeleri bir bir ayak altına aldığı gibi, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını her ölüm yıldönümünde yüksek sesle anılarken onların hayataya geçirmek uğruna öldükleri programları sessiz sedasız rafa kaldırdı.

Oysa Nazım Hikmet onların ardından yazdığı şiirlerinden birinde diyordu ki:

“Yoldaş

Bunların sen

isimlerini aklında tutma

fakat 28 Kânunusaniyi unutma!”

Aksi gibi, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının isimlerini hatırlayanların sayısı her geçen gün arttı. Elbette bundan hayıflanmaya gerek yok. Ama eğer Nazım’ın bu tarihin altını çizirken kastettiği, onların Anadolu’ya ne için ve hangi amaç ve ilkeler uğruna geldiği oldukları ise, “28 Kânunusani”nin ne anlama geldiğinin bilincinde olanların sayısı aynı hızla artmıyor. Adeta onların isimleri onların programlarının, amaç ve ilkelerinin hasıraltı edilmesini gizlemek için öne çıkartılıyor.

TKP’nin 1923’de Mustafa Suphi’yi tanıtmak için yayınladığı bir kitapçığın girişinde şunlar söylenmişti:

“Yoldaş! Bu 15 ölü bizim için nihayet 15 isimsiz komünisttir; ve sen bu isimsiz ölüleri dünyanın her dağında, her köşesinde, her denizinde bulursun! Bu isimsiz ölülerin isimleri bizim için hiçtir. Biz her yaşayan işçi kadar, her ölen komünisti de farksız tanıyoruz. Çünkü biz ayrılsız, sınıfsız bir toplum yaratmak istiyoruz.”

O günden beri ayrılsız sınıfsız bir toplum yaratma uğruna nice 15’ler onları bağrımdan çıkaran topraklara düştü. Bir kısmının isimleri 15’lerden daha çok hatırlandı; çoğunun bilinmedi bile. Ama bağrımdan 15’leri çıkaran proletarya daha nicelerini çıkarmaya devam ediyor; edecek. Çünkü kurtuluşu için proletaryanın komünist bir önderliğe ihtiyacı var; ve bu ihtiyaç her geçen gün daha yakıcı hale geliyor; proletarya da her geçen gün daha bereketli ve cömert oluyor.

15’leri layıkıyla anmanın yolu onların uğruna öldükleri programı bayrak edip, onların kuruluşuna önderlik etmek istedikleri “işçi köylü şuraları cumhuriyetini” onları katleden burjuva diktatörlüğünün yıkıntılarını üzerine dikmektir.